VEERAMANAGAR

(STUDIES IN KAMBARAMAYANAM)

BY

R. P. SETHU PILLAI, B. A., B. L.

2ND EDITION] 1935 [PRICE RE. 1/2

உ

வீரமாநகர்.

ரா. பி. சேதுப்பிள்ளை, பி. ஏ., பி. யல்.
எழுதியது.

ண்டாம் பதிப்பு.)

1935 விலை ரூபா க./2

THE HILAL PRESS
TINNEVELLY TOWN

திரு. ராவ்சாகிப்

வெ. ப. சுப்பிரமணியமுதலியார் அவர்கள்
G. B. V. C.

அளித்த

முகவுரை. 3407

எனது நண்பர், அண்ணுமலைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி ஆசிரியர், திருவாளர் R. P. சேதுப் பிள்ளை அவர்கள் B. A., B. L. தமிழக முழுதினும் பிரசித்தி பெற்றவரென்பது சொல்லவேண்டியதில்லை. அவர், அருந் தமிழன்னைக்குப் பெரும்பணி புரிந்து விளங்குவோருள்ளே சிறந்தாரொருவராய், நெடுங் காலமாகப் பாமர ரஞ்சகமும் பண்டித ரஞ்சகமும் ஒருங்கு பொருந்தப் பேசியும் எழுதியும் வருவதைக் கண்டு கேட்டுணர்ந்து மகிழ்வெய்தாத தமிழபிமானிகள் ஒருசிலரே. அவர் வெளியிடும் நூல்களுக்கு அவர் பெயரே போதிய முகவுரையாம். ஆயினும் இந் நூலுக்கு யான் முகவுரை யெழுதவேண்டு மென்று அவர் விரும்பியதை மறுக்க இயலாமையானும் 'சுடர்விளக் காயினும் நன்ருய் விளங்கிடத் தூண்டு கோல் ஒன்று வேண்டும்' என்றவாறு இந்நூல் விளக் குக்கு என் முகவுரைத் தூண்டுகோல் உபயோகமா யிருக்கலா மெனக் கருதினமையானும் இதனை எழுத் லானேன்.

ஆசிரியர், இந்தப் புத்தகத்தில் அடங்கிய வியாசங்களைக் காரைக்குடியினின்றும் போதரும் 'குமரன்' எனப் பெயரிய வாரப்பத்திரிகையில் வெளிப்படுத்தி வந்தபோது, அவைகளுட் பலவற்றை அப்பத்திரிகைக்கு அனுப்பு முன்னரும், வேறு பலவற்றைப் பின்னரும் எனக்கு வாசித்துக் காட்டத் தெரிந்து இன்புற்றிருக்கின்றேன். அப்போது, அவ்வியாசங்களைப் புத்தக ரூபமாக வெளியிட்டால், 'குமரன்' வாசகருக்கே யன்றி அவரல்லா ரெல்லாருக்கும் அறிவும் ஆனந்தமும் அளிக்கும் பயப்பாடுடைத்தா யிருக்குமென்று கூறியிருந்தேன். ஆதலால், அவ்வியாசங்கள் இப்போது புத்தக உருவம் பெற்றமை யறிந்து மகிழ்வுறுகின்றேனென்பது சொல்லாமலே விளங்கும்.

இப்புத்தகத்தில் உள்ள எல்லா வியாசங்களும் இராவண ராச்சிய சம்பந்தமாகக் கல்வியிற் பெரிய கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பநாடர் கழறிய கருத்துக்களைக் கருப்பமாகக் கொண்டவைகளாகக் காணப்படுகின்றன. ஆயினும், அவ்வியாசங்களுள் நேராக இராவண சம்பந்தமில்லாத கம்பராமாயணப் பகுதிகள் பலவற்றுள்ளும் திகழும் சிறந்த கருத்துக்கள் அனந்தம் சமயோசிதமாக இனிதெடுத்தாளப்பட்டிருக்கின்றன.

முகவுரை எழுதுவோர், நூலில் அடங்கியவைகளை வாசகர் முன்னுணர்ந்து கொள்ளுமாறு சுருக்கமாகச் சொல்லும் முறை உண்டு. அம்முறையை இம்முகவுரையில் அனுசரித்தல் தகுதியாக இல்லை.

ஒவ்வொரு வியாசமும் கம்பராமாயணத்தில் விரிவாகக் கூறிய விஷயங்களைச் சங்கிரகமாகவும் தெளிவாகவும் கூறிச், 'சுருங்கச் சொல்லல் விளங்கவைத்தல்' என்னும் வனப்புகளுக்கு இலக்கியமாயிருத்தலால். ஆயினும், அவ்வியாசங்களில் ஆசிரியரது சாதுரியத்தை விசேடமாக விளக்குவனவாக எனக்குத் தோன்றிய சில பகுதிகளை இங்கே எடுத்துக் கூறுதல் பொருத்தமாயிருக்கின்றது. அப்பகுதிகள் யாவையெனில்:—

ஆசிரியர் இராவணனது சிவபத்திச் சிறப்பை விளக்கச் சைவசமய குரவர்களுள் முதல்வர் 'இராவணன் மேலது நீறு' என்றாரென்றது: மண்டோதரியைப் 'பல பல நினைந்து சில சிலவே சொல்லும் சீலம் வாய்ந்த' செல்வியென்று கூறி, அவள் பெருமையை,

ஏர்தரும் ஏழுல கேத்த
எவ்வுரு வும்தன் னுருவாய்
ஆர்கலி சூழ்தென் இலங்கை
அழகமர் வண்டோ தரிக்கு
பேரருள் இன்பம் அளித்த
பெருந்துறை மேய பிரானைச்
சீரிய வாயால் குயிலே
தென்பாண்டி நாடனைக் கூவாய்

என்று மாணிக்கவாசகர். போற்றிப் புகழ்ந்தனரென்றது: இராவணனது இசைப்புலமை மேன்மையைப் புலப்படுத்த, அவன் பிரமனுக்கு அபராதஞ் செய்யாமல் அன்புசெய்து நெடுங்காலம் அருந்தவம் உழந்து

பிரமனருள் பெற்றது கூறி, அவன் கைலை மலையை வேரோடு பிடுங்க முயன்று சிவனுக்கு அன்பு செய்யாமல் அபராதம் செய்து, பின்பு சிறிதுகாலமே இசைபாடிச் சிவனருள் பெற்றதுங்கூறி, அவன் மற்றெல்லாவற்றிற் கும் மேலான தவமாண்பினும் இசைமாண்பு சிறந்த தெனத் தான் அனுபவத்தால் அறிந்ததை உலகறியு மாறு, வேறு கொடி உயர்த்தாது வீணைக் கொடி உயர்த்தானென்றது: அயோத்திமாநகரம்போல வென் பானேன், அதனினும் அதிகமாக, இலங்கைமாநகர் எல்லாச் சிறப்புக்களும் எய்தியிருந்தது; இருநகர்களுக் கும் ஒற்றுமைகள் மிகப்பல; முக்கியமான வேற்றுமை ஒன்றே; அது, அயோத்தியில் ஆதிக்கமுற்றிருந்த அறத்துக்கு இலங்கை இம்மியும் இடங்கொடாதிருந்த தென்பார் கம்பர் வாக்கால் 'அறம் புகா' இலங்கை என்றது: சடாயு சீதையைக் காக்க உயிர் கொடுத்த தற்கு, ஒரு புறாவைக் காக்கச் சிபிச் சக்கரவர்த்தி தன் உடற்றசை முழுதும் அரிந்து கொடுத்ததும், அமரரைக் காக்க அரன் ஆலம் உண்டதும் உவமையென்றது: இந்திரசித்து இறந்தபோது,

'அஞ்சினேன்! அஞ்சினேன்! இச்சீதையென்று
அமுதாற் செய்த
நஞ்சினால் இலங்கை வேந்தன் நாளைஇத்
தகையன் அன்றோ!'

என்று மண்டோதரி புலம்பும் மொழிகள் 'கற்போர் மனத்தைக் கரைப்பனவாம்' என்று கூறியதையொட்டி

'அமுதாற் செய்த நஞ்சு' 'இத்தகையன்' என்ற, பொருள் பொதிந்து சுவைமுதிர்ந்த சொற்றொடர்களின் குறிப்புப் பொருள்களை விரித்து விளங்க உரைத்தது என்பனவாம். வேறு சில விரிவஞ்சி விடுக்கப்பட்டன.

பலர்க்கும் தெரிந்த பழைய கதைகளைச் சொல்லும் சதுரப்பாட்டினால் புதுமையானவைகளாக்கி வாசகர் மனத்தை மகிழ்வித்து தக்க கதாசந்தர்ப்பங்களில் தக்க அறிவுகளை இலக்கியச் சுவையோடு இனிது கலந்தூட்டி இன்பமும் பயனும் எய்தச்செய்தல் இந்நூலில் பல இடங்களில் காணலாம். இதில் ஒவ்வொரு பக்கமும் இனிமையா யிருப்பதை வாசிப்போர் சில பக்கங்களைப் பார்த்தபோது தெரிந்துகொள்வாரென்பது திண்ணம்.

வியாசங்கள் முந்தியவைகளுக்குப் பிந்தியவைகள் அதிக இனிமையானவைகளாய் (இயற்கையாகத் தாமே அமைந்தோ செயற்கையாக ஆசிரியரால் அமைக்கப் பட்டோ) இருத்தலால், இந்நூலின் இனிமை நுனியி லிருந்து நுகரப்படும் கரும்பின் இனிமைபோன்றிருக் கின்றது.

சன்மார்க்கர் முதலில் துன்புற்றாலும் முடிவில் இன்பம் நிலைக்கப்பெற்று வாழ்வாரென்றும், துன்மார்க் கர் ஆரம்பத்தில் இன்புற்றாலும் அந்தத்தில் துன்புற்று மாள்வாரென்றும் விளங்கக்கூறும் 'அறமும் மறமும்' என்ற வியாசம், இந்நூலின் முடிவும் முடியுமாகி ஒழுக் கத்தின் உயர்ச்சியையும் இன்றியமையாமையையும் உறுதிப்படுத்தி யொளிர்கின்றது.

இந்நூலில் விளங்கும் வியாசங்கள் ஒவ்வொன்றும் கம்பராமாயண காவியநயங்களை ஏற்ற இடங்களில் இனிதமைக்கப் பெற்றிருத்தலால், அந்தக் காவியத்தைப் படியாதாரைப் படிக்கும்படிக்கும் முன் படித்தோரை மேலும் படிக்கும்படிக்கும் இனிது தூண்டுவனவாயிருக்கின்றன.

தமிழ்த்தொண்டே தலைத்தொண்டாகக்கொண்டு தமிழ் கற்பதும் கற்பிப்பதும், ஆராய்வதும் ஆராய்ந்தறிந்தவற்றை அறிவிப்பதும், இடையறாது செய்து வரும் இந்நூல் ஆசிரியர், தமிழ் நூல்களை உறுப்புக்களாகவுள்ள தமிழ் மகளுக்குத் திருக்குறளும் கம்பராமாயணமும் இரண்டு கண்களாயிருத்தலை நன்குணர்ந்து, இதன் முன், குறளுக்கு வழிகாட்டியாகத் 'திருவள்ளுவர் நூல் நயம்' என்ற ஆராய்ச்சி நூலை வெளியிட்டு, இப்போது கம்பராமாயணத்துக்கு வழிகாட்டியாக இவ் ஆராய்ச்சி நூலை வெளியிட்டிருக்கிறார். வேறு பல நூல்களும் இயற்றியுள்ள ஆசிரியர் இன்னும் பல நூல்களியற்றித் தமிழுலகுக்கு உபகரிக்கும் வண்ணம் அவர்க்கு ஆரோக்கிய பூர்த்தியும் ஆயுள் விருத்தியும் அளித்தருளும்படி எல்லாம்வல்ல இறைவனை இறைஞ்சுகின்றேன்.

வெள்ளகால்.
16—11—32.

வே. ப. சுப்பிரமணியமுதலியார்.

உள்ளுறை.

வீரமாநகர்.

அரக்கர்கோன் அருந்தவம்.

தேவர்க்குத் துணைவனான திருமாலோடு அமர் புரிந்து, இலங்கை அரசும் செல்வமும் இழந்து, பாதலம் புகுந்து பயந்து வாழ்ந்த அரக்கர் குலம் தழைத்தோங்கத் தசக்கிரீவன் தோன்றினன். அரக்கர் குலக்கொழுந்தாய் விளங்கிய அவ்வீரன் தன் குலப் பெருமை குன்றிநிற்கக்கண்டு மனம் குழைந்தான். ஆண்மை நிறைந்த அரக்கர் மானமழிந்து, ஏறுபோற் செல்லும் நடையிழந்து ஏங்கிநிற்க, கின்னரர் தலைவனாய குபேரன் விமானமூர்ந்து இலங்கையை ஆளக் கண்டு தசக்கிரீவன் மனம் கொதித்தான். ஐம்புலன் களையும் அடக்கியாற்றும் தவவலியாலேயே அரக்கர் பெருமை இவ்வுலகில் மீண்டும் நிலைபெறும் என்று

அறிந்த அண்ணல், ஓர் அழகிய கொன்றைவனம் குறு கிப் பல்லாண்டு பெருந்தவம் இயற்றினன். அரக்கர் காளை இயற்றிய அருந் தவத்தின் பெருமை அறிந்த அயன், அவன் முன்னர்த் தோன்றி உயரிய வரங்களை உவந்தளித்தான். அங்ஙனமே தசமுகன் தம்பியாய்த் தோன்றிய கும்பகர்ணன், நீரில் மூழ்கியும், நெருப்பில் நின்றும், நெடுந்தவம் புரிந்து நல் வரங்களைப் பெற்றான். அருந்தவ முயன்று பெருவரம் பெற்ற வீரர்களை ஆர்வமுறத் தழுவி அரக்கர் அகம் களித்தார்கள். அரக்கர் குலம் தலையெடுத்ததென்னும் ஆர்ப்பொலி எங்கும் நிரம்பியது.

வரத்திலும் வலிமையிலும் தலைசிறந்த தசக்கிரீ வனை எதிர்க்க அஞ்சிக் குபேரன் இலங்கையை விட்டு அகன்றான். அப்போது இழந்த தனம் அடைந்தவர் போன்று அரக்கர் மீண்டும் பழம்பதியிற் குடிபுகுந் தார்கள். தவப்பெருமை சான்ற தசமுகன் இலங்கை மாநகரில் மணிமாட மாளிகைகள் நிருமித்து, மயன் மகளாய மண்டோதரியை மணந்து, மன்னர் மன்ன னாக விளங்கினான்.

இங்ஙனம் செயற்கரிய தவம் செய்து சிறப்புற்ற தசக்கிரீவன், சிவனடியே சிந்திக்கும் செல்வனாயமைந் தான். "பிறவா யாக்கைப் பெரியோனை" மன மொழி மெய்களால் வழிபடும் மாண்பு வாய்ந்த இலங்கைநாதன் மேனியில் இலங்கிய திருநீற்றின் பெருமையை "இராவணன் மேலது நீறு, எண்ணத்

தருவது நீறு'' என்று திருஞானசம்பந்தர் போற்றிப் புகழ்ந்தனர். 'மந்திரமாவது நீறு வானவர் மேலதுநீறு' என்று எடுத்துத் திருநீற்றின் பெருமை கூறப்போந்த திருஞானசம்பந்தர், இராவணன் மேனியில் இலங்கும் வெண்ணீறு, என்று ஏத்துவாராயின் அந்நீற்றினை யணிந்த இலங்கேசன் பெருமை அளவிடற்கெளிதோ? முழுநீறு பூசிய முனிவரே போல், இலங்கை வேந்தன், திண்ணிய மேனியில் வெண்ணீறணிந்து, மாதொரு பாகனை மனக்கோயிலிலமைத்து மகிழ்ந்தான். தேவர்க்கும் மூவர்க்கும் மற்றும் யாவர்க்கும் முதலாய முழு முதற் பொருளை அருமறையாற் போற்றி வழிபடும் அறிஞனாய் விளங்கினன். பண்ணொன்ற இசைபாடும் அடியார்க்கு மண்ணும் விண்ணும் கொடுக்கும் மணி கண்டன் பெருமையை வீணையிலமைத்து விண்ணோரும் வியக்கப் பாடினன். இம்மன்னன் மனைவியா யமைந்த மண்டோதரி, கற்பின் செல்வியாய் கலைஞான மும் சிவஞானமும் பெற்று விளங்கினள். இங்ஙனம் மனமொத்த மனையாளொடு சைவசமய சீலனாய இலங்கை வேந்தன் இல்லறம் நிகழ்த்தினன்.

இவ்வேந்தனுக்கு இராவணன் என்னும் பெயர் இறைவனாலேயே அருளப்பெற்றதென்பர். ஈசன் வீற்றிருந்தருளும் வெள்ளிமாமலையை அள்ளியெடுத்த இலங்கை மன்னன், அம்மலையின் கீழகப்பட்டு நெரிந்த நிலையில் அலறி அழுது, அறியாது செய்த பிழை பொறுக்குமாறு பணிந்து, பன்னரும் சாமகீதம்

பரிவுடன் பாடலுற்ருன். இங்ஙனம் மனம்குழைந்தழுத இலங்கை நாதனுக்கு இன்னருள் சுரந்த ஈசன், இராவணன் என்ற பெயரும் நெடியநாளும் கொடிய வாளும் அருளினன். நன்றிமறவாத கும்பகர்னன் அமர்க்களத்தில் ஆவி துறந்தான் என்றறிந்த நிலையில் அளவிறந்த சோகத்தால் அழுதரற்றிய அரக்கர்கோன்

"அண்டத் தளவும் இனைய பகர்ந்தழைத்துப்
பண்டைத்தன் நாமத்தின் காரணத்தைப்பாரித்தான்"

என்று கவிஞர் கூறும் மொழிகளில், இராவணன் என்னும் சொல்லின் பொருள் இனிது விளங்கக் காணலாம்.

இறைவனளித்த இணையற்ற வாளின் வன்மையால் மூவுலகையும் வென்று முட்டின்றி முறைசெய்தல் இலங்கை வேந்தனுக்கு எளிதாயிற்று. காலதூதர் போன்ற காலகேயர் தலைகளை அவ்வாளின் வன்மையால் இராவணன் அறுத்தெறிந்த காலமுதல், அவன் பெயரைக்கேட்ட அளவில் கருவிலமைந்த மகவும் கலங்குவதாயிற்று. இன்னும், கொலையுழுத கொடிய வேற்படையால் வெல்ல இயலாத கழுகின்வேந்தனை, ஈசனருளிய இலங்குவாளாலேயே இராவணன் வென்று கொன்ருன்.

இத்தகைய வீரம்வாய்ந்த இலங்கை வேந்தன் சிவபிரானையன்றி மற்றொரு தெய்வத்தை வழிபடாத வாலியார் உயிர் நண்பனுக அமைந்தான். வலிமை சான்ற வீரர் இருவரும் வழிபாட்டிலும் ஒற்றுமையுடையராக இருந்தமையால் தெய்வமணக்கும் தேவாரப் பாமாலையில் இலங்கும் பேறுபெற்றனர். இலங்கை

வேந்தன் அழுது ஈசன் அருள்பெற்ற உண்மையை, சிவஞானச்செல்வராய திருஞானசம்பந்தரும், சொல்லின் செல்வராய திருநாவுக்கரசரும், பதிகந்தொறும் அமைத்துப் பாராட்டுவாராயினர். இங்ஙனம் தெய்வத்திருமுறையில் என்றும் அழியாதுநின்று நிலவும் பெருமை, இலங்கை வேந்தனைப்போன்ற இணையற்ற அன்பருக்கே உரியதாகும். இவ்வாறு இலங்கை வேந்தனுக்கருள்செய்த இறைவன் கருணைத்திறத்தினை வியந்து ஆன்றோர் பதிகந்தொறும் பாடிய பான்மையை

"மண்ணுலகில் வாழ்வார்கள்
பிழைத்தாலும் வந்தடையில்
கண்ணுதலான் பெருங்கருணை
கைக்கொள்ளு மெனக்காட்ட
எண்ணமிலா வல்லரக்கன்
எடுத்துமுறிந் திசைபாட
அண்ணலவற் கருள்புரிந்த
ஆக்கப்பாடருள் செய்தார்"

என்று சேக்கிழார் இனிதெடுத்துரைத்தனர்.

இங்ஙனம் ஆன்றோர் புகழ்மாலை பெற்றுயர்ந்த ஆயிரம் மறைவல்ல அரக்கர்கோன், இறுதியாக இராமனுடன் போர்புரியப் போந்த நிலையினும் இறைவனை வழிபட்டுச் சென்ற முறை சாலச்சிறந்ததாகும். உலகெலாம் கலக்கிவென்ற மேகநாதனை இழந்து, மூலபலம் முறிந்து, ஆணிவேரிழந்த மரம்போல் அசைந்த அரக்கர்

கோமான், ஈசனுக்குரிய பூசனைமுடித்துப் போர்க் கோலம் புனைந்த தன்மை

"ஈசனை இமையா முக்கண்
இறைவனை இருமைக் கேற்ற
பூசனை முறையிற் செய்து
திருமறை புகன்ற தானம்
வீசினன் இயற்றி மற்றும்
வேட்டன வேட்டோர்க் கெல்லாம்
ஆசற நல்கி ஒல்காப்
போர்த் தொழிற் கமைவதானான்"

என்று கம்பர் அருளிய கவியில் இனிதிலங்குவதாகும்.

இருப்பதோ அன்றி இறப்பதோ என்று இருபாற் கவருற்று இடையூசலாடி ஒருபாற் படாத நிலையினும் இருமையும் தரும் பெருமானாய ஈசனை முறை வழுவாது மனமொழி மெய்களால் வழிபட்டுச் சென்ற மன்னவன் சீலம் கற்போர் மனத்தைக் கவர்வதாகும்.

வீணைக்கொடியோன்.

இக்காலத்தில் தன்னரசுபெற்ற நல்லரசுகள் தனிக் கொடியுடையனவாக விளங்குதல்போன்று முற் காலத்து மன்னரும் கொடியுடைய கொற்றவராக விளங் கினர். நானிலம் காக்கும் மன்னரும், தேவரிற்சிறந்த மூவரும், தத்தமக்குரிய தனிக்கொடியோடு திகழ்ந்த னர். அண்டங்களனைத்தையும் ஆக்கும் தொழிலுடைய அயன், அழகிய அன்னத்தைக் கொடியில் எழுதி அன்னக்கொடியோனுக அமைந்தான். காக்குந் தொழி லுடைய திருமால், வலிய கலுழனைத் தன் கொடியில் எழுதிக் கருடக்கொடியோன் என்று பெயர் பெற்றுன். அழிக்கும் தொழில்கொண்ட அரன் மழவிடையைத் தன் கொடியில் எழுதி விடைக்கொடியோன் என்று வழங்கப்பெற்றுன்.

இவ்வாறே முடியுடை மன்னராய் முற்காலத்தில் தமிழகத்தை ஆண்டுவந்த மூவேந்தரும் அழகிய கொடி யுடையோராக அமைந்திருந்தார்கள். சேர நாட்டை ஆண்டுவந்த அரசன், தன் கொடியில் வில் எழுதி வில்லவன் என்று பெயர்பெற்றுன். சோழநாட்டை ஆண்டுவந்த அரசன் கடும்புலியைக் கொடியில் எழுதிப் புலிக்கொடியோன் என்று போற்றப்பட்டான். பாண்டி நாட்டை ஆண்ட தென்னவன், கயல்மீனைக் கொடியி லமைத்து மீனவனுக மிளிர்ந்தான். ஆகவே, தமிழ் மன்னராய சேர சோழ பாண்டியர் மூவரும் முறையே

வில்லையும் புலியையும் மீனையும் கொடியில் எழுதி மகிழ்ந்தனர் என்பது இனிது விளங்கும்.

இங்ஙனமே மறைந்துநின்று மாயப்போர்புரியும் மாரவேளை மீனக்கொடியோன் என்றும், குழைந்த அன்பர்க்கு அருள்செய்யும் குமரவேளைச் சேவற்கொடியோன் என்றும், செந்தமிழ் நூல்கள் சிறப்பித்துக் கூறுகின்றன. பாண்டவர்க்கும் கௌரவர்க்கும் நிகழ்ந்த பாரதப் பெரும் போரில் தற்குணக்கொழுந்தாய துரியோதனன் நஞ்சுமிழும் நாகக்கொடியோடு நின்றான். தன்னேரிலாத தருமன் முரசு எழுதிய கொடியோடு முனைந்துநின்றான். ஆகவே விண்ணரசாளும் தேவரும் மண்ணரசாளும் மன்னரும் தம் மனப்பான்மைக்கேற்ற குறிகளைக் கொடிகளிற் பொறித்து அமைத்தார்கள் என்னும் உண்மை நன்கறியப்படும்.

தென்னவன் நாட்டிற்குத் தென்பாலமைந்த கடல் சூழ் இலங்கைக் காவலனாகிய இராவணன், தன் வீரக் கொடியில் வீணையை எழுதி அமைத்தான். தேவரையும் மூவரையும் வென்று, திசை யானைகளின் வலி அழித்து, மன்னர் மன்னனாய் இலங்கிய இலங்கை காதன், வீரச் செல்வத்தோடு வீணைச் செல்வமும் வாய்ந்து விளங்கினான்.

"சேனையர் நெறிமுறை திறம்ப லின்றியே
பாணிகள் பணிசெயப் பழுதில் பண்ணிடை
வீணையின் நரம்பிடை விளைத்த தேமறை
வாணியின் நாரதன் செவியின் வார்க்கவே"

என்று கல்வியிற் பெரிய கம்பர் கூறுமாறு, நரம்பின் நயம் தெரிந்த நாரதன், முறைதிறம்பாது பாடற் கிசைந்த பண்ணோடு அருமறை பாடி இலங்கை மன்னனை இன்புறுத்தினன். இன்னும் இசைவல்லார் பலர் இராவணன் வீரத்தையும் வெற்றியையும் இசைக்கருவியிலமைத்துப் பாடினர். இசை இன்பம் நுகர்ந்து மகிழ்ந்த இராவணன் நகரமெங்கும் இன்னொலியே நிரம்பி நின்றது. அரசன் வழிநின்ற அரக்கரெல்லாம் ஆடலும் பாடலும் நிகழ்த்தி அகமகிழ்ந்தார்கள். இங்ஙனம் நகரமெங்கும் மகரவீணையின் மந்திரகீதமும் ஆடலும் அமிழ்தின் ஆன்றபாடலும் நிறைந்து நின்ற சீர்மையை நேரிற்கண்ட மாருதி

"பளிக்கு மாளிகைத் தலந் தொறும்
இடந்தொறும் பசுந்தேன்
துளிக்கும் கற்பகத் தண் ணறும்
சோலைகள் தோறும்
அளிக்கும் தேற லுண்டு ஆடுநர்
பாடுந ராகிக்
களிக்கின் றாரலாற் கவல் கின்றார்
ஒருவரைக் காணேன்"

என்று மனமாரப் புகழ்ந்தான். அந்நகரில் வாழ்ந்த மங்கையர் இசையினும் இனிய சொல்லமைந்தவராக இலங்கிய பெருமையைக் கண்ட இராமதூதன்,

"குழலும் வீணையும் யாழும் என்றினையன குழைய
மழலை மென்மொழி கிளிக்கிருந் தளிக்கின்ற மகளிர்"

என்று புகழ்ந்து மகிழ்ந்தான்.

இவ்வாறு இன்னொலி நிரம்பிய நன்னகரில் இன்புற்றிருந்த இலங்கைநாதன் நாரதமுனிவனும் நயக்குமாறு நல்லிசையில் வல்லனுயிருந்தான். வெள்ளிமால்வரையை அசைத்த வீரன், சீற்றமுற்ற ஈசன் சேவடிக்கொழுந்தின் ஊற்றத்திற்கு ஆற்ருது அம்மலையினுள்ளே அகப்பட்டு நைந்தபோது, நசையினுற் பாடிய இசையினுக்கு இரங்கி இறைவன் அருள் செய்தான் என்று வழங்கும் வரலாறு, அவன் இசைப் புலமைக்கு இணையற்ற சான்ருகும்.

இவ்வுலகில் இசைத்திறம் வாய்ந்த மக்கள் உயர்ந்தோராகவும், அத்திறம் அமையப் பெருதோர் நாகரிகமற்றவராகவும் எண்ணப்படுவர். மக்கள் கருத்தைக் கவர்ந்து கவலையை ஒழிக்கும் அருங்கலைகளுள் இன்னிசையே தலைசிறந்ததென்று எந்நாட்டினரும் இசைந்து கூறுகின்ருர்கள். நஞ்சுமிழும் கொடியநாகமும் வெம்மை சான்ற வேழமும் இன்னிசையில் இன்புற்று அடங்குமென்ருல் இசையின் பெருமையை இசைக்கவல்லார் யாவர்? குழலோசை கேட்ட நாகம் புற்றினின்றும் புதரினின்றும் வெளிப்போந்து இசையினை நுகர்ந்து இன்புறுதலை இன்றும் கண்கூடாகக் காண்கின்ருேம். யாழ் ஒலிகேட்ட ஒரு வேழம் கதமிழந்து மதமடங்கிப் பணிசெய்த பான்மையைப் பழந்தமிழ் நூலாய பெருங்கதை பாராட்டிக் கூறுகின்றது. ஆகவே நஞ்சுமிழும் நாகமும், மதம்பொழியும் நாகமும் நல்லிசையில் ஈடுபடும் தன்மை நன்கறியப்படும்.

இன்னும் அறிவற்ற பொருளாய கருங்கல்லும் இசை இன்பத்தால் நெகிழ்ந்து இளகுமென்று பழந் தமிழ் நூல்கள் பாராட்டுகின்றன. இசைபாடும் திற மையில் ஒப்புயர்வற்று விளங்கிய தமிழ் முனிவரை இசையில் வெல்லக் கருதிய இலங்கை வேந்தன், புகழ் பூத்த பொதியம் போந்தானென்றும், அரக்கன் கருத்தறிந்த அருந்தவமுனிவர் தமிழ் மணக்கும் திருக்கரத்தில் யாழ் ஏந்தி இசைபாட அருகேயிருந்த கரும்பாறை இளகிற்றென்றும், அதன்மீது முனிவர் தம் யாழை வைத்தபோது இளகிய பாறை இறுகி அவ்விசைக் கருவியைப் பற்றிக்கொண்டதென்றும், பாறையை நெகிழ்த்துப் பதிந்த யாழை யெடுக்கக் கருதிய இராவணன் நெடும்பொழுது பாடியும் இளகாத கருங்கல், மீண்டும் அகத்தியனுர் பாடியபொழுது நெகிழ்ந்து யாழைக் கைவிட்டதென்றும் பழந்தமிழ்க் கதையொன்று வழங்குகின்றது. எனவே உயிரற்ற பொருள்களையும் உருக்கும் திறம்வாய்ந்த இன்னிசையில் இலங்கை வேந்தன் முத்தமிழ் முனிவர் ஒருவரையன்றி மற்றைய முனிவர்க்கும் தேவர்க்கும் மேலவனுக விளங் கிய தன்மை இனிது உணரப்படும்.

இவ்வாறு ஏனைய செல்வங்களோடு இசைச்செல்வ மும் பெற்று அச்செல்வத்தை மற்றைய செல்வங்களி னும் மாண்புடையதாகக் கருதி மகிழ்ந்த இலங்கை மன்னன், உலகெலாம் நிலவிய கொடியில் வீணையை எழுதிய தன்மை வியப்பாகுமோ? இத்தகைய மன்னன்

இசையால் உலகாண்டான் என்று கருதுதல் இழுக்குடையதாகுமோ? இலங்கை வேந்தனைப்போன்ற இசைவல்லார் அவன் காலத்திற்கு முன்னும் பின்னும் பலர் இருந்திருப்பினும் இசைக்கலையில் அளவிறந்த ஆர்வமுற்று இறைக்கொடியில் இசைக் கருவியை எழுதியமைத்த பெருமை அவ்வீரனுக்கே உரியதாகும். இன்றளவும் அத்துறையில் இராவணனை வென்றார் எவரும் இலர். இசைக்கொடியோடு இலங்கையை ஆண்ட இராவணன், தன் இசைக்கொடியை இவ்வுலகில் என்றும் அசைக்க இயலாதவாறு நிலை நிறுத்தினான்.

அயோத்தி அமைச்சரும் இலங்கை அமைச்சரும்.

ஆழ நெடும்புன லாழியில் நெறி அறிந்து கலம் செலுத்தும் மாலுமிபோல், மாநிலத்தை நன்னெறியிற் செலுத்துதற்கு மன்னன் வேண்டுமென்பது பழந்தமிழ்மக்கள் கண்டறிந்த உண்மையாகும். மன்னுயிர் காக்கும் கடப்பாடுடைய மன்னவனே நாட்டின் உயிர் என்று தமிழ்மக்கள் கருதிய தன்மை,

> "நெல்லும் உயிரன்றே நீரும் உயிரன்றே
> மன்னன் உயிர்த்தே மலர்தலை உலகம்"

என்னும் புறப்பாட்டால் இனிதுணரப்படும். இத்தகைய மன்னற்கு மதிநலம் வாய்ந்த மந்திரத்தலைவர் உற்ற துணையாகநின்று உதவிபுரிவர். கலைபயில் தெளிவும் கட்டுரைவன்மையும் அரசரைச் சார்ந்தொழுகும் அமைச்சருக்கு இன்றியமையாதனவாம். வினைப்பயனும் விபரீத உணர்வினும் அமைச்சன் கூறும் அறிவுரையை அரசன் ஏற்றுக்கொள்ளாது முனிந்த போதும், உலையாது நின்று உறுதி உரைத்தல் உயரிய அமைச்சர் கடன் என்பது,

> "அறிகொன் றறியா னெனினும் உறுதி
> உழை யிருந்தான் கூறல் கடன்"

என்னும் தமிழ் மறையால் இனிது விளங்கும். அரசன் தானும் அறியானாய், அறிந்து சொல்லும் அறிஞர் உரையையும் ஏற்றுக்கொள்ளானாய் அமைந்தபோதும், உறுதியை அஞ்சாது எடுத்துரைத்தல் அமைச்சர் கடன் என்பது இதனால் அறியப்படுகின்றது. இக்கருத்தைக் கல்வியிற்பெரிய கம்பர் போற்றியுரைக்கும் பான்மை புதியதோர் இன்பம் அளிப்பதாகும். பன்னெடுங்காலம் அயோத்தி மன்னனை நன்னெறியிற்செலுத்திய அமைச்சர் தன்மையைக் கூறப்போந்த கவிஞர்,

> " தம்முயிர்க் குறுதி யெண்ணார்
> தலைமகன் வெகுண்ட போதும்
> வெம்மையைத் தாங்கி நீதி
> விடாதுநின் றுரைக்கும் வீரர்
> செம்மையில் திறம்பல் செல்லாத்
> தேற்றத்தார் தெரியும் காலம்
> மும்மையும் உணர வல்லார்
> ஒருமையே மொழியும் நீரார் "

என்று நாயனார் கருத்திற்குப் புதியதோர் அழகு அளித்தருளினார். வெம்மைசான்ற வேந்தர் வெகுண்டபோது எதிர் வெகுண்டு எடுத்த கருமத்தைச் சிதையாது அவ்வெம்மையைப் பொறுத்தல் அமைச்சர்க்குரிய அருங்குணமாகும். ஆயினும் அமர்க்களத்தில் மாற்றார் வெம்மையைக் கண்டு அஞ்சித் தளர்வுறாத அருந்திறல் வீரரைப்போன்று, அறிஞராய அமைச்சரும்

அரசனவைக்களத்தில் தலைமகன் சீற்றங்கண்டு சிறிதும் தளர்வுறார். இங்ஙனம் உறுதியை அஞ்சாமல் எடுத்துரைக்கும் அருந்திறல் வாய்ந்த அமைச்சரையும் அறிஞரையும் துணைக்கொண்ட அரசர்க்கு எஞ்ஞான்றும் கேடில்லை என்று அறநூல் அறிவுறுத்துகின்றது.

"இடிக்கும் துணையாரை யாள்வாரை யாரே
கெடுக்கும் தகைமை யவர்"

என்றும்,

"இடிப்பாரை யில்லாத வேமரா மன்னன்
கெடுப்பா ரிலானுங் கெடும்"

என்றும் தமிழ்மறை கட்டுரை கூறுகின்றது. புன்னெறியிற் செல்லும் அரசனை இடித்துரைத்து நன்னெறியிற் செலுத்தும் அமைச்சரையாளும் அரசர்க்குக் கேடில்லையென்றும், அவ்வாறு இடித்துரைக்கும் அறிஞரைத் துணைக்கொள்ளாத அரசன் நெறியல்லா நெறிச்சென்று கெடுதல் ஒருதலையென்றும் தமிழ்மறை அறிவுறுத்துகின்றது. அரசன் சீறுவானாயினும் நீதியை அஞ்சாதுரைக்கும் அமைச்சரது தன்மையை,

"அரசர் சீறுவ ரேனும் அடியவர்
உரைசெயா தொழியார்கள் உறுதியே"

என்று பரணிப்புலவரும் பாராட்டிப் போந்தார்.

இவ்வாறன்றி, பருந்தின் வழிச்செல்லும் நிழல் போல் அரசனது கருத்தின் வழிச்சென்று செல்வமும் சிறப்பும் எய்தி வாழக்கருதும் அமைச்சரும்

இவ்வுலகில் உண்டு. அரசன் சீற்றத்திற்கஞ்சி, மறுத் துரைக்கும் மாற்றம் அறியாது, ஆக்கையும் மனமும் குவிந்து, அடிமைத்திறம் வாய்ந்து வாழும் அமைச்சர் பலராவர். இத்தகைய அடிமைத்திறம் வாய்ந்தவரே இலங்கை மன்னன் அமைச்சராக அமைந்திருந்தார் என்றும், அதனாலேயே இலங்கை வேந்தன் சிறுநெறி சேர்ந்து சீரழிந்தான் என்றும் சீதை கூறும் சொற்கள் சிந்தையைப் பிணிப்பனவாம். பிறன்மனை நயந்த பேதையாய மன்னனுக்கு அறநூல் முறையை இடித் துரைக்கும் அமைச்சரும் அறிஞரும் இலங்கைமா நகரில் இல்லாத குறையை நினைத்து மனங்குழைந்த சீதை, நஞ்சினும் கொடியனாய இலங்கை நாதனை நோக்கி,

"கடிக்கும்வல் லரவும் கேட்கும்
மந்திரம் களிக்கின் றோயை
அடுக்கும்ஈ தடாதென் றுஆன்ற
ஏதுவோடு அறிவு காட்டி
இடிக்குநர் இல்லை உள்ளார்
எண்ணிய தெண்ணி உன்னை
முடிக்குநர் என்ற போது
முடிவன்றி முடிவ துண்டோ"

என்று இடித்துரைத்தாள். "நஞ்சு நிறைந்த கொடிய நாகமும் நிறைமொழிமாந்தர் மறைமொழி ஆணையில் அடங்கிநிற்கும்; கள்ளுண்டு கழிந்த காதலிற் களிக் கும் காவலனாய உனக்கு அறநெறியை அறிவுறுத்தும்

அறிஞர் ஈங்கில்லை; உன்னைச் சூழ்ந்துள்ள அமைச்சர், நீ எண்ணியவாறே எண்ணி இறுதி சூழ்கின்றார்கள். இத் தகைய அமைச்சரைத் துணையாகக்கொண்ட உனக்கு அழிவு நேரும் என்பதில் ஐயமொன்றுண்டோ!" என்று திருமகள் வாயிலாகக் கம்பர் கூறும் சொற்களில், திரு வள்ளுவனார் ஓதிய சொல்லும் பொருளும் தெளிவுற இலங்கக் காணலாம். இத்தகைய குவிந்த மனமுடைய அமைச்சரைத் துணைக்கொண்ட அரசர் சிலகாலம் செம் மாந்து வாழ்வரேனும் இறுதியில் சிதைந்து ஒழிவது திண்ணம். குளிர்ந்து கொல்லும் கொடியர் இருமையும் கெடுப்பர். வாளால் அறுத்துப் புண்ஆற்றும் மருத்து வர்போன்ற மந்திரத்தலைவர் மன்னர்க்கு இருமையும் நன்மை பயப்பர். மன்னனை நல்வழிப்படுத்தும் நன் னோக்குடன் செவிகைப்பக்கூறும் அமைச்சர் உரையை ஆர்வத்தோடு ஏற்று ஆராய்ந்து தெளியும் அரசனே உலகனைத்தையும் ஒரு குடைக்கீழ் ஆளும் தகுதிவாய்ந்த வன் என்று தமிழ்மறை போற்றிப் புகழ்கின்றது.

"செவிகைப்பச்சொற்பொறுக்கும் பண்புடைவேந்தன்
கவிகைக்கீழ்த் தங்கும் உலகு"

என்பது திருவள்ளுவனார் திருக்குறளாகும். அமைச்சர் இடித்துரைக்கும் மொழிகளைப் பயன் நோக்கிப் பொறுக் கும் பண்புவாய்ந்த அரசன் குடைக்கீழ் பார் முழுதும் அமையும் என்று நாயனார் நன்கு எடுத்துரைத்தார். ஆகவே ஆராய்ந்து தெளியும் அறிவும், அஞ்சாது எடுத்துரைக்கும் ஆற்றலும் அமைச்சர்க்குரிய அருங்

குணங்களாம் என்பதும், இக்குணங்கள் வாய்ந்த அமைச்சரைத் துணைக்கொண்டு ஆளும் அரசன், செம்மைசான்ற நெறியில் நின்று இம்மையும் மறுமையும் இன்பமடைவான் என்பதும் இனிது விளங்கும்.

அறம் விளையும் திருநகராக விளங்கிய அயோத்தியில் அமைந்த அமைச்சும், வீரம் விளையும் வியனகராக விளங்கிய இலங்கையில் அமைந்த அமைச்சும் அடிப்படையாக வேறுபட்டன என்பது அறியத்தக்கதாகும். அயோத்தி யரசின் அங்கமா யமைந்த மந்திர சபையையும், இலங்கை யரசின் அங்கமா யமைந்த மந்திர சபையையும் ஒப்பிட்டு நோக்குவார்க்கு இவ்வுண்மை எளிதிற் புலப்படும். கோசலநாட்டுக் கொற்றவற்கு உற்ற துணைவராக அமைந்த சுமந்திரன் முதலிய மந்திரத் தலைவரையும், இலங்கை வேந்தற்கு அமைச்சராக அமைந்த மகோதரன் முதலிய மந்திரத் தலைவரையும் ஒப்பிட்டு நோக்கின் நல்லரசின் தன்மையும் வல்லரசின் தன்மையும் அங்கைக் கனிபோல் விளங்கும். 'நல்லவும் தீயவும் நாடி, நாயகற்கு எல்லையில் மருத்துவன் இயல்பின்' அமைந்த அமைச்சர், அயோத்தி அரசன் மந்திரசபையில் நிறைந்திருந்தார்கள். அடுக்கும் நெறி இது, அடாத நெறி இது என்று அறிவுறுத்தும் மதுகையற்ற அமைச்சர் இலங்கையரசன் மந்திரசபையில் நிறைந்திருந்தார்கள்.

இலங்கை யமைச்சின் இயல்பினை அறிதற்கு ஒரு சான்று போதியதாகும். எஞ்சாத வளமார்ந்த இலங்கை

மாநகரில் அநுமன் அஞ்சிலே ஒன்றை வைத்துச் சென்ற செயலை நினைந்து நெஞ்சம் புழுங்கிய வெஞ்சின வேந்தனாய இராவணன், மகோதரன் முதலிய மந்திரத்தலைவர் நிறைந்த சபையில், குரங்கினால் தன் கொற்றம் குறைந்தது என்று கொதித்துக் கூறுவானாயினான். மன்னவன் மனத்தில் அமைந்த கோபத்தையும் வேகத்தையும் நன்றாக அறிந்த மகோதரன், எரி தவழும் கண்களோடு எழுந்து நின்று, வெள்ளியங்கிரி யசைத்த வீரன் புயவலியைப் புகழ்ந்து, சுள்ளியில் உறையும் குரங்கின் தோள்வலியை எள்ளி நகைத்துக் கூறும் மொழிகள் குறிப்பிடத் தக்கனவாம்.

> "இடுக்கிவண் இயம்புவ தில்லை ஈண்டெனை
> விடுக்குவை யாமெனில் குரங்கை வேரறுத்து
> ஒடுக்கரும் மனிசரை உயிருண்டு உன்பகை
> முடிக்குவன் யானென முடியக் கூறினான்"

கண்ணெரி சிதற அண்ணலை நோக்கி, "ஐயனே! இன்னே என்னை விடுவையாயின், குறும்பிழைத்த குரங்கை வேரறுத்து, ஏவிய மானிடவர் உயிருண்டு, உன் பகை முடிப்பேன்" என்று மகோதரன் வீரமொழி வழங்கினான். இவ்வாறு மந்திரத்தலைவன் கூறிமுடித்த பின்னர் வச்சிரதந்தனும் துன்முகனும், பெரும்பக்கனும் பிசாசனும், பானுகோபனும் வேள்விப்பகைஞனும், பிறரும் ஒருவரோடு ஒருவர் இகலி வீரம் பேசினர். அறிஞனாய வீடணன் ஒருவனே, இலங்கை நாதன் கருத்துக்கு மாறாகச் சில மாற்றம் உரைத்தான்.

தன் வலியும் மாற்றார் வலியும் உணராது தருக்கி நின்ற தமையனை "எந்தையும் நீயே, தாயும் நீயே, தமையனும் நீயே, தெய்வமும் நீயே" என்று போற்றிப் புகழ்ந்து, "ஐயனே! கருங்கடல் சூழ்ந்த இலங்கைமாநகரை ஒரு குரங்கு எரித்தது என்று கருதுதல் பொருந்துமோ? சிறையிருந்த செல்வியின் கற்பழலாலன்றோ இலங்கை மாநகரும், நின் இணையற்ற கொற்றமும் சிதைந்தன!" என்று உண்மையை எடுத்துரைத்து, அரக்கர்கோன் சீற்றத்திற்கு ஆளாயினன். தடுத்துரைத்த தம்பியை இகழ்ந்து அரக்கர்கோன் இலங்கையினின்றும் அகற்றினான். இலங்கை அறிஞன் பிரிந்த பின்பு, மனமொத்த மந்திரத் தலைவரைத் துணைக்கொண்டு மறக்கள வேள்வி முயன்று இலங்கேசன் முடியலுற்றான்.

இலங்கைவேந்தனும் கழுகின்வேந்தனும்.

கோசல நாட்டைத் தசரத மன்னன் ஆண்டு வந்த காலத்தில் பஞ்சவடியின் அருகே இருந்த பசுங்கானகத்தில் கழுகின் காவலனான சடாயு வாழ்ந்து வந்தான். கோசலநாட்டு அரசனும் கழுகின் வேந்தனும் உடலும் உயிரும் போலவும், மணியும் ஒளியும் போலவும், உயிர் நண்பராக அமைந்து வாழ்ந்தார். கழுகரசன் ஆண்மையிலும் அருளிலும் தலைசிறந்து விளங்கினான்.

தாயின் சொல்லைத் தலைமேற்கொண்டு நாடு துறந்து காடு புகுந்த கமலக்கண்ணன், கானகத்திற் கழுகின்வேந்தனைக் கண்ணுற்றான். இரக்கமற்ற அரக்கனொருவன் நல்லோரை நலியுமாறு கழுகுருக்கொண்டு கானகத்தில் உறைகின்றானோ என்று ஐயன் ஐயுற்றான். அப்பால் அப்பறவைமன்னனுடன் பேசியபோது அவன் அரக்கன் அல்லன் என்றும், தன் தந்தையார் உயிர்த்துணைவன் என்றும் உணர்ந்தான். வில்லைத் தாங்கிய வீரர் இருவரும் தசரத மன்னன் மைந்தர் என்று அறிந்த கழுகின் காவலன் அளவிலா மகிழ்வடைந்து ஆதி மன்னனது உடல் நலம் வினவினான். மறுவற்ற கதிரவன் மரபின் பெருமையைக் காத்து, தசரத மன்னன் மாண்டான் என்று மைந்தர் கூறிய போது,

"இறக்கமுற் றனென ஏக்கம் எய்தினான்
உறக்கமுற் றனென உணர்வு நீங்கினான்"

என்று கம்பர்பெருமான் கூறுமாறு கழுகரசன் ஏக்கமும் மயக்கமும் எய்தினான். அப்பால் ஒருவாறு மயக்கம் தெளிந்து கல்லும் புல்லும் கரைந்துருகக் கதறியழுது கண்ணீர் உகுத்தான். தசரதன் உடலும் தான் உயிருமாக இருக்க, உயிரை மண்ணுலகில் விட்டு, உணர் விறந்த கூற்றுவன் உடலை விண்ணுலகம் ஏற்றினான் என்று வருந்தினான். பின்பு,

"மருவினிய குணத்தவரை இருசிறகால்
உறத்தழுவி மக்காள் நீரே
உரியகடன் வினையேற்கும் உதவுவீர்
உடலிரண்டுக்கு உயிரொன் றானான்
பிரியவுந்தான் பிரியாதே இனிதிருக்கும்
உடற்பொறையாம் பிழை பாராது
எரியதனில் இன்றேபுக்கு இறவேனேல்
இத்துயரம் மறவேன் என்றான்."

உடலிரண்டுக்கும் உயிர் ஒன்றாக நின்ற தசரதன் ஆவி யகன்ற பின்னர், இவ்வுலகில் உயிர்வாழ மன மற்ற பறவையரசன் எரியில் விழுந்து இறக்கத் துணிந்தான். இறந்தாரைப் பிரிந்திருக்கலாற்றாது எரியில் விழுந்து இறக்கும் செயல் உண்மைக் காதலின் உயரிய நிலையை உணர்த்துவதாகும். காதலரை இழந்த கற்பமைந்த மங்கையர் பிரிவாற்றாமையால் எரியில் இறங்கி இறக்கும் பான்மையை அகம் நிறைந்த

காதலுக்கு அடையாளமாகப் புலவர் போற்றிப் புகழ்வர். இத்தகைய உயரிய காதல் கழுகின் காவலனிடம் அமைந்திருந்தமையாலேயே, தசரதன் இறந்த துயரம் பொறுது தானும் இறக்கத் துணிந்தான். அந்நிலையில் மக்களாய இருவரும் இடைநின்று தடைசெய்ய அவர்நலங் கருதி உயிர்வாழ இசைந்தான். தந்தையை மெய் நெறியிற் செலுத்தி, தாயின் சொல்லைத் தலைக்கொண்டு, அரசுரிமையைத் தம்பிக்களித்த தாமரைக் கண்ணனைப் பறவைமன்னன் பண்புறத் தழுவி ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிந்தான். வாய்மையைக் காக்குமாறு கண்ணினும் இனிய மைந்தனைக் கானகம் போக்கி அவன் பிரிவாற்ருது உயிர்துறந்த மன்னவன் பெருமையை மனமாரப் புகழ்ந்தான். தசரதன் பெற்ற பெருமையும் புகழும் தனக்கும் உரியவென்று கருதி அகமகிழ்ந்தான். மன்னன் இறந்தானென்று கேட்டபோது எய்திய துன்பம் அவன் இறந்த ஏதுவை அறிந்தபோது இன்பமாக மாறிற்று. அயோத்தி மன்னனும் கழுகின்வேந்தனும் நேசமென்னும் பாசத்தாற் பிணிப்புற்று இன்ப துன்பங்களைப் பகுத்து நுகரும் பான்மை உற்றிருந்தாரென்பது இதனுல் இனிதறியப்படும்.

பஞ்சவடியில் மைந்தரிருவரும் சீதையோடு அமர்ந்திருந்தபோது, கழுகரசன் மூவர்க்கும் உற்ற துணையாக அமைந்து "பார்ப்பைப் பார்க்கும் பறவை" போற் பாதுகாத்து வந்தான். இவ்வாறிருக்கையில் சீதையைத் தன் இதயமாம் சிறையில் வைத்த இலங்கை

வேந்தன், அத்திருமகளை வஞ்சனையாற் கவர்ந்து செல்லக் கருதி மாயமானை அம்மங்கையின் முன்னே அனுப்பினான். அம் மானின் தன்மை யுணராத மங்கை அதனைப் பிடித்துத் தருமாறு தன் மணாளனை வேண்டினாள். மங்கையின் உள்ளத்தை மகிழ்விக்கக் கருதிய இராமன், மாயமானைப் பின்தொடர்ந்து சென்றான். நெடுந்தூரம் சென்ற தமையனைத் தேடித் தம்பியும் பின்னே போந்தான். அப்போது தனியாக இருந்த தையலை இலங்கை வேந்தன் நிலத்தொடு பெயர்த்தெடுத்துக் காற்றினும் கடிதுசெல்லும் விமானத்திலேற்றி ஆகாய வழியே இலங்கையை நோக்கிப் புறப்பட்டான்.

இலங்கைமன்னன் மாயமே மானாக வந்து தன்னை மயக்கினானென்று சீதை அறிந்தாள். இரக்கமற்ற அரக்கனைத் தடுத்துத் தன்னைக் காத்தற்குரிய தலைவனும் இளவலும் இல்லாமை கண்டு ஏங்கினாள். மலைகளும் மரங்களும் மாய அரக்கனை நோக்கி அஞ்சக்கண்டு அயர்ந்தாள். தனக்கு உதவி செய்வார் ஒருவரையும் காணாது மலைச்சாரலில் வாழ்ந்த மயிலையும் குயிலையும், கலையையும் பிணையையும் கூவி அழைத்து அவ்வுயிர்களிடம் தன் துயரை அறிவித்தாள். மாதாவனைய கோதாவிரியைக் கண்டபோது,

“கோதா விரியே குளிர்வாய் குழைவாய்
மாதா அனையாய் மனனே தெளிவாய்”

என்று அன்போடு அழைத்து, தன் துயரை அவ்

வாற்றினிடம் அறிவித்தாள். இவ்வாறு அரற்றியும் அபயம் அளிப்பார் எவரையும் காணாது அரக்கன் வலையில் அகப்பட்ட திருமகள் அழுது சாம்பினாள்.

அந்நிலையில் கழுகின் காவலன் அவ்விடம் வந்து சேர்ந்தான். விண்ணிலே விரைந்து சென்ற விமானத்தில் நஞ்சினும் கொடிய இலங்கைநாதனைக் கண்டான். அன்னம்போன்ற திருமகள் அவன் வசப்பட்டு அயர்ந்த நிலையறிந்து அழுங்கினான்.

"சஞ்சலம் கலந்தபோது தையலாரை உய்யவந்து
அஞ்சல்அஞ்சல் என்கிலாத ஆண்மை என்ன ஆண்மையே!"

என்று எண்ணி அருந்துயரில் ஆழ்ந்த மங்கைக்கு அபயம் அளித்தான். இலங்கை வேந்தனது அளவிறந்த வலிமையையும், அரிய பெரிய வரங்களையும் கழுகரசன் அறியாதவன் அல்லன். முன்னவன் அருளால் முக்கோடி வாழ்நாளும், திக்கெலாம் வெல்லும் திறமும் பெற்றுவந்த அரக்கர்கோன் பெருமையை அறிந்திருந்தும், அவன் கவர்ந்து சென்ற காரிகையைக் காத்தல் தன் கடன் என்று கழுகின் காவலன் கருதினான். அன்றியும் மைந்தரிருவரையும் மகன்மை கொண்ட முறையில் சீதை கழுகரசன் மருகியாயினள். அம் மங்கையையும் மைந்தரிருவரையும் காப்பதாக பறவை மன்னன் முன்னரே வாக்களித்தும் இருந்தான். ஆதலால் எவ்வாற்றானும் இலங்கை வேந்தனைத் தடுத்து, மங்கையைக் காப்பதே முறையாகுமென்று துணிந்தான்.

கழுகரசன் ஆண்மையிற் சிறந்து விளங்கியவாறே அருளினும் தலைசிறந்து விளங்கினான். அடாதசெயல் செய்த அரக்கர்கோனை மறநெறியினின்றும் விலக்கக் கருதி அவன் செவிகளில் அறநெறியை எடுத்தோதி னான். அருந்திறல் வாய்ந்த அரக்கர் தலைவனை அரு ளொடு நோக்கி, "ஐய! கற்பிற் சிறந்த சீதையை விட்டுச்சென்றால் பிழைத்தாய். இன்றேல் நின் கிளை யொடும் கெட்டாய். நின் வாழ்வையெல்லாம் சுட் டாய். உலகின் தாயாய சீதையை நீ யாதாக நினைத் தாய்? இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் கேடு சூழ்ந்தாய். இம்மங்கையின் தலைவனாகிய இராமனே உலகுக்கெல்லாம் தலைவனாவான். அவன் வில்லின் வெம்மைக்காற்றாது நீ உயிர் துறப்பாய். இறைவன் அருளால் நீ பெற்ற வரமும் பயனற்றுப் பாழாகும். ஆதலால் தேவியை விட்டு நின் ஆவியைக் காப்பாயாக" என்று கழுகரசன் எடுத்துரைத்தான். ஆயினும் அரக்கன் கூறிய மாற்றத் தால், அவன் ஆவியற்றபோதன்றிச் சீதைபால் வைத்த ஆசைஅறான் என்று ஐயமற அறிந்தான்.

இலங்கைவேந்தன் விமானத்தில் வீணைக்கொடி பறந்தது. ஆரந்தாழ்ந்த அவன் அழகிய மார்பில் வீரக் கவசம் விளங்கிற்று. வலிய கரங்களில் வில்லும் வேலும் வாளும் இலங்கின. இத்தகைய படைக்கலங்களோடு விளங்கிய வீரனை, வலிய இறகே வாகனமாகவும், மூக்கே வாளாகவும், நகமே வேலாகவும் கொண்டு கழு கின் காவலன் எதிர்த்தான். புயவலியும், படைவலியும்

படைத்த அரக்கர்கோன் கொடியைப் பறவையரசன் பறித்து இறுத்தான். அவன் வில்லைப் பல்லால் இழுத்துத் தாளால் ஒடித்தான். முத்தார மார்பை மூடியிருந்த கவசத்தின் மூட்டறுத்தான். இதனைக் கண்ணுற்ற இலங்கைவேந்தன் கடுஞ்சினங்கொண்டு கூற்றினும் கொடிய கூரிய வேற்படையை வேகமாகச் சுழற்றி விடுத்தான். அவ்வேல், வீரம் செறிந்த கழுகின் இறகைத் துளைக்க வலியற்றுக் குழைந்து மீண்டது.

பின்னும், பறவையரசன் தேர்ப்பாகன் தலையைப் பறித்து மோகம் படைத்த வேந்தன் முகத்தில் எறிந்தான். இதைக்கண்ட இராவணன் பெருஞ்சீற்றமுற்று ஓர் ஆடகத்தண்டாற் கழுகரசனை அறைந்தான். அதன் வெம்மையைப் பொறுக்கலாற்றாது பறவைமன்னன் மால்வரை போன்று மண்மேல் வீழ்ந்தான். இச்செயலைக்கண்ட சீதை சிந்தையழிந்து, வெந்த புண்ணில் வேல் நுழைந்தாற்போல் வருந்தித் துடித்தாள். பறவைமன்னன் தன் துயரை மறந்து, 'அன்னமே அஞ்சேல்' என்ற அபயமொழியோடு மீண்டும் அரக்கன் தேர்மீது பாய்ந்து, அவன் தண்டைப் பறித்துத் தரைமீது எறிந்தான். இவ்வாறு தன் படைக்கலங்களைப் பாழாக்கிய கழுகின்காவலன் வலிமையை எவ்வாறு அழிக்கலாமென்று இலங்கைவேந்தன் எண்ணி இருக்கையில், பறவையரசன் தன் கூரிய மூக்கினால், அரக்கன் பரிகளைக் குத்திக்கொன்று அவன் மார்பிலும் புயத்திலும் சிறகால் அறைந்தான். அந்நிலையில் அடலேறனைய

இலங்கைநாதன் உடல் உலைந்து உயிர்ப்படங்கி மயங்கி முடிசாய்ந்தான்.

பின்னர் மயக்கந் தெளிந்தபோது இறைவன் அளித்த மந்திரவாளால் அன்றிக் கழுகரசன் மாளான் என்றறிந்து இராவணன் அவ்வாளை வீசினன். சங்கரன் அளித்த வாளின் வெம்மைக்காற்றாது கழுகரசன் குழைந்து மண்மேல் விழுந்தான். இவ்வாறு அறநெறி திறம்பிய அரக்கன்வாளால் அருள்நிறைந்த கழுகரசன் தோல்வியுறக்கண்ட திருமகள் நஞ்சுண்டவள்போல நடுங்கி,

" அல்லல் உற்றேனை வந்து அஞ்சலென்ற இந்
நல்லவன் தோற்பதே நரகன் வெல்வதே
வெல்வதும் பாவமோ வேதம் பொய்க்குமோ
இல்லையோ அறமென இரங்கி ஏங்கினள் "

"ஐயோ! அல்லலுற்ற ஏழையாய எனக்கு ஆதரவாக வந்து அஞ்சேல் என்று அபயமளித்த அருளாளன் தோற்பதும், அல்லவை புரியும் அரக்கன் வெல்வதும் நீதியோ, முறையோ? இவ்வுலகில் மறமும் அறத்தை வெல்லுமோ? அறநெறியென்பது உலகில் இல்லையோ?" என்று ஏங்கி அழுதாள். இரக்கமற்ற அரக்கன் திருமகளைக்கொண்டு தென் திசை சென்றான்.

இலங்கை அரசன் வலிமையைச் செவ்வையாக அறிந்திருந்தும், அவன் வஞ்சித்துக் கவர்ந்து சென்ற மங்கையின் துயர் கண்டு மனம் பொறாது, அவ்வரக்கனுடன் பொருது உயிர் கொடுத்துப் புகழ்கொண்ட

பறவை மன்னன் 'தெய்வமரணம்' எய்தினன் என்று இராமவீரன் மனமாரப் புகழ்ந்தான்.

"சரண் எனக்கு யார்கொல் என்று சானகி அழுது சாம்ப
அரண் உனக் காவன் வஞ்சி அஞ்சலென்று அருளின் ஓம்பி
முரணுடைக்கொடியோன்கொல்லமொய்யமர்முடித்துத்தெய்வ
மரணம் என் தாதை பெற்ற தென்வயின் வழக்கன் றாமோ?"

என்று இராமன் கூறும் இனிய மொழிகளால், கழுகரசன் எய்திய மரணத்தின் மாண்பு நன்கு விளங்கும். அடைக்கலம்புகுந்தபுறாவின் உயிரைக் காத்தற்பொருட்டுத் தன் ஆருயிர் கொடுத்த அரசனும், உலகெலாம் காக்கும் உயரிய அருளால் ஆலமுண்ட நீலகண்டனும், 'ஆதிமூலமே' என்றழைத்த ஆனைபால் அருள் சுரந்து அதன் துயரந் தீர்த்த திருமாலும், அடைக்கலம் புகுந்த அந்தணனைக் காக்குமாறு காலனைக் காலால் உதைத்த கடவுளும், நஞ்சினுங்கொடிய இலங்கைநாதன் வசப்பட்டு அஞ்சித் துயருற்ற வஞ்சியின் பொருட்டுக் கடும்போர் புரிந்து ஆவி துறந்த கழுகின் காவலனும், அறநெறியெனும் திருநெறியில் தலைசிறந்தவ ரென்பதில் ஐயமொன்றுண்டோ? இதனாலேயே சொல்லின் செல்வனாய அநுமன் பறவைவேந்தன் பெருமையைச் சிறையிருந்த சீதையிடம் உரைக்கப் போந்தபோது, "தன்னுயிர் புகழ்க்கு விற்ற சடாயு" என்று சுருங்கச்சொல்லி விளங்கவைத்தான்.

வாரணம் பொருத மார்பன்.

வாசவன் முதலிய வானவரையும், காலகேயர் முதலிய தானவரையும் வென்று இலங்கை வேந்தன் மூவுலகமும் வணங்கும் முடிமன்னனாக அமைந்தான். எண்டிசைப் பாலரையும், தென்றிசைக் கோமானையும் வென்று வீரகேசரியாக விளங்கினான். இன்னும், உலகினைத் தாங்கும் உரம் வாய்ந்த வேழங்களை எதிர்த்து அவற்றின் வலிய கொம்புகளை உதிர்த்தான். வரையிறந்த வலிமையுற்ற இலங்கைவேந்தனும் வேழமும் வெம்போர் புரிந்த விதத்தினை வியந்துரைக்கப் போந்த கம்பர்,

"தோடுழு தண்தார் வண்டும்
திசையானை மதந்துதைந்த வண்டும் சுற்றி
மாடுழுத நறுங்கலவை வயக்களிற்றின்
சிந்துரத்தை மாறுகொள்ளக்
கோடுழுத மார்பானை கொலையுழுத
வடிவேலின் கொற்ற மஞ்சித்
தாள்தொழுத பகைவேந்தர்
முடியுழுத தழும்பிருந்த சரணத்தானை"

என்று நிறைந்த மொழிகளாற் புகழ்ந்துரைத்தனர். வேந்தனும் வேழமும் வெம்போர் புரிந்தபொழுது இலங்கைமன்னன் மார்பில் இலங்கிய மாலைமலர்களில்

மதுவுண்டு களித்த வண்டுகள் வேழத்தின் மதமுண்டு இறுமாந்த வண்டுகளோடு இகல்விளைத்தன. இன்னும் வேழத்தின் மத்தகம் வேந்தன் மார்பில் தாக்கிய பொழுது அம்மார்பில் இலங்கிய கலவைச் சாந்தம் களிற்றின் நெற்றியிலும், மத்தகத்திலிட்ட சிந்தூரத் திலகம் மன்னன் மார்பிலும் மாறிப் பதிந்தன. மன்னன் மார்பைப் பிளக்கக் கருதிய வேழத்தின் வலிய கொம்பு கள், அரக்கர்கோன் உரத்த மார்பை ஊடுருவிச் செல்ல வலியற்று ஒடிந்து பொடியாக உதிர்ந்தன. வேழத்தின் கொம்பு பதிந்த வடுக்களில் பொன்னும் மணியும் இழைத்து இலங்கேசன் போற்றினன் என்று அவன் வரலாறு கூறுகின்றது.

இங்ஙனம் திசையானைக் கொம்பிறுத்த இலங்கேசன் தோள்வலியாலும் மாண்புற்று விளங்கினன். விண் ணிலே விரைந்துசென்ற தன் விமானத்தைத் தடுத்த வெள்ளிமாமலையைக் கண்ட வேந்தன் வெகுண்டு, அஃது ஈசன் உறையும் எழிலார் குன்றம் என்றும் எண்ணாது, அம்மலையைத் தன்புயவலியாற் பெயர்த்தசைத்தான். அப்பொழுது அம்மலையில் வாழ்ந்த முனிவரும் சித் தரும் அசலம் தன் இயல்பழிந்து அசையக் கண்டு அஞ் சினர்கள். இறைவன் பாகத்திலமர்ந்த மங்கையும் நடுங் கித் தலைவனைப் பற்றிக்கொண்டாள். இங்ஙனம் மலையில் வாழும் மாதவத்தோரெல்லாம் மயங்கக்கண்ட மாதொரு பாகன், தன் மாணடிக்கொழுந்தாலூன்றி மலையை மீண் டும் நிலைநிறுத்தினன். ஆயினும் வெள்ளிமாமலையைப்

பெயர்த்தசைத்த வீரன் பெருமை மூவுலகினும் பரவிற்று. இராவணன் சபையிலமர்ந்த இசைவல்லார் வேழத்தின் மருப்பொசித்து வெள்ளிமாமலை யெடுத்த வீரன் பெருமையை இசைக்கருவிகளில் ஏற்றிப் பாடினார்கள்.

செயற்கரிய செய்த இலங்கேசன் பெருமையை நினைத்தும் பேசியும், அவன் உற்றார் உறவினரனைவரும் இறுமாப்புற்றனர். ஓவியத்திலெழுதவொண்ணு உருவமைந்த இராமனைக் கண்டு காமுற்று, இயற்கை யுருக்கரந்து இன்னுருவம் புனைந்து, 'அஞ்சொல் இளமஞ்ஞையென அன்னமென' வந்த அரக்கியாய சூர்ப்பநகையை நோக்கி, "மாதே! நீ யார்?" என்று இராமன் வினவியபொழுது,

" * * * திக்கின்
மா வெலாம் தொலைத்து
வெள்ளிமலை யெடுத்து உலகம் மூன்றும்
காவலான் பின்னை, காமவல்லியாம் கன்னி"

என்று அம்மங்கை தன்னை அறிவிக்கும் திறம் அறிந்து மகிழத்தக்கதாகும். இன்னும் இளைய வீரன் வாளால் மூக்கிழந்து மானமழிந்த மங்கை, துயர் பொறுக்கலாற்ருது அலறும்பொழுது "அரனிருந்த மலையெடுத்த அண்ணுவோ! அண்ணுவோ!" என்றும்,

"திசையானை விசைகலங்கச்
செருச்செய்து மருப்பொசித்த
இசையாலே நிறைந்தபுயத்
திராவணவோ! இராவணவோ!" என்றும்

தமையனது பெருமையைப் பன்னித் தன் குறையை முறையிடும் தன்மை அறியத்தக்கதாகும்.

இலங்கைமாநகரில் முதல்நாள் நிகழ்ந்த நெடும் போரில் அநுமனும் அரக்கர்கோனும் அரும்போர் விளைத்தார்கள். அடல்ஏறுபோன்ற அரக்கர்கோமானை நோக்கிய அநுமன், "ஐயனே! வில்லாயுத முதலாய வெம்படைகளெல்லாம் பயின்ருய்; இருபது புயங்களோடியைந்தாய்; ஆயினும் உன் வாளாண்மையும் தோளாண்மையும் என் கையின் ஒரு குத்தால் துடைத்து ஒழிப்பேன்; பின்னும் நீ இறவாதிருப்பின் உன் இருபது கரங்களாலும் என்னைக் குத்துவாய்" என்று வீரமொழி பகர்ந்தான். இலங்கை வேந்தனும் குத்துப்போருக் கிசையவே, வலிமையின் வரம்புகண்ட மாருதி தன் வயிரக்கரத்தால் அரக்கனது அகன்ற மார்பில் குத்தி ஞன். அநுமன் குத்துக்கு ஆற்ருத அரக்கர்கோன் சண்டமாருதத்திலகப்பட்ட மரம்போற் சலித்தான். அதுகண்ட வானவர் வியந்து அநுமன்மீது மலர்மாரி சொரிந்து ஆர்த்தார்கள். தானவர் தம் தலைவன் நிலைகண்டு தளர்ந்து வேர்த்தார்கள். ஆயினும் சிறிது பொழுதில் இலங்கை மன்னன் சிந்தை தெளிந்து அநுமனை அமர்ந்து நோக்கி, "ஐயனே, வலிமை என்பதும் இவ்வுலகில் உளது. அது உன்பாலே அமைந்துளது. அடலமைந்த உனது ஆண்மையை நோக்க ஏனைய வீரரெல்லாம் அலிகளேயாவர். மலரோனது சாபவலியாலும் சலியாத என்னை உன் கைவலியால் மெலியவைத்தாய். நீயே என்னை வென்ருய்" என்று தனது எளிமையைக்

கரவாது எடுத்துரைத்தான். ஆகவே மும்மத வேழத்திற்கும் இளையாத வேந்தன் மார்பு அநுமன் கரத்திற்கு எளிதாயிற்று. வாரணத்தின் கொம்புகளுக்கிளையாத மார்பு வானர வீரன் கரத்திற்கிளைத்துச் சலித்தது.

பின்னர் அமர்க்களத்தில் இலங்கை மன்னனும் இலக்குவனும் எதிர்ப்பட்டார்கள். வில்லெடுக்க உரியார் இருவரும் காலனும் கலங்குமாறு நெடும்பொழுது கடும்போர் விளைத்தார்கள். இளையவீரனை வில்லினால் வெல்ல இயலாதென்றறிந்த இலங்கையர்கோன், மலரோன் அளித்த மந்திரவேலை வேகமாகச் சுழற்றி விடுத்தான். அவ்வேல் மாறாக வந்த அம்புகளை நீறாக்கி வெம்மையோடும் வேகத்தோடும் இளையவீரன் மார்பிற் பாய்ந்தது. வேலின் வெம்மைக்காற்றாது இளையவீரன் மயங்கிச் சாய்ந்தான். இளையான் இளைத்தானே யல்லால் இறந்தானல்லன் என்றறிந்த இராவணன் அவனை இலங்கைக்கு எடுத்துச்செல்லத் துணிந்து இருபது கரங்களாலும் அள்ளலுற்றான். ஆயினும் வெள்ளிமாமலையெடுத்த வீரத்தோள்கள் பொன்மலைபோல் விளங்கிய இளையவீரனை எடுக்க மிடுக்கிலாது மெலிவுற்றன. இவ்வாறு அரக்கர்கோன் எடுக்கமுயன்றதை அறிந்த அநுமன் விரைந்து போந்து இலக்குவனை எடுத்தணைத்து மகவுகொண்டு மரம்புகும் மந்திபோல் இராமன்பால் விரைந்தோடினன். இறைவனது அரும்பெருங் குன்றையும் அசைக்கவல்ல அரக்கர்கோமான், இளையோன் ஆக்கையை எடுக்க இயலாது நின்ற எளிமையையும்,

அவ்வுடலை எளிதாக எடுத்துச்சென்ற அநுமன் பெருமையையும்,

"எடுக்க லுற்றவன் மேனியை
ஏந்து தற்கேற்ற
மிடுக்கிலாமையின் இராவணன்
வெய்துயிர்ப் புற்றான்
இடுக்கி னின்ற அம்மாருதி
புகுந்தெடுத் தேந்தித்
தடுக்கிலாத தோர் விசையினன்
எழுந்தயல் சார்ந்தான்"

என்னும் இன்கவியால் கவிஞர் நன்கெடுத்திசைத்தனர். ஆகவே வரையினை யெடுத்த வலிய தோளாண்மை முதல் நாள் நிகழ்ந்த அரும்போரில் எளிமை யெய்திப் பெருமை குன்றி நின்றது.

இங்ஙனம் வாரணம் பொருத மார்பும், வரையினை எடுத்த தோளும் மாற்றார் வீரத்திற் காற்றா தொழிந்த மானத்தால், கவிழ்ந்த தலையோடும் குவிந்த முகத்தோடும் இராவணன் இலங்கைமாநகரை நோக்கிச் சென்றான். எத்திசையும் நோக்காது எவருடனும் பேசாது மண்மகளையே நோக்கிச் சென்ற மன்னன் எளிமை

"வாரணம் பொருத மார்பும்
வரையினை எடுத்த தோளும்
நாரத முனிவற் கேற்ப
நயம்பட உரைத்த நாவும்

தாரணி மௌலி பத்தும்
சங்கரன் கொடுத்த வாளும்
வீரமும் களத்தே போட்டு
வெறுங்கையோ டிலங்கை புக்கான்"

என்னும் கவியால் இனிது விளங்குவதாகும். அன்று நிகழ்ந்த அரும்போரில் வேழத்தை வென்ற வீரமார்பம் வானரவீரன் கைவலிமைக் காற்ருது தளரவும், வரையினை எடுத்த வயிரத்தோள்கள் இளையவீரன் உடம்பை எடுக்க வலியற்று வருந்தவும் கண்ட காவலன் கவன்று தன்னையே வெறுத்துச் சென்ற நிலையை இணையற்ற மொழிகளால் எழுதிக்காட்டும் கம்பர் கவிநலம் கண்டு மகிழ்தற்குரியதாகும்.

சிறையிருந்த செல்வி.

பூவினை வெறுத்து அயோத்தி மன்னன் பொன் மனை புகுந்து கணவனுடன் நாடு துறந்து காடு புகுந்த கமலச்செல்வியை இலங்கைவேந்தன் தங்கை தன் கண்களால் நோக்கினுள். பெண்களும் பேதுறும் பேரழகுவாய்ந்த சீதையைக் கண்டபொழுது,

"கண் பிற பொருளிற் செல்லா
 கருத்தெனில் அஃதே கண்ட
பெண் பிறந்தேனுக் கென்றால்
 என்படும் பிறருக் கென்று"

அரக்கர்கோன் தங்கை திகைத்து நின்றாள். பின்னர் அம்மங்கை மானபங்கமடைந்து, இலங்கைமாநகரில் இணையற்ற வேந்தனுக விளங்கிய தமையனிடம் தன் குறையை முறையிடும் வாயிலாகச் சீதையின் திருந்திய நலத்தைச் சிறிது சொல்லியும் சொல்லாமல் மறைத்தும் அரக்கன் மனத்தில் ஆசை யென்னும் அனலை மூட்டி ஞள். "ஐயனே! அம்மங்கையின் தோள்அழகைச் சொல்வேனோ? அன்றி அவள் ஒளி பொருந்திய முகத்தில் உலாவுகின்ற வாளனைய கண்களைச் சொல்வேனோ? மற்றைய அங்கங்களின் மாண்பைச் சொல்வேனோ? மங்கையின் நலங்களைக் கண்டு மனம் திகைப்பதல்லால் அவை சொல்லுந் தகையனவோ? அன்றியும், நீ நாளையே

சென்று அங்ஙலங்களைக் காண்பாயாதலின் நான் சொல்வதும் மிகையாகும்" என்று வீரன் தங்கை வினயமாக மொழிந்தாள். பின்னரும் மையலில் ஆழ்ந்த மன்னனை நோக்கி, "ஐயனே! அம்மங்கையின் நுதலை வில்லென்றாலும், விழியை வேலென்றாலும், பல்லை முத்தென்றாலும், இதழைப் பவள மென்றாலும் சொல் ஒக்குமே யன்றிப் பொருள் ஒவ்வாது. ஒப்புமை யில்லா அவ்வங்க நலங்களுக்கு உவமையும் சொல்ல இயலுமோ?" என்று மூக்கிழந்த மங்கை மிக நயமாகப் புனைந்துரைத்தாள். அம்மொழிகளைக் கேட்ட மன்னன் தங்கையின் பொருட்டு அமர் புரிந்து ஆவி துறந்த கரனையும் மறந்தான். மானபங்கமுற்ற தங்கையால் தனக்கு நேர்ந்த கடும் பழியையும் மறந்தான். வலிமை வாய்ந்த கோசல வீரனது வரிசிலையையும் மறந்தான். நிறையமைந்த மாதரை முறையிகந்து பற்றினால் தலை வெடிக்குமென்று அயனார் அருளிய சாபத்தையும் மறந்தான். செவியாரக் கேட்ட சீதையை மறவாது தன் உள்ளத்தில் அந்நங்கையை அழகொழுக எழுதி அவ்வுயிர் ஓவியத்தைக்கண்டு உளம் களித்தான். அசோக வனத்தில் அருஞ்சிறை வைப்பதன் முன்னரே அரக்கர்கோன் அழகிற் சிறந்த அம்மங்கையைத் தன் மனச்சிறையில் வைத்து மகிழ்ந்தான்.

"மயிலுடைச் சாயலாளை
வஞ்சியா முன்னம் நீண்ட
எயிலுடை இலங்கை நாதன்
இதயமாம் சிறையில் வைத்தான்"

என்று கம்பர் அரக்கன் செயலை அழகுறக் கூறியருளி ஞர். இவ்வாறு பூவினை நீத்துவந்த புனித நங்கை அரக்கன் புன்மனம் புகுந்தாள்.

இங்ஙனம் மங்கையை மனத்தில் வைத்த மன்னவன் அவள் நலங்களையே நினைந்து நினைந்து மெலிவானுயி னன். காதலின் வெம்மையைத் தாங்க இயலாது கலங்கினுன். மணங் கமழும் மல்லிகைத் தென்றல் மன்னன் மேனியை வெதுப்பியது. தண்மை வாய்ந்த விண்மதியும் வெம்மை விளைத்தது. இவ்வாறு மையல் நோயால் நையலுற்ற இலங்கைமன்னன் தன் மாம னை மாரீசனை மாய மானுக அனுப்பி மங்கையின் மனத்தை மயக்கி வீரர் இருவரும் இல்லாதபோது மாயத்தால் சீதையைக் கவர்ந்து இலங்கைமாநகரில் ஓர் அழகிய சோலையிற் சிறைவைத்தான். இவ்வாறு நஞ்சனைய இலங்கைநாதன் மனத்திலும் மனையிலும் புகுந்து சிறுமை எய்திய தன் நிலையினை நினைந்து சிந்தை யழிந்த சீதை "அந்தோ! பொன் மானுக வந்த மாய மானைக் கண்டு மயங்கி, அதனைப் பற்றித்தருமாறு என் தலைவனை அனுப்பினேன். மானைத் தொடர்ந்து சென்ற மன்னனுக்குத் தீங்கு நேர்ந்ததென்று மயங்கி, மனம் பதைத்து, காத்து நின்ற இளைய வீரனைக் கடிந்து கணவன் போனவழியே போக்கினேன். இவ்வாறு எவரும் துணையின்றி எளியளாக நின்ற என்னைக் கள்ள அரக்கன் கவர்ந்து கடுஞ்சிறையிலிட்டனன். நிறை யமைந்த மாதர் பிறர் நெஞ்சு புகாராதலின் இலங்கை

வேந்தன் மனத்திலும், மனையிலும் புகுந்த என்னை இனி உலகம் ஏற்குமோ?" என்று உலைந்து வருந்தினாள்.

"வஞ்சனை மானின்பின் மன்னனைப்போக்கி யென்
மஞ்சனை வைதுபின் வழிக் கொள்வாயென
நஞ்சனையான் அகம் புகுந்த நங்கை யான்
உஞ்சனன் இருத்தலும் உலகம் கொள்ளுமோ"

என்று கம்பர் அருளிய இன்கவியால் சீதையிருந்த அகச்சிறையும் புறச்சிறையும் ஒருங்கறியப்படும்.

கருங்கடல் சூழ்ந்த இலங்கைமாநகரில் கற்பக தருக்கள் நிறைந்த கனகச்சோலையில், மெலிந்த மேனியோடும் கலங்கிய கண்களோடும் சிறையிருந்த செல்வியை விடுவித்து வீரத்தையும் மானத்தையும் காக்குமாறு, இராமன் வலிமைசான்ற தம்பியோடும் வானரத் துணைவரோடும் அரக்கருடன் போர்புரிந்து அவர் வெங்குலத்தை வேரறுத்தான். இலங்கைநாதனும் அயோத்தி அண்ணலும் நெடும்பொழுது கண்டவர்க் கன்றிக் கேட்டார்க்குரைப்பரிய கடும்போர் நிகழ்த்தினார்கள். விலக்கலாகாத விதியின் விளைவால் இலங்கை வேந்தன் ஆவியிழந்து பூமியில் விழுந்தான். போர் மகளைத் தழுவிய பொருப்பனைய தோள்களால் பார் மகளைத் தழுவினான். திருமகள் ஒளியும் கலைமகள் ஒளியும் ஒன்றித் திகழ்ந்த உயரிய முகங்களை நிலமகள் மீது நெடிதுவைத்தான். வாளும் யாழும் தழுவிய வலிய கரங்கள் வெட்டுண்ட வாழைபோல் வீழ்ந்து கிடந்தன. இலங்கைநாதன் எழிலார் மேனியை

எள்ளிருக்க இடமின்றி இராமபாணம் துளைத்திருந்தது. இக்கோலத்தை மையறு மனத்தாளாய மண்டோதரி கண்ணுற்ருள். மரங்களும் மலைகளும் உருக வாய் திறந்து அரற்றினுள்.

"வெள்ளெருக்கம் சடைமுடியான் வெற்பெடுத்த
திருமேனி மேலும் கீழும்
எள்ளிருக்கும் இடனின்றி உயிரிருக்கும்
இடம்நாடி இழைத்த வாறே
கள்ளிருக்கும் மலர்க்கூந்தல் சானகியை
மனச்சிறையில் கரந்த காதல்
உள்ளிருக்கும் எனக்கருதி உடல்புகுந்து
தடவியதோ ஒருவன் வாளி"

என்று மயன்மகள் பன்னிய மொழிகள் பண்பு வாய்ந் தனவாம். தேவர்க்கும் தெரிவரிய தெய்வக்கற்பு வாய்ந்த திருமகளைத் தன் மனச்சிறையில் வைத்த மன் னனை அணுவணுவாக ஆராய்ந்து கரந்த காதலைக் கவர்ந்து செல்லக் கருதிய முறையில் வீரன் வாளி தலைமுதல் தாள்வரை துளைத்ததோ என்று மண்டோதரி வாயி லாகக் கவிஞர் கூறும் கனிந்த மொழிகளில் மனச்சிறை மீண்டும் நம் கண்ணெதிரே தோன்றுவதாகும். இன்னும் காவலன் மனத்தில் அழுந்தியிருந்த காதலை அகழ்ந் தெடுத்து சீதையை அகச்சிறையினின்றும் விடுவிக்கக் கருதி இராமபாணம் உடலிற் புகுந்து துருவியதாகக் கம்பர் அமைத்த கற்பனை கற்போர் மனத்தைக் கவர்கின் றது. மேலும் வீரன் விடுத்த வெஞ்சரம் சீதை இருந்த

சிறையைத் தடவிச்சென்றதோ என்று கவிஞர் அமைத்த முறை ஆராய்தற் குரியதாகும். ஒருவனுக் குரிய பொருளைக் களவுசெய்த கள்வன் அதனை எவரும் அறியாதவாறு ஒளித்தும் மறைத்தும் பாதுகாக்கும் பான்மைபோல் இராமன் மனைவியாய சீதையைக் களவு செய்த இராவணன் அவ்வரும்பொருளின் அருமையை அறிந்து உள்ளத்தின்கண்ணே ஒளித்துவைத்தான் என் றும், அவ்வாறு மறைத்துவைத்த இடத்தை அறியாது மெல்ல மெல்ல, வீரன் அம்பு ஆராய்ந்து சென்றது என்றும் கவிநாயகர் அமைத்த அழகு ஆயுந்தொறும் அளவிலா இன்பம் அளிப்பதாகும். தவமுயன்று அரி தின் பெற்ற தன்னுயிரையும் காக்க மனமற்ற மன்ன வன், மங்கையின் உருவினை மனத்திடை வைத்துக் காத்தானென்றால் அத்திருமகளை உயிரினும் அருமை யாக அவன் காதலித்துப் போற்றினன் என்பது சொல்லாமலே அமையுமன்றே? இவ்வாறு அம்பினை ஏவி அயலானது அகச்சிறையினின்றும் சீதையை மீட் டிய மன்னவன் அநுமனை ஏவி அம்மங்கையை அசோக வனச் சிறையினின்றும் விடுவித்தான். இவ்வாறு இரு வகைச் சிறையினின்றும் நீங்கிய நங்கை கற்பினுக் கனியாய்க் களித்திலங்கினள்.

அரக்கர் பேராண்மை.

கலைமகளும் திருமகளும் களித்து நடம்புரிந்த இலங்கைமாநகரில் வீரமாது வீறுபெற்றுத் திகழ்ந்தாள். வரத்தினும் வலிமையினும் தலைசிறந் திலங்கிய இலங்கேசன் வீற்றிருந்த வளநகரில் வீர மாது வீறுபெற்றுயர்தல் வியப்பாமோ? அந்நகரை அரண்செய்த கருங்கடலினும் அரக்கர் சேனைப் பெருங் கடல் அகன்று பரந்திருந்தது. அருங்கடலையும் எளி திற் கடந்த அனுமன், அந்நகரிலமைந்த சேனைப் பெருங்கடலைக் கடத்தலரிதென்று கருதினான்.

கல்லெனத் திரண்டு கறுத்த மேனியும், கனல் உமிழும் கண்களும், கணக்கிலா வீரமும் வாய்ந்த கடுஞ்சினத் தரக்கரை

"காயத்தாற் பெரியர் வீரங்கணக்கிலர் உலகங்கல்லும்
ஆயத்தார் வரத்தின் தன்மை அளவற்றார்"

என்று அனுமன் வியந்து புகழ்ந்தான். கழலுலாவிய காலும், அயிலுலாவிய கையும், அழலுலாவிய கண்ணும் உடைய அரக்கர், போரொடுங்கிப் புகழ்விரிந் திலங்கிய இலங்கைமாநகரில் ஆடிப்பாடி அகங் களித் தார்கள். பசியும் பிணியும் இன்றி வசியும் வளனும் சுரந்த வீரமாநகரில் மதுபானமும் மதுரகீதமும் மாந் தர் கருத்தைக் கவர்ந்தன. உள்ளத்தை உருக்கி ஊக் கத்தை உலைக்கும் கவலை என்னும் கடும்பிணி யறியாத

அரக்கர், சாலைகளிலும் சோலைகளிலும், மாடங்களிலும் மற்றைய இடங்களிலும் செழுந்தேன் உண்டு செம் மாந்து மங்கையர் பாடிய இன்னிசை நுகர்ந்து இன்புற் றுக் காதலுரையாடிக் களிப்பாராயினர். அமரொடுங் கிய காலத்தில் இவ்வாறு களித்தும் காதலித்தும் காலங் கழித்த அரக்கரது உள்ளம், போர் ஒலிகேட்ட பொழுது பொங்கி நிமிர்ந்தது.

"நானிலமதனின் உண்டு போரெனநவிலின் அச்சொல்
தேனினுங் களிப்புச் செய்யும் சிந்தையர்"

என்று கம்பர்பெருமான் அரக்கர் வீரத்தை வியந் துரைத்தார். மாற்ருருடன் வீரப்போர் புரியும் வெந் தொழிலை, அரக்கர் மதுவினும் இனிதாக மதித்தார்கள். அவரது போர்வெறி மதுவெறியினும் மிகுந்து விளங் கிற்று. மன்றிலே தூங்கிய மத்தளம் காற்றிலசைந்து ஒலித்தபோது அதனைப் போர்ப்பறையென்று கருதிப் புயங்கள் நிமிர்ந்த பண்டைத் தமிழ் வீரன் பெருமையை ஒளவையார் புறப்பாட்டிற் போற்றிப் புகழ்ந்துள்ளார். இத்தகைய போர்வீரரே இலங்கைமாநகரில் நிறைந்திருந் தார்கள். படைத்தலைவர் ஆணைபெற்ற போர்வீரர், எய் திய துணைரது எதுமிடமறியாது அணியணியாக அட லேறுபோல் விரைந்து சென்ற ஆண்மையை,

"என்னென்ருர்க் கென் னென்ருர்
எய்திய தறிந்தி லாதார்
முன்னின்ருர் முதுகு தீயப்
பின் நின்ருர் முடுகுகின்ருர்"

என்று கம்பர் நயம்படக் கூறிப்போந்தார். என்ன நேர்ந்ததென்று வினவிய வீரருக்கு மாற்றமுரைக்க இயலாது முன்னணியிலுள்ளார் முதுகு தீயுமாறு பின்னணியிலுள்ளார் முடுகிச்சென்றூர் என்று கவிஞர் கூறும் மொழிகளில் அரக்கரது அளவிறந்த வீரமும், படையொழுங்கில் அன்னூர் அடங்கிப் பணிசெய்த பான்மையும், இனிது விளங்கக் காணலாம். படைத்தலைவர் ஏவிய பணியை ஆராயாது ஏற்று முடிக்கும் போர் முறை இலங்கை நாட்டில் இனிது நிகழ்ந்ததென்பதற்கு இதுவே போதிய சான்றாகும்.

இவ்வாறு அச்சம் விளைக்கும் அடலாண்மையுற்று விளங்கிய அரக்கர் கரங்களில் அமைந்த வில்லும் வேலும் வாளும் கதிர் ஒளியை எதிர்வீசிக் கண்ணொளியைப் பறித்தன. அப்படையின் பரப்பையும் சிறப்பையுங் கண்ட இராமதூதன், "இங்கு விற்படை பெரிதென்பேனோ? வேற்படை பெரிதென்பேனோ? வாட்படை வலிதென்பேனோ? மற்படை மிகுமென்பேனோ?" என்று திகைத்து நின்றான்.

இத்தகைய வீரர் மாற்றார் படைக்கலத்தாலடைந்த வடுக்களையே பொற்றோடுகளினும் அருமையாகப் போற்றினார்கள். படைக்கலமிழைத்த தழும்புகளைப் பண்புற நோக்கிப் பெருமிதமுற்றார்கள்.

" வானவர் எறிந்த தெய்வ
அடுபடை வடுக்கள் மற்றைத்

தானவர் துறந்த வேதித்
தழும்பொடு தயங்கும் தோளர்"

என்று வீரர் தழும்புகளைக் கவிஞர் வியந்துரைத்துப் போந்தார். மாற்றார் எதிர்நின்று போர்புரிந்த அவர் படைக்கலங்களை அஞ்சாது நெஞ்சிலேற்று விழுப்புண் படுதலும் ஆவி துறத்தலும் அழியாப் புகழ் பயக்கு மென்பது அரக்கர் கருத்தாகும். இத்தகைய புகழை அன்னார் உயிரினும் உயர்வாக மதித்தார்கள்.

வீரப்புகழை விழுமிய செல்வமாக மதித்த அரக்கர் அமர்க்களத்தில் முன்வைத்த காலைப் பின்வைத்த லறியாத வீரராக விளங்கினரென்று விளம்பவும் வேண்டுமோ? அஞ்சாநெஞ்சு படைத்த அரக்கர் அசோக வனத்தில் மாருதியின் அளவிறந்த ஆற்றலை அறிந்தபோதும், உயிருள்ளளவும் அவனுடன் போர் புரிந்து மாளக்கருதினரே யன்றி அஞ்சி மீளக்கருதினா ரல்லர். அரக்கர் சேனை அழிவுற்ற செய்தியை அரக்கர் கோனிடம் அறிவிக்கப் போந்தவர் பழுவச்சோலை காத்த பருவத்தேவரே யாவர். அரக்கர் அழிந்தா ரென்று விளம்பவும் அஞ்சி விம்மலுற்றுக் கையினால் கட்டுரைத்த வானவரை நோக்கி, "என்வீரர்கள் இறந்து விழுந்தனரோ? அன்றி என் ஆணையை இகழ்ந்து அகன் றனரோ? அன்றி அமர்க்களத்தில் அயர்ந்து நீங் கினரோ?" என்று இலங்கேசன் வினவியபோது வீர ருக்குரிய முறையில் வீழ்ந்து உயிர் துறந்த அரக்கர் பெருமையை,

"சலம் தலைக்கொண்டனராய தன்மையர்
அயர்ந்திலர் செருக்களத் தஞ்சினாரலர்"

என்று தேவர் அறிவிக்குந் திறம் அறிதற்குரியதாகும். இத்தகைய வீரம்வாய்ந்த அரக்கரது புகழுடம்பு உலக முள்ளளவும் பொன்றாது நின்று நிலவுமன்றோ?

அரக்கர் வாழ்வும் அமரர் தாழ்வும்.

எத்திசையும் புகழ் மணக்க இலங்கைமாநகரில் வீற்றிருந்த இராவணன் விண்ணையும் மண்ணையும் வென்று இணையற்ற வீரனாக விளங்கினான். அவ்வேந்தன் வாழ்ந்த வீரமாநகரில், வானவர் அஞ்சி வணங்கி அடிமைத்தொழில் ஆற்றுவாராயினர். பொன்னும் மணியும் பொலிந்து விளங்கிய நன்னகரில் அமரர் அடக்கிப் பணிசெய்த பான்மையை அறிந்த அநுமன், அரக்கர் கோன் ஆற்றிய அருந்தவத்தினை மனமாரப் புகழ்ந்தான். மரமெலாம் கற்பகமாகவும், மனையெலாம் கனகமாகவும் விளங்கிய அம்மணிநகரில், வானமங்கையர் அரக்கியர்க்கு அடியராய் வணங்கிப் பணிசெய்த பான்மையையும், தருக்கொழிந்த தேவர் தாழ்ந்து பணிசெய்த திறத்தினையும், தன் மெய்யுணர் கண்களாற் கண்ட மாருதி தவஞ்செய்த தவத்தாலேயே அச்சிறப்பு இலங்கை வேந்தற்கு வாய்த்ததென் றெண்ணி ஆற்றவும் வியந்து நின்றான்.

அந்திமாலை வந்தெய்தியபோது அமரர் பந்தி பந்தியாக இலங்கைவேந்தன் சபையைநோக்கி வேகமாக விரைந்தோடினார்கள்.

"சித்திரப்பத்தியில் தேவர் சென்றனர்
இத்துணைதாழ்ந்தன முனியு மென்றுதம்
முத்தினாரங்களும் முடியின் மாலையும்
உத்தரியங்களும் இரிய ஓடுவார்"

என்று நகைச்சுவை ததும்பக் கம்பர் அருளிய மொழிகள் அறிந்து மகிழத்தக்கனவாம். கடமை ஆற்றுங் காலம் கழிந்தால் காவலன் முனிவான் என்று அஞ்சி நடுங்கிய வானவர், மார்பிலணிந்த ஆரங்களும், முடியிற் சூடிய மாலைகளும், தோளிலமைந்த ஆடைகளும் துவண்டு சரிய வேகமாக ஓடினார்கள். இவ்வாறு இலங்கைநாதன் மாளிகையை நோக்கி ஓடிய தேவர்கள், அம்மன்னனைக் கண்டபொழுது மனமும் மெய்யுங் குவிந்து பணிசெய்த முறை அவர் அடிமை வாழ்க்கையைப் பளிங்குபோல் உணர்த்துவதாகும். விண்ணிலே உலாவிய விஞ்சை வேந்தர்கள் தம் மணிமுடி மீது மலர்க்கரங் குவித்து மன்னனைச் சூழ்ந்து நின்றார்கள். சிங்கஏறு போன்ற சித்தர்கள் அங்கையும் மனமுங் குவிந்து அரசன் ஆணையை நோக்கி நின்றார்கள். அம்மன்னன் குற்றேவல் புரியும் மாதரை நோக்கி ஒரு மாற்றம் கூறினும் சிந்தையொடுங்கிய சித்தர் சிரம் பணிந்தார்கள். அமைச்சரை நோக்கி அரக்கர்கோன் ஒரு நன்மொழி பகரினும் இன்னிசை வல்ல கின்னரர் மனமும் மெய்யும் நடுங்கி இட்ட பணி யாதென்று இறைஞ்சி நின்றார்கள். இன்னும் இலங்கைமன்னன் மனத்தைக் கவர்ந்து மகிழ்விக்குமாறு வானவர் அவன் இசையை இசையிலமைத்து இன்புற்றார்கள். திசையானைகளின் வலியழித்து, ஈசனது மலையைப் பெயர்த்து, இந்திரன் தோள்களை இறுகப்பிணித்த வீணைக்கொடியோன் வீரச் செயல்களை வியந்துபாடி அவன் வெம்மையைத் தணித்தார்கள். விழுமிய மறையை வீணையில்

அமைத்து நரம்பின் நயம் அறிந்த நாரத முனிவர் இன்னிசை நிகழ்த்தினார். நடனத்தில் வல்ல வான மங்கையர் காரினைக் கண்ட மயில்போற் களித்து, கை வழி நயனம் செல்லக் களிநடம் புரிந்தார்கள். இலங்கை வேந்தன் அடிபணிந்த முடிவேந்தர் அணிந்திருந்த மாலைகளினின்றுதிர்ந்த மலர்த்தாதும், ஆரங்களினின்று சிதறிய முத்தும், தரையில் வீழ்ந்து படியு முன்னம் அக்குப்பையைக் காற்றின் வேந்தன் விரைந்து துடைத்தான். இன்னும் காலந்தவறாது உயிர் கவரும் காலன், சூலந்துறந்து சுற்றிய ஆடையால் வாய்புதைத்து காவலன் மாளிகையில் காலம் உரைத்தான். அங்கித்தேவன் அணிவிளக்கேற்றி வீரமாநகரை அழகுசெய்தான். மேனகை யாதிய வானமங்கையர் மணிக்கவரிவீச, தேனினும் இனிய குரலமைந்த தெய்வமங்கையர் இன்னிசை நிகழ்த்த, கற்பக மலர்கள் நறுமணங் கமழ, மண்டோதரி மெல்லிய மஞ்சத்தில் இனிது துயின்றாள்.

இவ்வாறு இலங்கை மன்னனுக்கும் மாபெருந் தேவிக்கும் மனமடங்கிப் பணிசெய்த வானவர், மற்றைய அரக்க வீரர்க்கும் அஞ்சிக் குற்றேவல் செய்வாராயினர். புதுமணம் நிகழ்ந்த அரக்கர் மனைதொறும் புகுந்து அமரர் ஆசிகூறிச் சோபனம் உரைத்தார்கள். வானமங்கையர் பல்லாண்டு பாடினார்கள். அந்நகரில் அமைந்த நன்னீர் ஆற்றில் வானமங்கையர் அரக்க மாதரை நீராட்டி மகிழ்வித்தார்கள். இவ்வடிமை வாழ்வை இனிதறிந்த கழுகின் காவலன்,

"தெண்டிரை உலகந் தன்னில்
செறுநர் மாட் டேவல்செய்து
பெண்டிரின் வாழ்வ ரன்றே
இதுவன்றோ தேவர் பெற்றி" 3407

என்று இராம வீரனிடம் அறிவித்த முறை அறியத் தக்கதாகும்.

இவ்வாறு பேதையராக வாழ்ந்த தேவரிற் சிலர் இலங்கைவேந்தன் ஆணையால் அழகிய அசோக வனத்தைக் காவல் செய்தார்கள். அம் மணிமலர்ச்சோலையை அமரர் கண்ணிணைக் காக்கும் இமைபோற் காத்தனர். இத்தகைய அழகிய சோலையை இலங்கைமாநகர்க்குத் தூது சென்ற அநுமன் சின்னபின்னமாகச் சிதைத்து அழித்தான். காசறு மணியும் பொன்னுங் குயிற்றிய மதனச்சோலை சிதைந்ததென் றறிந்த காவலாளர் சிந்தை கலங்கி நெஞ்சம் வெதும்பி, பிணங்கிய தாள்களோடு இலங்கைவேந்தன் மாளிகையை நோக்கிச் சென்றார்கள்.

"நீரிடு துகில ரச்சர்
நெருப்பிடு நெஞ்சர் நெக்குப்
பீரிடு முருவர் தெற்றிப்
பிணங்கிடு தாளர் பேழ்வாய்
ஊரிடு பூச லார
உளைத் தன ரோடியுற்றார்
பாரிடு பழுவச் சோலை
பாரிக்கும் பருவத் தேவர்"

என்னும் கம்பர் கவியால் தேவர்கோலம் தெற்றெனவிளங்கும். வெஞ்சின வேந்தன்முன்னே சென்று

அழகிய அசோகவனம் அழிந்ததென்று சொல்ல அஞ்சிய அமரர், மெய்யரும்பி விதிர்விதிர்த்து நடுங்கி, அரக்கர்கோன் அடிகளில் விழுந்தெழுந்து, "ஐயனே! வலிமைசான்ற ஒரு வானரம் வந்து நமது வண்ணச் சோலையை அழித்தது" என்று வாய்குளறிக் கூறினர்கள். "வீரமாநகரில் ஒரு வானரம் புகுந்து அசோக வனத்தை அழித்ததென்று மூடரும் மொழியார்" என்று இலங்கேசன் எள்ளி நகைத்தான். இலங்கையைச் சூழ்ந்த கருங்கடலைக் கடந்து, அக்கருங்கடலினும் அகன்ற அரக்கர் சேனைப் பெருங்கடலைக் கடந்து, ஒரு குரங்கு அசோக வனத்தைச் சிதைத்ததென்னுஞ் சொல்லைக் கேட்டு இலங்கைவேந்தன் எளனஞ்செய்தான். அப்போது அண்டகோளம் நடுங்க அநுமன் ஆர்த்த பேரொலி கேட்டு அரக்கர்கோன் ஐயம் தீர்ந்து அவ்வானரத்தைப் பற்றிக்கொணருமாறு அரக்க வீரரை ஏவினான். சூலம் முதலிய படைகள் தாங்கிய அரக்கவீரர், குரங்கின்மேற் கொதித் தெழுந்தார்.

இவ்வாறு கிளர்ந்தெழுந்த கிங்கரரை அநுமன் தோள் வலியாலும் தாள் வலியாலும் வென்றழித்தான். அரக்கர்சேனை அழிந்தது என்று அரசனிடம் சொல்ல நாவெழாது நடுங்கிய தேவர், காவலன் முன்னே போந்து கைபிசைந்து கலுழ்ந்துநின்று நிகழ்ந்த வினையை அறிவிக்கும் நீர்மை நகை விளைவிப்பதாகும். மன்னன் முன்னே மூங்கையர்போல் நின்று சைகை செய்த தேவர் செய்கையை,

"விரைவின் உற்றனர் விம்மலுற்று
யாதொன்றும் விளம்பார்
கரதலத்தினால் பட்டதும்
கட்டுரைக்கின்றார்
தரையின் நிற்கிலர் திசைதொறும்
நோக்கினர் சலிப்பார்
அரசன் மற்றவர் அலக்கணை
உரைத்திட அறிந்தான்"

என்று கவி அமைந்த மொழிகளால் அருளிப்போந்தார். விரைந்தோடிவந்த தேவர் வாயினாற் பேச இயலாது கையாலும் மெய்யாலும் கட்டுரைத்த செய்தியை அரசன் குறிப்பாக உணர்ந்தான். ஆயினும் அச்சபையில் அமர்ந்திருந்த மற்றைய தேவர் தன்னை எளனஞ்செய்வாரென்று எண்ணி நாணிய இலங்கைநாதன், அடிமைகளாக நின்ற அமரரை நோக்கி, "நிகழ்ந்த செயலை நீவிர் நேரில் அறியீர் போலும்! வானரம் விளைத்த தீங்கைக் கண்டீரோ? அன்றிக் கேட்டீரோ?" என்று விடைகரந்த மொழிகளால் வினவினான். காவலன் கருத்தறிந்தும் பொய்மை கூற அஞ்சிய அமரர், "ஐயனே! அரக்கர்க்கும் குரங்கிற்கும் நிகழ்ந்த அரும்போரை, ஒருபால் ஒதுங்கி ஒளித்திருந்து கண்டோம்; அலைகடல்போல் வளைந்த அரக்கர் சேனையை அக்குரங்கு ஒரு மரத்தினால் அடித்தது, அரக்கர் அஞ்சாது போர் புரிந்து அழிந்தனர்; இன்னும் அக்குரங்கு ஒழிந்திலது" என்று மாற்றம் உரைத்தார்கள். அப்போது

இலங்கைவேந்தன் எரிதவழும் கண்களோடு எதிரே நின்ற சம்புமாலி யென்னுஞ் சேனுபதியை நோக்கி குறும்புசெய்த குரங்கைப் பிடித்துக் கொணருமாறு பணித்தான்.

அப்பணியைத் தலைக்கொண்டு சென்ற மாலியின் சேனையை வானரம் மாலைபோற் சிதைத்தது. இழவோலை தாங்கி இரு முறை இலங்கைவேந்தன் முன்னே சென்று பழகிய தேவர் மூன்றும் முறையும் அவன் முன்னே ஓலைகொண்டு சென்றார்.

"புக்கார் அமரர் பொலந்தார்
அரக்கன் பொருவில் பெருங்கோயில்
விக்கா நின்றார் விளம்ப
லாற்றார் வெருவி விம்முவார்
நக்கான் அரக்கன் நடுங்கல்
என்றான் ஐய நமரெல்லாம்
உக்கார் சம்பு மாலி
உலந்தான் ஒன்றே குரங்கென்றார்."

அரக்கர்கோன் அரண்மனை யடைந்த அமரர் நிகழ்ந்த செயலை விளம்பலாற்றாது விக்கி விம்மி நின்றார்கள். இக்கோலத்தைக் கண்ட காவலன் குலுங்க நகைத்து, "நடுங்காதீர்! என்ன நிகழ்ந்தது சொல்வீர்" என்று வினவினன். அவ்வுரை கேட்ட அமரர் சிறிது மனந் தேறி, "ஐய! நம்மவரெல்லாம் இறந்தார். சம்புமாலியுஞ் சிதைந்தான். ஆயினும் குரங்கு ஒன்றே!" என்று மாற்றம் உரைத்தார்கள். இலங்கைவேந்தன்

பால் உள்ள அச்சத்தால் அரக்கரையும் தம்மையும் வேற்றுமைப்படுத்தாது, 'நமரெல்லாம் இறந்தா'ரென்று அமரர் நாணுது சொல்லும் முறை அவர் அடிமை வாழ்க்கைக்கு அமைந்த சான்ருகும்.

சமரில் மிகச் சதுரனுய சம்புமாலி இறந்தான் என்றறிந்த இலங்கை வேந்தன் கண் சிவந்து, ஐம் பெரும் பூதம்போல் அருகே நின்ற பஞ்ச சேனுதிபதியரைப் போர்செய்யப் பணித்தான். அவ்வரக்கர் மலையினும் வலிய மார்பர். அலையினும் அகன்ற தோளர். கனலினுங் கொடிய கண்ணர். கூற்றினும் கொடிய கொலைஞர். இத்தகைய ஆற்றல்சான்ற அரக்கரை அநுமன் ஒருவனுகநின்று அழித்தொழித்தான். அப்பால் அமர் புரியவந்த அரக்கர்கோன் மைந்தனுன அக்கனையும் அநுமன் சாந்துபோல் தரையில் தேய்த்தான். அக்கன் உலந்தான் என்றறிந்தபோது அரக்கர்கோன் அரண் மனையில் ஆருத அழுகுரல் எழுந்தது. மைந்தனை இழந்த மண்டோதரி மன்னன் அடிகளில் வீழ்ந்து மயங்கினுள். மயன் மகள் மறுகி அழக்கண்ட மற்றைய மாதரும் அரசன் அடியில் வீழ்ந்து கண்ணீர் வடித்துக் கதறினுர்கள். இக்கோலத்தைக் கண்ட காவற்றேவரும் அவ்வாறு அழுவதே முறையென்றெண்ணி அரக்கர் கோன் அடிகளில் விழுந்து அழுவாராயினர்.

" தாவரும் திருநகர்த் தையலார்முதல்
ஏவரும் இடைவிழுந்து இரங்கி ஏங்கினுர்

காவலன் கால்மிசை விழுந்து காவல்மாத்
தேவரும் அழுதனர்களிக்குஞ் சிந்தையார் ''

என்று தேவரது கரவொழுக்கத்தைக் கவிஞர் தெளிவுற எழுதிப்போந்தார். இலங்கைவேந்தன் துயருறக் கண்டும், அரக்கர் அழிவுறக்கண்டும் அகமகிழ்ந்த தேவர், போலிக் கண்ணீர் வடிக்கும் கூலிமாதர்போல் அரசன் அடிகளில் விழுந்து அழுதார்கள். அரக்கர் கோனிடம் அன்பு இறையளவுமின்றி அச்சத்தாற் பணிசெய்த அமரர், அவன் கவலையுறுந்தோறும் களிப்பெய்துதல் இயல்பேயன்றோ? நெஞ்சகத்து அன்பு நிறைந்தவர் துயரமும், வஞ்சமனத்தவர் போலித் துயரமும் புறத்து ஒன்றாகவே தோன்றும் என்பதற்கு அமரர்செய்கையே அமைந்த சான்றாகும்.

வீரமும் மானமும்.

இலங்கைவேந்தன் தம்பியாய்த் திகழ்ந்த கும்பகர்னன் வலிமைசான்ற பெருவீரனாக விளங்கினான். குரைகழலணிந்த கும்பகர்னனைக் கண்டு கூற்றுவனும் குலைந்து நடுங்கினான். அமரர் அஞ்சி அயர்ந்தார்கள். கடுங்காற்றையும் கொடுங்கனலையும் பிழிந்து சாறுகொள்ளும் பெற்றிவாய்ந்த கும்பகர்னன் பெருமையை,

"ஊனுயர்ந்த உரத்தினான்
மேனிமிர்ந்த மிடுக்கினான்
தானுயர்ந்த தவத்தினான்
வானுயர்ந்த வரத்தினான்"

என்று கம்பர் இனிதெடுத்துரைத்தார். இவ்வீரன் ஆலமுண்ட நீலகண்டனருளாற் பெற்ற சூலத்தின் வலியால் காலனுக்கும் காலனாக அமைந்தான்.

இத்தகைய வீரன் தேவரிழைத்த மாயத்தால் வாழ்நாளை வறிதே கழிப்பானாயினான். நீரிலும் நெருப்பிலும் நின்று நெடுந்தவஞ்செய்த கும்பகர்னன் நிலை கண்டு நெஞ்சந்தளர்ந்த தேவர், அயனிடம் சென்று தம் அச்சத்தை அறிவித்தார்கள். அமரர் அச்சந் தீர்க்கப்போந்த மலரோன் ஏவலால் கலைமகள் கும்பகர்னன் நாவில் நின்று அவன் ஊக்கமாகக் கேட்ட

வரத்தைத் தூக்கமாக மாற்றினுள். இவ்வாறு வானோரிழைத்த வஞ்சனையால் வலிமையும் இளமையும் வறிதாக வாழ்ந்த வீரனை நோக்கி,

"மறங்கிளர் உலகைவென்று
வாழ்ந்திலை மண்ணின்மேலா
இறங்கிலை இன்றுகாறும்
இளமையும் வறிதேபோக
உறங்கினை என்பதல்லால்
உற்றதொன் றுளதோ"

என்று வீடணன் இரங்கிக் கூறும் மொழிகள் சோகம் நிறைந்தனவாம். உலகெலாம் கலக்கி வெல்லுதற்குரிய உயரிய வீரன் ஒருவன் உறக்கத்தில் அயர்ந்துகிடக்கும் நிலை இரக்கத்திற்குரியதன்றோ?

இத்தகைய வலிமைசான்ற வீரன் அறத்தாறுணர்ந்த அறிஞனுகவும் அமைந்தான். அயோத்தி மன்னன் மனைவியைக் கவர்ந்து சிறை வைத்த அரசன் செயல் அடாதென்று கும்பகர்ணன் அறிவுறுத்தும் திறம் அழகுவாய்ந்ததாகும். இலங்கைமாநகரம் எரியினுக்கு இரையாயிற்றென்று ஏங்கி வருந்திய இராவணனை நோக்கி, "ஐயனே, அரசியல் சிதைந்ததென்று அலமருகின்றுய். அழகிய நகரம் அழிந்ததென்று வருந்துகின்றுய். அயோத்தி மன்னன் மனைவியை நயந்து அம்மங்கையை அசோகவனத்தில் நீ சிறைவைத்த செயல் நீதியோ, முறையோ? இதனினும் பெரும்பழி இவ்வுலகில் உண்டோ?" என்று நிருத

வீரன் கூறும் நீதியுரை சால இனியதாகும். அறமே உலகில் வெல்லும் என்றும், மறம் என்ஞான்றும் மாண்டு ஒழியுமென்றும் அவ்வீரன் உறுதியாகக் கருதினன். கற்புடைய மங்கையின் கண்ணீரே இலங்கைக் காவலன் ஆக்கத்தை அறுக்கும் படை என்றறிந்த கும்பகர்னன், நெடுந்துயில் நீத்து எழுந்தபோது,

"ஆனதோ வெஞ்சமம் அலகில் கற்புடைச்
சானகி துயரினம் தவிர்ந்த தில்லையோ
வானமும் வையமும் வளர்ந்த வான்புகழ்
போனதோ புகுந்ததோ பொன்றுங் காலமே"

என்று புகன்றமொழிகளில் அறத்தாறறிந்த அறிஞன் கருத்து அழகுற இலங்குகின்றது. மாசற்ற கற்பு வாய்ந்த மங்கையின் துயரால் அரக்கர்கோன் அரும் புகழ் அழியுமென்றும், அவன் ஆவி யகலுமென்றும் கும்பகர்னன் அறிவில் தோன்றிற்று. மாற்றரசன் தேவியை விடுத்து ஆவியைக் காக்குமாறு தமையனை வேண்டினன். இலங்கைவேந்தன் அவ்வுரையைக் கொள்ளாது தள்ளியபோது தன்னை ஆதரித்து வளர்த்த தமையனுக்காக அமர்புரிந்து ஆவிதுறக்கத் துணிந்தான். தீநெறியில் தலைப்பட்ட தலைவனைத் தடுத்துத் திருத்த முயல்வது அவனைச் சார்ந்த அன்பர் கடனென்றும், அவ்வாறு திருத்த இயலாதாயின் அவன் பொருட்டு அமர் புரிந்து ஆவிதுறத்தலே அறநெறியென்றும் கருதிய வீரனது மனநலம் வியந்து போற்றுதற்குரியதாகும். இவ்வாறு நீதியுணர்த்திய நிருத

வீரன் ஆவிதுறக்கத் துணிந்து அமர்க்களம் போந்த நிலையை விளக்கமாக அறிந்த வீடணன்,

"நன்றிதன்று தமக்கென
ஒன்றுநீதி யுணர்த்தினன்
இன்றுகாலன் முனெய்தினன்"

என்று இராமனிடம் சொல்லி இறைஞ்சினன்.

இவ்வாறு செஞ்சோற்றுக் கடன் கழிக்குமாறு அஞ்சாது அமர்க்களம் போந்த கும்பகர்னன் மனப் பான்மையை வியந்து இராமன் அவ்வீரனைத் தன்னெடு சேர்த்துக்கொள்ள விரும்பினன். ஆயினும் நன்றிமறவாத வீரன் தமையனைத் துறந்து பகைவரைச் சேர்ந்து வாழ இறையளவும் இசைந்தானல்லன். அஞ்சா நெஞ்சு படைத்த கும்பகர்னன் பிறர்செய்த நன்றியைப் பொன்போற் போற்றும் பெற்றி வாய்ந்தவன். தினைத்துணை நன்றியையும் பனைத்துணையாக் கொள்ளும் பண்புடையோன்; காலத்தினற் செய்த நன்றியை ஞாலத்தினும் பெரிதாகக் கருதும் நல்லறிஞன்.

"எந்நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டாம் உய்வில்லை
செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு"

என்று நாயனர் அருளிய உண்மைக்கு ஒப்பற்ற சான்றாயமைந்தவன். அறநெறி துறந்த அரக்கர்கோனைக் கைவிட்டு இருமையுந் தரும் பெருமானை இராமனைச் சேர்ந்து வாழ்வதே ஏற்றதாகும் என்று எடுத்துரைத்த

விபீஷணனை நோக்கிக் கும்பகர்னன் கூறும் மொழிகள் எஞ்ஞான்றும் அழியாத அழகு வாய்ந்தனவாம். தாரை தாரையாய்க் கண்ணீர் வடித்து எதிரே நின்ற தம்பியை நோக்கி, "ஐய! நிலையற்றதாய இவ்வுலக வாழ்வை விரும்பி இராவணன் செய்த பெருநன்றியை மறப்பேனோ? பன்னாள் போற்றி வளர்த்துப் போர்க் கோலம் புனைந்தனுப்பிய மன்னனைத் துறந்து மாற்றாருடன் சேர்வேனோ? மலரோன் வரத்தால் நீ மாயா வரம்பெற்றாய்; உன்செயல் உனக்குத் தக்கதேயாம்; புலையுறு மரணம் எய்தலே எனக்குப் புகழாகும்; அரணமைந்த இலங்கையின் அளவிறந்த செல்வத்தை விரும்பி, என் தமையனைக் கொல்ல வந்த பகைவனை வாழ்த்தி அவன் அடிபணிந்து வாழ்வேனோ?

"செம்பிட்டுச் செய்த இஞ்சித்
திருநகர்ச் செல்வந்தேறி
வம்பிட்ட தெரியல் எம்முன்
உயிர்கொண்ட பகையை வாழ்த்தி
அம்பிட்டுத் துன்னங்கொண்ட
புண்ணுடை நெஞ்சோடைய
கும்பிட்டு வாழ்கிலேன்யான்
கூற்றையும்ஆடல்கொண்டேன்"

என்று கும்பகர்னன் கூறும் மொழிகளில் மானவீரம் மணக்கக் காணலாம்.

இத்தகைய கொற்றம் வாய்ந்த கும்பகர்னன் தமையன்பால் வைத்திருந்த அன்பின் திறம் உள்ளத்தை

உருக்குவதாகும். போர்க்கோலம் புனைந்து வெளியே புறப்பட்ட கும்பகர்னன் இலங்கைவேந்தன் அடி பணிந்து எழுந்து, "ஐயனே! இன்று நிகழும் பெரும் போரில் யான் வென்று வருவேனென்று தோன்றவில்லை; விதியானது பிடர்பிடித்துத் தள்ளுகின்றது. யான் இறந்தபின்னேனும் நங்கையை விடுதல் உனக்கு நன்றாகும். கொற்றவ! இதுகாறும் நான் செய்த குற்றங்களைப் பொறுப்பாயாக. இனி நான் உன் திருமுகத்தைப் பாரேன். போர்க்களம் செல்ல விடைபெறுகின்றேன்" என்று குழைந்து வணங்கிச்சென்றான். அரக்கரனை வரும் இரங்கி ஏங்கினர். குன்றினும் வலிய கும்பகர்னன் போர்க்களம் குறுகினான். இவ்வாறு இலங்கை வேந்தனிடம் இறுதியாக விடைபெற்றுச் சென்ற கும்பகர்னன் மொழிகளில் பாசத்தின் திறம் பண்புற இலங்குகின்றதன்றோ?

இலங்கையில் நிகழ்ந்த பெரும் போரில் அரக்கர் குலம் அனைத்தும் அடியோடு அழியுமென்று கும்பகர்னன் ஐயமற அறிந்திருந்தான். இராமனைச் சரணடைந்த தம்பி ஒருவனே இறவாது வாழ்வானென்றும், அரக்கர் அனைவர்க்கும் நீர்க்கடன் முடித்தற்கு அவன் ஒருவனே நிலைப்பானென்றும், அவனாலேயே புலத்தியன் மரபு மாயாப் பெருமை எய்துமென்றும் கும்பகர்னன் மனத்தில் தெளிவாகத் தோன்றிற்று. ஆகவே தன்னை ஆதரித்து வளர்த்த தமையனுக்காக ஆவிதுறத்தலே கடனென்று கருதி அஞ்சா நெஞ்சோடு அமர்புரிந்தான்.

அமர்க்களத்தில் அநுமன் தோள்களில் ஏறிவந்த இலக்குவனைக் கும்பகர்ணன் கண்ணுற்றான். தன் தங்கையின் மூக்கரிந்த வீரனைக் கண்டபோது அரக்கன் மனம் மானத்தாற் கொதித்தது. எதிரே நின்ற இலக்குவனை நோக்கி, "ஐய! எமதுகுலம் செய்த தவத்தால் பிறந்த பெண்கொடி என்ன தவறு செய்தாள்? குற்றமற்ற மங்கையின் நாசியைக் கொய்து அவள் கூந்தலைத் தொட்டிழுத்த உனது கொடுங் கையை இப்பொழுதே அறுத்தெறிவேன்" என்று வீரமொழி வழங்கி அவ்வீரன்மீது அம்பு தொடுத்தான். இவ்வாறு அமர் தொடங்கிய மானவீரன் நெடும்பொழுது கடும்போர் விளைத்து மாற்றார் படையைக் கலக்கிநிற்கையில் அவ்வீரன் மூக்கினை வானரத் தலைவனான சுக்ரீவன் கடித்தெடுத்துச் சென்றான். மூக்கிழந்த முகத்தை வானோர் கண்டு நகுவரென்று கும்பகர்ணன் நினைந்து மனம் புழுங்கினான். அந்நிலையில் தன்னெதிரேவந்த இராமனை நோக்கி, "ஐயனே! உன்னிடம் யான் ஒன்று வேண்டுகின்றேன். மூக்கில்லா முகம் என்று முனிவர்களும் அமரர்களும் என்னை நோக்கி ஏளனம் செய்வார். அவ்வாறு செய்ய இடமின்றி என் கழுத்தை உன் கணையால் அரிந்து கருங்கடலுள் ஆழ்த்திவிடவேண்டும். இதுவே உன்பால் நான் விரும்புகின்ற வரமாகும்" என்று விநயமாக வேண்டினான். இராமன் அதற்கிசைந்து அம்பு விடுத்தபொழுது கும்பகர்ணன் அமர்க்களத்தில் ஆவி துறந்து அரும்புகழெய்தினான். உலக வாழ்வில் மானமே வீரனுக் கணியென்று கருதிய கும்பகர்ணன்

மரணத்தின் பின்னும் மானங்காக்கக் கருதியமுறை மிக்க மாண்புடையதாகும். மலைபோலுயர்ந்த மேனியும், காலனை வெல்லும் வீரமும் வாய்ந்து, நன்றியறித லென்னும் நல்லறத்தில் தலைநின்று, மாற்றுரைத் தொழுது வாழ்வதினும் மாண்டொழிதல் நன்றென்னும் மான வாழ்க்கையின் மணிக்கொழுந்தாய் அமைந்து, ஆவிதுறந்து அழியாப் புகழெய்திய கும்பகர்னன் வீர வாழ்க்கை இவ்வுலகில் என்றும் நின்று நிலவும் என்பதில் ஐயமில்லை.

வில்லின் செல்வன்.

இலங்கைநாதன் மனைவியாகத் திகழ்ந்த மண்டோதரியின் மணிவயிற்றில் ஒரு மைந்தன் தோன்றினன். "விளையும் பயிர் முளையிலே தெரியும்" என்னும் முதுமொழிக்கிணங்க அம்மைந்தன் பிறந்த பொழுதே வெடித்த குரலோடு வீறிட்டழுதான். இடிமுழக்கம்போல் அழுத குழவியின் வீரங் கண்டு இலங்கைநாதன் மனமகிழ்ந்து அவ்வீர மைந்தனுக்கு மேகநாதன் என்னும் பெயர் அமைத்தான். இளமையிலேயே வெம்மைசான்ற வீரக்கொழுந்தாக விளங்கிய மேகநாதனுக்கு அமைந்த உணவருத்திச் சிறு நெருப்பைப் பெரு நெருப்பாக வளர்த்தார்கள். இவ்வாறு மண்டோதரியின் மனம் களிக்க வளர்ந்து வந்த வீரமைந்தன் விளையாட்டைக் கண்டு அரக்கர் அனைவரும் வியந்து புகழ்ந்தார்கள்.

மேகநாதன் இளமையிலேயே படைக்கலம் பயின்று வில்லாண்மையில் ஒப்பாரின்றி உயர்வுற்றான். அரக்கருக்கும் அமரருக்கும் நிகழ்ந்த அரும்போரில் இமையவர் தலைவனை மேகநாதன் பாசத்தாற் பிணித்துச் சிறையிட்ட செய்தி மூவுலகினும் பரவிற்று. அப்போரில் மேகநாதனது வில்லின் வன்மையைக் கண்ணுற்ற பகைவரும் வியந்து பாராட்டினார்கள்.

"சந்த வில்லி முப்புரம்
தழற்படச் சரந்தொடும்
அந்த வில்லி யுஞ்சினத்து
அரக்கரோடு தானவர்
சிந்த வில்லி யைந்தெடுத்த
தேவர்தேவ னும்மலால்
இந்தவில்லி யொக்கும் வில்லி
எங்குமில்லை யில்லையே"

என்று நான்முகன் மேகநாதன் வீரத்தை வாயாரப் புகழ்ந்தான். திரிபுரம் எரித்தற்பொருட்டு வரிசிலை யெடுத்த விரிசடைத் தேவனும், திருமாலும் அல்லால் மேகநாதனை ஒக்கும் வீரன் எவ்வுலகினும் இல்லை என்று அயனே சான்றுபகரும் தன்மை அறியத்தக்கதாகும். இவ்வாறு இந்திரனைப் பாசத்தாற் பிணித்து வென்றமையால் மேகநாதன் "இந்திரசித்து" என்னும் சிறப்புப் பெயர் பெற்றான்.

மேகநாதனது இணையற்ற வீரம் இலங்கையில் நிகழ்ந்த கடும்போரிலும் இனிதாக இலங்கிற்று. இலங்கைமாநகரைச் சூழ்ந்த கருங்கடலைக் கடந்து, அரக்கர்கோன் ஆதரித்து வளர்த்த அசோகவனத்தை அழித்து, அரக்கர் சேனையைச் சிதைத்து, சம்புமாலியை வதைத்து, பஞ்ச சேனாபதியரைப் பருந்துக்கு விருந்தாக்கி, அரக்கர்கோன் மகனாய அக்கனைச் சாந்துபோல் தரையில் அரைத்து, அஞ்சாது ஆர்த்துநின்ற அடல் கடந்ததோள் அநுமனைப் பாசத்தாற் பிணித்து வென்ற

பெருமை வில்லின் செல்வனுய மேகநாதனுக்கே உரிய தாகும். மலைபோலுயர்ந்த மாருதியின்மீது வெம்பாசம் விடுத்த மேகநாதன் பெருமையை,

" மண் துளங்கிட மாதிரம்
துளங்கிட மதிதோய்
விண் துளங்கிட மேருவும்
துளங்கிட விட்டான் "

என்று கவிக்கு நாயகர் புகழ்ந்துரைத்தார்.

இன்னும் இராமசேனை இலங்கைமாநகரம் போந்து கூற்றையும் ஆடல்கொண்ட கும்பகர்னனைக் கொன்று விதியாலும் வெலற்கரிய அதிகாயனை வதைத்து வீறு பெற்ற செயலைக் கேட்டபோது மேகநாதன் கண்கள் கறங்குபோற் சுழன்றன. மானத்தாற் குருதி கொதித்தது. அந்நிலையே போர்க்கோலம் புனைந்து மாற்ருரைக் கொல்லப் புறப்பட்டான். வில்லின் செல்வராய மேகநாதனும் இலக்குவனும் வெம்போர் விளைத்தார்கள். எவ்வாற்ருனும் இலக்குவன் சேனையை வென்று முடிப்பதாக வஞ்சினம் கூறிப் போர்க்களம் போந்த மாயச் செல்வன், விண்ணிலே மறைந்துநின்று வெம்மை சான்ற பாசத்தை விடுத்தான். அந்நாகபாசம் இளைய வீரனையும் வானரசேனையையும் வலியுறப் பிணித்து மண்ணிடை வீழ்த்தியது. மாற்ருரை மண்ணிடைப் படுத்த மேகநாதன், கொற்றமங்கலம் முழங்க மன்னவன் கோயில் புகுந்தான். ஆயினும் மேகநாதன்

பாசத்தால் நலிந்த வானரசேனை, பின் கலுழன் வரவால் உயிர் பெற்றெழுந்தது.

அப்பால் அரக்கர்கோன் படைத்தலைவரும் மகரக் கண்ணனும் மாண்டார் என்று அறிந்த மேகநாதன் மீண்டும் போர்க்கோலம் புனைந்து மாற்றுரொடு மலைந்து மலரோன் படையை விடுத்தான். அப் படையின் வெம்மைக்கு ஆற்றாது இளைய வீரனும் வானர வீரரும் சாய்ந்து விழுந்தார்கள். அடலேறனைய மேகநாதன் வெற்றிச் சங்கம் முழக்கி, வேந்தன் மாளிகை சேர்ந்தான். ஆயினும் மலரோன் படையால் மாண்ட சேனை மாருதி கொணர்ந்த மருந்தினுல் மீண்டும் உயிர் பெற்றெழுந்தது.

இத்தகைய இணையற்ற வீரன், போர் வினயத்திலும் மிகச் சதுரனாக விளங்கினான். ஆள்வினையாலும் சூழ்வினையாலும் மாற்றாரை வெல்லும் மாண்பு மேகநாதன்பால் இனிதமைந்து இலங்கிற்று. வெல்லுதற்கரிய வீரம் வாய்ந்து விளங்கிய மாற்றாரை முடித்தற்கு மேகநாதன் ஒரு வேள்வி முடிக்கக் கருதினான். அவ் வேள்வியை மாற்றார் அறிந்து தடைசெய்யா வண்ணம் அவரை ஏமாற்ற எண்ணிச் சீதைபோல் ஓர் உருவம் சமைத்து அதனை அநுமன் கண்ணெதிரே வெட்டி எறிந்து, அயோத்தியிலுள்ளார் அனைவரையும் அழிப்பதாக வஞ்சினம் கூறி, அத்திசை நோக்கி எழுந்தான். சிறிதுதூரம் சென்று மீண்டும் இலங்கையிற் புகுந்து நிகும்பலையில் வேள்வி செய்யத்

தொடங்கினன். மங்கை மாண்டாள் என்றும், மாயச் செல்வன் அயோத்திமேற் சென்றுன் என்றும், அறிந்த அநுமன், ஆற்ருெணுத் துயரத்தால் அழுது அரற்றினன். நிகழ்ந்த செயல்களை ஐயனிடம் சென்று அறிவித்தான். இராமனும் அதனை உண்மை என்று நம்பி ஆவி சோர்ந்து அலக்கணுற்ருன். சிறிதுபொழுதில் மயக்கம் தெளிந்து சீதையால் நேர்ந்த தீமையை நினைந்து நைந்தான். அயோத்தியி லமர்ந்து அருந்தவம் புரியும் தாயரையும் தம்பியரையும் காக்குமாறு அநுமன் தோள்களில் ஏறிச்செல்ல எண்ணினன். அப்பொழுது அரக்க நண்பனுய விபீஷணன் நிகழ்ந்த செயல்களை ஐயுற்று, வண்டுருவம் கொண்டு இலங்கையினுள்ளே சென்று, நிகும்பலையில் மேகநாதன் செய்த வேள்வியையும் அசோகவனத்தில் சீதை அழியாதிருந்ததையும் அறிந்து, வில்லின் செல்வன் சூழ்வினையை இராமனிடம் எடுத்துரைத்து நிகும்பலைவேள்வியைச் சிதைத்தான். இவ்வாறு விபீஷணன் விலக்காவிடில் மேகநாதன் எண்ணியவெல்லாம் எண்ணியவாறே எய்தியிருப்பான் என்பதில் யாதும் ஐயமில்லை.

வில்லின் செல்வனுய மேகநாதன் மானமே உயிரினும் மாண்புடையதெனக் கருதினன். புகழே புவியினும் பெரியதென்று போற்றினன். விண்ணையும் மண்ணையும் வென்று வீரத்தால் உலகளந்த தந்தையின் புகழை நினைந்து நினைந்து நெஞ்சம் தழைத்தான். இத்தகைய வீரமன்னன் அரசாண்ட விழுமிய நகரில்,

விலங்காய ஒரு குரங்கு புகுந்து இலங்கைவேந்தன் சேனையைவென்று அம்மன்னன் திருமகனான அக்கனை யும் அழித்தது என்று அறிந்தபோது மேகநாதன் மானத்தால் மனம் கொதித்தான். தம்பியை நினைந்து தாரைதாரையாகக் கண்ணீர் உகுத்தான். கையிலமைந்த கடுஞ்சிலையை நோக்கினன். "அந்தோ! மரக்கொம்பில் மன்னிவாழும் குரங்கினால் என் தம்பியோ இறந்தான்; என் தந்தையின் புகழன்றோ தேய்ந்தது!" என்று மனம் துடித்தான்.

இன்னும், இலங்கையில் நிகழ்ந்த அரும் போரில் அமரரைக் கலக்கி வென்ற அதிகாயன் இறந்துபட்ட எளிமையைக் கண்டு வானோர் நகுவர் என்னும் மானம் மேகநாதன் உள்ளத்தை ஊடுருவிப் பிளந்தது. அவன் கண்கள் செந்தழல்போற் சிவந்தன. பல்லால் இத ழைக் கடித்து விண்ணோரை நோக்கினன். உற்றா ரெல்லாம் இறந்தனரே என்று உருகி வாடினன். தம்பி இறந்த துன்பத்தாலும், மாற்றார் நகுவரென்னும் மானத்தாலும் மனம் சாம்பிய மேகநாதன் வில்லைக் கையி லேந்தி ஒரு வஞ்சினம் கூறினன். "மருந்தனைய எம்பி யின் உயிர் கவர்ந்த மனிதனை இப்பொழுதே கொன்று காலனுக்கு விருந்தளிப்பேன். அதிகாயன் இறந்தான் என்று எள்ளனம் செய்யும் அமரர் கண்ணெதிரே இவ்வாறு செய்யேனாயின் நான் இராவணன் மைந்தன் அல்லேன், அல்லேன்" என்று எல்லோரும் அறிய இடிமுழக்கம் செய்து போர்க்களம் புகுந்தான்.

இலங்கையின்மீது பகைவர் படையெடுத்துவந்த பொழுது தமையனுன இலங்கை வேந்தனைத் துறந்து மாற்ருருடன் சேர்ந்த விபீஷணனை மேகநாதன் மனமார வெறுத்தான். இராவணன் செய்த நன்றியை மறந்து இலங்கைக்கிறையாக விரும்பி, மானம் அழிந்து, மனிதருக்கு அடிமையாகி வாழ இசைந்த சிறிய தந்தையின் சிறுமையை நினைந்து சீற்றமுற்ருன். நிகும்பலையில் நிகழ்ந்த நெடும்போரில் வில்லின் செல்வன் கண்ணெதிரே விபீஷணன் தோன்றினுன். அப்பொழுது அவ் வீரன் கூறிய மொழிகளில் வீரமானம் விளங்கித் திகழ்கின்றது. இலக்குவனருகே நின்ற சிறிய தந்தையை நோக்கி, " அடியவர்போல் மனிதர் பின்னே சென்று அவர் இசைத்ததை இசைத்து இரந்து உயிர்வாழும் ஐயனே! உலகெலாம் அடிபணியும் உயரிய நிலைவந்தற்ருலும், பழிபட வந்த வாழ்வை ஆண்மையுடைய ஆடவர் விரும்புவரோ? இலங்கை அரக்கரெல்லாம் அடியோடு மாண்டபின்னர் எவர்க்கு அரசனுக நீ இலங்கையை ஆளப்போகின்ருய்! அயலார் பலம் கொண்டு அரசாளும் வாழ்வும் ஒரு வாழ்வாகுமோ? தேவரிற் சிறந்த திருமாலை வென்று, கண்ணுதற் பெருமான் அமர்ந்தருளும் கயிலைமலையை அசைத்த என் தந்தையார் அயலார் பலம் கொண்டோ இலங்கையை ஆள்கின்ருர்? பார்ப்பன குலத்துக்கெல்லாம் தலைவனுன உன்னை அமரர் அடிபணிந்து தாழ்வார். நீயோ மனிதனுக்கு அடிமையாய் இராவணன் செல்வத்தை ஆள்வாய்: மானமென்பது எங்களோடு அடங்கி மாண்டதன்ருே?

தங்கையின் மூக்கரிந்து, உற்றார் உறவினரை எல்லாம் கொன்று குவித்து கூற்றுவனைக் கொழுக்கவைத்த மனிதருடன் கூடிக்குலாவி வாழும் உன் வாழ்வும் ஒரு வாழ்வாமோ? எழிலுறு மேனிவாய்ந்த இராவணன் போர்க்களத்தில் புழுதியே பாயலாகப் புரளும் பொழுது அண்ணனைக் கண்டு நீ அழுவாயோ? அன்றி அடையாருடன் சேர்ந்து ஆர்ப்பாயோ? யாது செய்வாய் ஐயா? இராவணன் அரசுபுரிந்த இலங்காபுரியில் நீயோ அரசுவீற்றிருக்கத்தக்காய்? அவன் அளவிறந்த செல்வத்தை நீயோ ஆளத்தக்காய்? இப்பொழுதே உன் தலையை என் அம்பால் அறுத்தெறிவேன்" என்று மேகநாதன் கொதித்துக் கூறிய மொழிகளில் வீரம் சான்ற விழுமிய மானம் விளங்கித் தோன்றுகின்றது.

வீரமாதின் நிலயமாய் விளங்கிய இராவணனை மேகநாதன் தன் உயிரினும் அருமையாகக் காதலித்தான். தன் உயிரைக் கொடுத்தேனும் தந்தையின் உயிரைக் காக்கக் கருதினான். அத்தன்பால் வைத்த ஆராத அன்பினால் சீதையை விடுத்தேனும் மாற்றார் சீற்றம் தணித்து அவன் ஆவிகாக்கக் கருதினான். உலகெலாம் கலக்கி வென்ற வீரனாய வில்லின் செல்வன், இலங்கைவேந்தன் முன்னே துவண்டுநின்று, "ஐயனே, இன்று நிகழ்ந்த பெரும் போரில் மாற்றார்மீது அரும் படைகளெல்லாம் தொடுத்தேன். இலக்குவன் தடுத்து விட்டான். நெடியோன் படையாய நேமியும் அவ் வீரனை வணங்கிப்போவதானால் மற்றதனினும் வலிய துண்டோ? நம் குலம் செய்த பாவத்தாலே கொடும்

பகை தேடிக்கொண்டோம். எஞ்சாத வலியமைந்த பகைவர் இருவரும் நம்மைக் கொல்ல வஞ்சினம் செய்து வந்துள்ளார். உன்பால் வைத்த அன்பினுல் ஒன்று சொல்லத் துணிந்தேன். மாற்ருர் வலிமைகண்டு நான் அஞ்சினேன் என்று அருளல் ஆகாது. சீதைபால் வைத்த ஆசையை விடுவாயாயின் மாற்ருர் சீற்றம் தீர் வர். நாம் செய்த தீமையும் பொறுப்பர். நம் நகரி னின்றும் நீங்குவர். உன்பால் வைத்த காதலால் இவ் வாறு உரைத்தேன்" என்று வீர நெடுங்கரங் கூப்பி வணங்கினுன். இவ்வாறு உரைத்த மேகநாதன் பெரு மையை,

"ஆதலா னஞ்சினேன் என்
றருளலை ஆசைதா னச்
சீதைபால் விடுதி யாயின்
அனையவர் சீற்றந் தீர்வர்
போதலும் புரிவர் செய்த
தீமையும் பொறுப்பர் உன்மேல்
காதலால் உரைத்தே னென்ருன்
உலகெலாம் கலக்கி வென்ருன்"

என்று கம்பர் வீரமளாவிய விழுமிய மொழிகளால் விளங்கவைத்தார்.

தன் கருத்தை ஏற்றுக்கொள்ள இசையாத தந்தை யின் தலைவிதியை நினைந்து மேகநாதன் மனம் கரைந்து கண்ணீர் வடித்து, மன்னன் தாள்களில் விழுந்து வணங்கி மீண்டும் போர்புரியப் புறப்பட்டான். அன்று

போரினின்றும் மீண்டுவர இயலாதென்று அவ்வீரன் மனத்தில் விளக்கமாகத் தோன்றிற்று. ஆயினும் அதைக் குறித்து அவன் அணுவளவும் அஞ்சினானல்லன்; அயர்ந்தானல்லன். வரத்திலும் வலிமையிலும் தலைசிறந்த தந்தை முக்கோடி வாழ்நாளும், முயன்று பெற்ற தவப்பயனும் இழந்து மாற்றார் படைக்கலத்தால் மாளப்போகின்றானே என்று எண்ணி எண்ணி மயங்கினான். கல்லினும் திண்ணிய மனமுடைய காவலனைக் கடைக்கண்ணால் நோக்கி நோக்கிக் கண்ணீர் உகுத்து, காலனுக்கு எதிரே கலங்காது சென்றான்.

"கொடைத்தொழில் வேட்டோர்க் கெல்லாம்
கொடுத்தனன் கொடியோன் தன்னை
கடைக்கண்ணால் நோக்கி நோக்கி
இருகண்ணீர் கலுழப் போனான்"

என்று கம்பர் எழுதி அமைத்த இணையற்ற ஓவியம் வில்லின் செல்வனது இறுதி நிலையை இனிதுணர்த்துகின்றது.

வீர மன்னனாய இராவணன் மைந்தனாகப் பிறந்து, அவன் வீரத்தோள்களில் அமர்ந்து விளையாடி, வீர மாநகரில் வளர்ந்து, வீரருடன் பழகி, வீரருள் வீரனாக விளங்கிய வில்லின் செல்வன், நிகும்பலையில் மாற்றாருடன் வீரப்போர் புரிந்து வீரமரணம் எய்தினான். இலக்குவன் அம்பினால் அறுபட்ட மேகநாதன் தலையை அங்கதன் எடுத்துவந்து இராமன் முன்னே வைத்த

பொழுது, அயோத்தியண்ணல் அவ்வீரனை அமர்ந்து நோக்கி அகமகிழ்ந்து,

"வன்தலை எடுத்து நீமுன்
வருதலால் வானரேச
என்தலை எடுக்க லானேன்
இனிக் குடை எடுப்பேன்"

என்று கூறி இறும்பூதெய்தினன் என்றால் மேகநாதன் வலிமைக்கு வேறு சான்றும் வேண்டுமோ? வில்லின் செல்வனாய மேகநாதன் தலையற்று வீழ்ந்த பின்னரே வீரனாய இராமன் தலை எடுத்தான்; விண்ணோர் தலை எடுத்தார்; மண்ணோர் தலை எடுத்தார்; வேதம் தலை எடுத்தது என்று கவிஞர் கூறும் கருத்தை நோக்குவார்க்கு மேகநாதன் பெருமை சொல்லாமலே விளங்கும்.

மேகநாதன் விழுந்தபொழுது இராவணன் விழுந்தான் என்றெண்ணி வானோர் மகிழ்ந்தார்கள். சிறையிருந்த சீதையை எய்தினாற்போலவே இராமன் சிந்தை குளிர்ந்தான். மேகநாதனை வென்ற இளைய வீரனை இராமன் இனிது நோக்கி,

"கம்ப மதத்துக் களியானைக்
காவற் சனகன் பெற்றெடுத்த
கொம்பும் என்பா லினிவந்து
குறுகினாள் நன்றெனக் குளிர்ந்தேன்"

என்று இசைத்த சொற்கள் ஆராய்தற்குரியனவாம். மேகநாதன் இறந்த பின்னர் இராவணன் இறப்பது

இன்னாமென்றும், சீதையை மீட்டல் எளிதென்றும் கருதிய இராமவீரன், இனிச் சீதைவந்து குறுகுவாள் என்றுது குறுகினுள் என்று கூறி மனம் குளிர்ந்தான்.

இத்தகைய வீரனை இழந்த இலங்கைமாநகரம் எரியில் விழுந்த மலர்போல் வெதும்பி வருந்திற்றென்று சொல்லவும் வேண்டுமோ? மகனை இழந்த மண்டோதரி மலையின்மேல் மயில் விழுந்தாற்போல் மைந்தன்மேல் மறுகி வீழ்ந்து அழுத மொழிகள் கருங்கல்லையும் கரைப்பனவாம். இவ்வாறு இலங்கைமாநகரம் குலுங்க வில்லின் செல்வனுய மேகநாதன் உயிர் கொடுத்துப் புகழ் கொண்டான்.

இலங்கை அறிஞன்.

இம்மாநிலத்தில் மக்களாகப் பிறந்தோர் முக்குண வயப்பட்டவரென்று மூதறிஞர் கருதுவர். முக்குணங்களில், முனைத்த குணம் பற்றியே ஒருவன் இயல்பு துணியப்படும் என்பர். இம்முறையில் ஆராயும் பொழுது, இலங்கையில் வாழ்ந்த அரக்கர் குலத்தில் முக்குணங்களும் மூன்று வீரர்பால் முறையாக அமைந்து விளங்கிய தன்மை நன்கறியப்படும். வானவர் தானவர் என்னும் இருவகையாரையும் வென்று, திசையானைகளையும் திக்குப் பாலகரையும் தகைந்து, ஈசனது கைலையையும் அசைத்த வலிமைசான்ற இலங்கைவேந்தன் வேகத்தின் வடிவமாய் விளங்கினன். வானவர் இழைத்த வஞ்சத்தால் வாழ்நாளையெல்லாம் வறிதே உறங்கிக் கழித்த கும்பகர்னன், மந்தகுணத்தின் உருவாய் அமைந்தான். கல்வி, அறிவு, ஒழுக்கமென்னும் விழுமிய துறைகளில் மேம்பட்டு மிளிர்ந்த வீடணன் சாந்தமே வடிவமாய்த் திகழ்ந்தான்.

இலங்கை வீரருள் இளையோனான வீடணன் இளமையிலேயே அறிவு நூல்களை ஐயந்திரிபற ஓதி உணர்ந்து, அறநெறி வழுவாது நின்றான். அடக்கம் பொறுமையாகிய அருங் குணங்களின் நிலயமாய் அமைந்தான். கலையினதகலம் கண்ட இந்நம்பியை "கவிஞரின் அறிவு மிக்கான்" என்று கும்பகர்னன்

குறித்துப் போந்தான். எப்பொருள் எத்தன்மைத்தாயி னும், எப்பொருள் யார் யார்வாய்க் கேட்பினும் அப் பொருளை ஆராய்ந்து மெய்ப்பொருள் காணும் திறம் இவ்வரக்கன்பால் இனிதமைந்து விளங்கிற்று. காய்தல் உவத்தல் அகற்றி எப்பொருளையும் செவ்வையாக ஆராய்ந்து உண்மையறியும் இந்நல்லான் பெருமையைச் சில சான்றுகளால் இனிதறியலாகும்.

இலங்கைமாநகர்க்குத் தூதுசென்ற அநுமன், அரக் கர்கோன் ஆதரித்து வளர்த்த அசோகவனத்தை அழித்து, அணிநகரிலும் அஞ்சிலே ஒன்றைவைத்துச் சென்ற அடாத செயலை நினைத்து, மானத்தால் மனம் புழுங்கிய மன்னவன், தானைத்தலைவரும் அமைச்சரும் தம்பியரும் அமர்ந்திருந்த மந்திர சபையில்,

"சுட்டது குரங்குஎரி சூறை யாடிடக்
கெட்டது கொடிநகர் கிளையும் நண்பரும்
பட்டனர் பரிபவம் பரந்தது எங்கணும்
இட்டது இவ்வரியணை இருந்தது என்உடல்"

என்று கொதித்துக் கூறினன். தேவரிற் சிறந்த மூவ ரும் ஐம்பெரும் பூதமும் அஞ்சி அடங்கும் இலங்கை மாநகரில் ஒரு குரங்கு புகுந்து, அரக்கர் சேனையை வென்று, அழகிய நகரையும் எரிமடுத்த இழுக்கை எண்ணி, இராவணன் மனம் குழைந்தான். அப்பொழுது அமைச்சரும் தானைத்தலைவரும் அவ்வசை தீர்த்தற் குரிய வழிகளைக் குறித்து வீரவுரை நிகழ்த்தினர். அவர்கள் சொல்லிய மொழிகளைச் செவ்வையாகச் செவி

யேற்று, இறுதியில் எழுந்த இளையோனான வீடணன், இலங்கை வேந்தனை இருகரங் குவித்து வணங்கி, "ஐயனே, என் தந்தையும் நீயே, தாயும் நீயே, தவமும் நீயே, தெய்வமும் நீயே! தவமுயன்று அரிதிற்பெற்ற தனிப்பெரும் பதத்தை இழக்கப்போகின்றாயே என்று என் மனம் ஏங்குகின்றது. தேவராலும் மற்று யாவராலும் ஊறு செய்யலாகாத இலங்கைமாநகரும், எப் பகைஞராலும் கடத்தற்கரிய அரக்கர் கொற்றமும், ஒரு குரங்கின் வலியால் அழிந்ததென் றெண்ணுதல் அழகாகுமோ? மும்மைசால் உலகினுக்கும் அன்னையாக விளங்கும் சீதையின் கற்பழலால் அன்றோ இலங்கை யழிந்தது?" என்று கூறும் அறிவுரை சிறந்த நலம் வாய்ந்ததாகும். மாசிலாக் கற்பு வாய்ந்த மங்கையர் வாழ்த்தினால் உலகம் வாழும் என்றும், சீறினால் உலகம் சிதைந்து அழியும் என்றும் செவ்வையாக அறிந்த இலங்கை நல்லான் அச்சிரிய உண்மையை மன்னவையில் எடுத்துரைத்த முறை சால இனியதாகும்.

இன்னும், சீரிய கற்பமைந்த மற்றொரு மங்கை முன்னாட் கூறிய சாபமும் பலித்ததென்று வீடணன் விளம்பலுற்றான். ஈசனை இன்னிசையால் மகிழ்வித்த இராவணன், வரம் பெற்று மீண்டுவரும் வழியில் தவக்கோலம் தாங்கிநின்ற ஓர் அழகிய தையலைக் கண்ணுற்றான். அலைகடலிற் றுயிலும் அழகனையே நினைந்து அருந் தவமாற்றிய அக்கன்னியின் தூய மேனியை அரக்கர்கோன் தொட்டபொழுது தவ நிறைந்த தீயோனை உறுத்து நோக்கி, "ஏடா, உனக்கும்

இலங்கைக்கும், உன் கிளைக்கும் கேடாகத் தோன்று வேன்" என்று நங்கை கிளர் சினத்தால் சபித்து, செந் தழலில் மூழ்கி இறந்தாள். மாசற்ற மங்கையர் ஆற்றலை மாண்புறத் தெரிந்த வீடணன், தவறிழைத்த தமை யனை நோக்கி, "ஐயனே! கற்பின் வலிமையால் உன்னைச் சீறிச் செந்தழலில் மூழ்கிய மங்கையே சீதையாய்த் தோன்றினாள்" என்று வாய்மைவிளங்க வுரைத்தான்.

> " தீயிடைக் குளித்தவத் தெய்வக் கற்பினாள்
> வாயிடை மொழிந்தசொல் மறுக்க வல்லமோ
> நோய்உனக்கு யான்என நுவன்றுளாள் அவள்
> ஆயவள் சீதைபண்டு அமுதில் தோன்றினாள்"

என்று சீதையின் வரலாற்றை மெய்யறிவால் கண்டு இளவல் எடுத்துரைத்தும் ஆணவத்தால் அறிவு மழுங் கிய அரக்கர்கோன் கற்பின் ஆற்றலை அறியானாயினான். "எதிரதாக் காக்கும் அறிவினார்க்கு அதிர வருவதோர் நோயில்லை" என்று ஆன்றோர் அருளிய முறையில் பின் வரும் தீமையை முன்னறிந்து கூறிய தம்பியின் மொழி களைப் புறக்கணித்து அரக்கர்கோன் ஆருயிர் இழந்த நிலை வருந்தத்தக்கதன்றோ?

இன்னும் வீடணன் மாசற்ற அறிவால் மேக நாதன் சூழ்வினையை வென்று இராமனுக்கு வெற்றி யளித்த முறை ஈண்டு அறியத்தக்கதாகும். மேக நாதன் மாருதியின் கண்ணெதிரே இழைத்த கொடு மையை எண்ணி எல்லோரும் மயங்கி நிற்க, விளங்கிய அறிவுவாய்ந்த வீடணன் உள்ளத்தில் ஓர் ஐயம்

பிறந்தது. நிறையமைந்த திருமகளை நிருத வீரன் வாளாலெறிந்து கொன்றது மெய்மையாயின் இவ் வண்டகோளம் பிளக்குமன்றோ? மூவுலகும் நிலை குலைந்து முடியுமன்றோ? அங்ஙனம் வாளால் எறிந்தது உண்மையே யாயினும், அப்பால் அரக்கன் மைந்தன் ஏன் அயோத்திமேற் செல்லவேண்டும்? என்று பல வாறு ஐயுற்று, இலங்கையிற் சென்று கண்டாலன்றி ஐயம் தீராதென்றெண்ணி, வண்டுருவம் கொண்டு அந்நகரினுள்ளே சென்று மீண்டுவந்து அஞ்சனவண் ணன் மனத்துயர் துடைத்தான். இதனாலேயே நிகும் பலைப் பெரும்போரில் மேகநாதன் இறந்துபட்டபோது, வில்லாளரானார்க்கெல்லாம் மேலவனாய அவ்வீரனை வென்ற பெருமை, வீடணனுக்கே உரியதென்று இராமன் வியந்துரைப்பானாயினான். அடல் ஏறுபோல் அருகே நின்ற தம்பியையும், மலைபோல் எதிரே நின்ற மாருதியையும் அஞ்சனவண்ணன் அமர்ந்து நோக்கி,

"ஆடவர் திலக நின்னா லன்று
இகல் அநுமன் என்னும்
சேடனால் அன்று வேறோர்
தெய்வத்தின் சிறப்பு மன்று
வீடணன் தந்த வெற்றி
ஈது"

என விளம்பிய மாற்றம் மெய்யுரை என்பதில் ஐய மொன்றுண்டோ? மேகநாதன் சிரத்தையறுத்த வில்லா ளன் வெற்றியினும், அவ்வல்லாளன் சூழ்வினையை

அறிந்துவென்ற வீடணன் வெற்றியே சிறந்ததென்று அஞ்சனவண்ணன் அருளிய மாற்றம் போலிப்புகழுரை அன்றென்பது நன்கு விளங்கும். சீதை இறந்த செய்தியைச் சிறந்த அறிஞனை அநுமனே கூறினும், அவன் தன் கண்களாற் கண்டதாகவே கூறினும், அப்பொருளை ஆராய்தலே ஏற்றதாகும் என்று இலங்கை அறிஞன் கருதுவானாயினன். எப்பொருளை எவர் கூறினும் அப்பொருளை ஆராய்ந்து தெளிவதே அறிவுடைமைக்கு அழகு என்று ஆன்றோர் உரைத்த நலம் வீடணன்பால் அமைந்து விளங்குவதாயிற்று. இதனாலன்றோ 'கண்ணாரக் கண்டதும் பொய், காதாரக் கேட்டதும் பொய், கசடற ஆராய்ந்தது மெய்' என்று கற்றறிந்தோர் கூறுகின்றார்கள்?

அறநூல்களை ஓதி உணர்ந்து அவை விதித்தவாறொழுகும் விழுமிய பண்பு, வீடணன்பால் அமைந்து இலங்கிற்று. மதுமணமும் ஊன்மணமும் இடையறாது வீசிய இலங்கைமாநகரில் மயக்கும் கள்ளையும் மாசுற்ற ஊனையும் விலக்கிய மாண்புடையோனாக வீடணன் வாழ்ந்து வந்தான். இவ்வற வாழ்க்கையைக் கம்பர் அகச்சான்று புறச்சான்றுகளால் அறிவிக்கும் திறம் சால அழகுவாய்ந்ததாகும். நிகும்பலைக் களத்தில் தன்னைப் பழித்துரைத்த தனயனை மேகநாதனை நோக்கி, வீடணன் கூறும் மொழிகள் அவன் ஒழுக்கத்திற்கு அகச்சான்றாக அமைவனவாம்.

"உண்டிலென் நறவம் பொய்மை
உரைத்திலென் வலியா லொன்றும்

கொண்டிலென் மாய வஞ்சம்
குறித்திலென் யாரும் குற்றம்
கண்டிலர் என்பால் உண்டே
நீயிரும் காண்டிரன்றே
பெண்டிரில் திறம்பி னாரைத்
துறந்தது பிழையிற் றாமோ"

என்று தன்னுடன் நாளும் பழகிய மேகநாதனிடம் வீடணன் தன் ஒழுக்க நெறியை எடுத்துரைத்தான். அறநூல் வகுத்த ஆன்றோரால் சிறந்த அறமென வியந்தோதப்பெற்ற கொல்லாமையும் பொய்யாமையும் வீடணன்பால் அமைந்திருந்த முறை அறிந்து வியக்கத் தக்கதாகும். இவ்வொழுக்கத்தைப் புறச்சான்றுகளாலும் கம்பர் அறிவித்துப் போந்தார். இலங்கை மாநகரில் புகைபுகா வாயிலும் புகுந்து, ஒவ்வொரு பொருளையும் தன் மெய்யுணர் கண்களால் உற்று நோக்கிய அநுமன்,

"நிந்தனை நறவமும் நெறியில் ஊன்களும்
தந்தன கண்டிலென் தரும தானமும்
வந்தனை நீதியும் பிறவும் மாண்பமைந்து
அந்தணர் இல்லெனப் பொலிந்த தாமரோ"

என்று மதுமணமும் ஊன்மணமும் அற்றிருந்த வீடணன் மனைவாழ்க்கையை வீரனிடம் வியந்துரைப்பானாயினன். மன்னுயிரை எல்லாம் தம்முயிர்போற் கருதும் செந்தண்மை வாய்ந்த அந்தணர் தவச்சாலை போன்று அவ்வரக்கன் இல்லம் தூயதாய் இலங்கக்

கண்ட அநுமன் அம்மனையின் மாட்சியை மனமாரப் புகழ்ந்துரைத்தான்.

இன்றும் இலங்கைக்குத் தூது போந்து தீங்கிழைத்த அநுமனை இலங்கை வேந்தன் கொல்லப் பணித்தபோது அறநூல்வழி ஒழுகிய வீடணன் இடைநின்று தடைசெய்து, "ஐயனே, மாதரைக் கோறலும் தூதரைக் கோறலும் மறவினையாகும்" என்று எடுத்துரைத்தான்.

அறத்தினோடு உறவு பூண்ட இவ்வரக்கனது செம்மை மற்றொரு வகையாலும் மாண்புற விளங்கும். அசோகவனத்திற் சிறையிருந்த சீதையின் தோழியாக வீடணன் திருமகளாய திரிசடை அமர்ந்திருந்தாள். அறிவினும் திருவினும் சிறந்த அந்நல்லாள், சீதையின் உயிர்த்துணையாக அமைந்து, அம்மங்கையின் ஆவி காத்தாள் என்று கூறுதல் மிகையாகாது. தலைவனை நினைந்து தளரும் தலைமகளைத் தக்கமொழிகளால் தேற்றியும், அரக்கர் இழைத்த மாயத்தால் மனமழிந்து வருந்திய மங்கைக்கு மெய்மை உணர்த்தி ஆறுதலளித்தும், சீதையின் சிறைவாசக் கொடுமையை ஒல்லும் வகையால் அகற்றிய பெருமை திரிசடைக்கே உரியதாகும். ஆருயிர்த் தோழியாய திரிசடையைத் துணைக்கொண்டு இரக்கமற்ற அரக்கர் நாட்டில் வாழ்ந்த திருமகள்,

"அன்னைநீ உரைத்தது ஒன்றும்
அழிந்திலது ஆதலானே

உன்னையே தெய்வமாக் கொண்டு
இத்தனைகாலம் உய்ந்தேன் "

என்று இலங்கை நல்லாளை நோக்கிக் கூறிய இணையற்ற மொழிகளில், காலத்தினாற் செய்த நன்றியின் பெருமையும், செய்யாமற் செய்த நன்றியின் செம்மையும் சிறந்து விளங்கக் காணலாம். ஆகவே கற்புக்கடம் பூண்ட பொற்புடைய தெய்வத்தின் அருந்துணையாக அமைந்த இலங்கை நல்லாள்,

" தக்கார் தகவிலர் என்பது அவரவர்
எச்சத்தாற் காணப்படும் "

என்னும் உண்மை யுரைக்கோர் உயரிய சான்றாக விளங் கினாள். 'மகள் அறிவு தந்தை அறிவு' என்று மாநிலம் போற்ற வாழ்ந்த திரிசடையின் மனநலம் அவள் தந்தையின் செம்மையை நன்றுணர்த்துவதாகும்.

எஞ்ஞான்றும், நல்மனமும் நன்மொழியும் நற்செயலும் நலம் விளைக்குமென்றும், தீயமனமும் தீய சொல்லும் தீயசெயலும் தீமையே விளைக்குமென்றும் இனிதறிந்த இலங்கை அறிஞன், மலரோனிடம் வேண்டிப் பெற்ற வரம் அவன் மனப்பான்மையை மாண்புறக் காட்டுகின்றது. புலமைசான்ற புலத்தியன் மரபு விளங்க, மறைவிளங்க இம்மாநிலத்தில் தோன்றிய மைந்தன் மலரோனைப் பணிந்து,

" நல்லாய் அறத்தைக் கைவிட்டு நடுங்கும்
இடும்பை வரினும் நான்
பொல்லாதன செய்யா தொழிக "

என்று விரும்பிப் பெற்ற வரத்தின் பெருமை அளவிடற்கரியதன்றோ? எவ்வகை இடர் உற்றாலும், நன்னெறி திறம்பித் தீநெறியிற் படராத சிந்தையை அருளுமாறு வீடணன் விழைந்த வரம் விழுமியதென்று விளம்பவும் வேண்டுமோ?

இத்தகைய நல்லான் இலங்கை வேந்தனுக்கும் இராம வீரனுக்கும் நிகழ்ந்த இணையற்ற பெரும் போரில் தமையனைத் துறந்து மாற்றாரைச் சேர்ந்த செயலை, ஒரு சாரார் போற்றுவர், மற்றொரு சாரார் தூற்றுவர். அறநெறி திறம்பிப் பிறர் மனை நயந்த பேதையாய முன்னவனைப் பிரிந்து, நன்னெறியில் நின்ற நாயகனைப் பொருந்தி, இலங்கை நல்லான் என்றும் அழியாப் புகழ் எய்தினன் என்பர் ஒரு சாரார். இலங்கைவேந்தன் சீரும் சிறப்பும் எய்தி அரசாளும் பொழுது அவன் அளித்த நலமெலாம் பெற்று இனிது வாழ்ந்து, அப்பால் அவ்வேந்தனுக்குப் பகை நேர்ந்த பொழுது செஞ்சோற்றுக் கடன் கழிக்கக் கருதாது இலங்கை அரசை எய்த விரும்பி, இராம வீரனுடன் சேர்ந்து வீடணன் மாறாப் பெரும் பழி யெய்தினன் என்பர் மற்றொரு சாரார். இதனை ஆராயுமுன்னம் அக்காலத்தில் வீடணனுடன் வாழ்ந்த வீரரும் அறிஞரும் அச்செயலை எவ்வாறு கருதினர் என்றறிந்து கோடல் அவசியமாகும். இலங்கைமாநகரில் பெரு வீரனாக விளங்கிய மேகநாதன், கும்பகர்ணன், இராவணன் ஆகிய மூவரும் தம் கருத்தைக் கரவாது

வெளியிட்டுள்ளார்கள். மானமே உயிரினும் மாண்புடையதெனக் கருதிய மேகநாதன் நிகும்பலைப் போர்க்களத்தில் இளைய தந்தையான வீடணனைக் கண்ணுற்ற போது நிகழ்த்திய வீரவுரையை முன்னரே கண்டோம். "தங்கையை மானபங்கஞ் செய்து வெஞ்சின அரக்கரனைவரையும் பருந்துக்கு விருந்தாக்கிய பகைவனைத் தொழுது வாழும் பெருமை விழுமிய தன்றோ?" என்று வில்லின் செல்வன் வினவினான். "அஞ்சன வண்ணனது அழகிய திருமேனிக்கு அன்பிழைத்த செயலை வன்பிழையாக்கொண்டு மூக்கரிந்த மானத்தால் மனம் புழுங்காது, பாசமும் நேசமும் நிரம்பிய உற்றாரை எல்லாம் உடன்கொன்று அரசாளும் பெற்றி சாலச் சிறந்த தன்றோ?" என்று உலகெலாம் கலக்கி வென்ற உயரிய வீரன் வினவினான். "திசையானைகளின் வலியழித்த இராவணன் திண்ணிய தோள்கள் இராமன் அம்பால் அடியுண்டு புழுதியே பாயலாகப் புரளும்பொழுது, ஐயனே! நீ தமையனைக் கண்டு அழுவாயோ? அன்றிப் பகைவருடன் சேர்ந்து உள்ளக் களிப்பால் துள்ளி மகிழ்வாயோ?" என்று எள்ளரிய வீரன் வினவினான். ஆகவே உற்றார் என்றும் உறவினர் என்றும் பாராது, மானம் என்றும் ஈனம் என்றும் எண்ணாது, இலங்கையின் அளவிறந்த செல்வத்தை எய்தும் ஆசையாலேயே விபீஷணன் போர்முனையில் தமையனைத் துறந்தானென்பது மேகநாதன் கருத்தாகத் தெரிகின்றது.

இனி, கூற்றையும் ஆடல்கொண்ட கும்பகர்னன் கருத்தை ஆராய்வோம். அறிவுநலம் வாய்ந்த தம்பிபால்

பாசமும் நேசமும் நிரம்பிய இவ்வீரன், அஞ்சன வண்ணனோடு உறவுபூண்ட ஒருவனேனும் அரக்கர் குலத்தில் உயிர் வாழ்வான் என்றெண்ணி உவகையுற்றான். இத்தகைய கும்பகர்னனும், இலங்கைச் செல்வத்தைப் பெரிதாகக் கருதியே வீடணன் போர் முனையிற் பகைவருடன் சேர்ந்தான் என்று கருதியதாகத் தெரிகின்றது. காலன் வாயிற் களித்து விளையாடி நின்ற கும்பகர்னனைக் கண்டு வீடணன் கண்ணீர் வடித்து, "ஐயனே, இருமையும் தரும் பெருமானுய இராம வீரனைச் சேர்ந்து வாழ்தலே உனக்கு ஏற்றதாகும்" என்று கூறியபொழுது மானத்தால் மனங்கொதித்த கும்பகர்னன் பொங்கி எழுந்து வீரவுரை வழங்கினன். "செவ்விய மதில் சூழ்ந்த இலங்கைமாநகரின் செல்வத்தைப் பெரிதாக மதித்து என் தமையனைக் கொல்லுதற்கு வில்லேந்தி வந்த பகைவனை வாழ்த்தி வழிபட்டு நான் வாழ்கிலேன்" என்று வீரனுரைத்த மாற்றம் அவன் உள்ளக்கருத்தைத் தெள்ளிதின் உணர்த்துவதாகும்.

கும்பகர்னன் கருத்து இவ்வாருக இனி இலங்கை வேந்தன், தன் தம்பியின் செயலை எவ்வாறு கருதினன் என்பதும் ஆராய்ந்து அறியத்தக்கதாகும். மந்திரத் தலைவர் நடுவே அமர்ந்திருந்த அரக்கர்கோனிடம் இலங்கை அறிஞன் இராமன் பெருமையை எடுத்துரைத்தான். மூலமும் ஈறும் இல்லா முதல்வனே கையில் வில்லேந்திக் கோசலநாட்டரசன் மைந்தனகத் தோன்றினன் என்னும் உண்மையைத் தெளிவுற

உரைத்தான். அதனை மன்னன் ஏற்றுக்கொள்ளாது மறுத்தபோது முன்னாள் இறைவனோடு முரணி அழிவுற்ற இரணியன் வரலாற்றை வீடணன் விரித்துரைத்தான். அக்கதையை முற்றக் கேட்ட அரசன் கண்கள் சிவந்து கடுஞ் சீற்றமுற்றான். தந்தையின் உயிர்க்கு இறுதி தேடிய மைந்தன்போல் தமையன் உயிர்க்கு இறுதி சூழ்ந்த தம்பியை உறுத்து நோக்கி,

"பாழிசால் இரணியன் புதல்வன் பண்பெனச்
சூழ்வினை முற்றியான் அவர்க்குத் தோற்றபின்
ஏழைநீ என்பெரும் செல்வம் எய்திப்பின்
வாழவோ கருத்துஅது வரவற்றாகுமோ"

என்று கூறிய மொழிகள் அவன் உள்ளத்தைச் செவ்விதின் உணர்த்தக் காணலாம். இலங்கைமாநகரின் பெரும் செல்வத்தை விரும்பியே தம்பியின் மனம் திரிந்ததென்று தமையன் கருதினான். இக்கருத்தை நெடுங்காலமாக வீடணன் தன் உள்ளத்தில் கரந்து வைத்து நயவஞ்சகனாக நடந்தான் என்று அம்மன்னன் மனத்தில் தோன்றிற்று. அசோகவனத்தை அழித்து அரக்கரையும் கொன்ற அநுமனை ஊறுசெய்யலாகாதென்று வீடணன் முன்னர் உரைத்த மாற்றமும் வினயமே யென்று செவ்வையாக விளங்கிற்று. அநுமனைத் தூது அனுப்பிய அயோத்தி வீரனுடன் பின்னர்ச் சேர்ந்து பெரும் பயன் பெறுதற்காகவே தம்பி இவ்வாறு முன்னம் அடிப்படை கோலினான் என்று அரக்கர்கோன் கருதினான். எவ்வாற்றானும் இத்தகைய

தம்பியை விலக்குதலே ஏற்றதாகும் எனத் துணிந்தான். அமைச்சரும் அறிஞரும் நிறைந்த அரச சபையில் தன் தம்பியின் தீமையை இலங்கேசன் தொகுத்துரைத்த முறை நன்கு அறியத்தக்கதாகும். தன் முன்னே நின்ற தம்பியை நோக்கி,

"நண்ணினை மனிதரை நண்பு பூண்டனை
எண்ணினை செய்வினை என்னை வெல்லுமாறு
உன்னினை அரசின்மேல் ஆசை ஊன்றினை
திண்ணிதுன் செயல் பிறர் செறுநர் வேண்டுமோ"

என்று காவலன் கனன்றுரைத்த மொழிகளில் வீடணன் தன்னலம் கருதியே மாற்றாருடன் சேர்ந்தான் என்னும் கருத்து மாசற இலங்குவதாகும்.

இனி எப்பொருளையும் திறம்பட ஆய்ந்து திருந்திய மொழிகளாற் கூறும் இயல்பமைந்த அநுமன் கருத்தை ஆராய்தல் அவசியமாகும். அஞ்சனவண்ணன் துணைவராக அமைந்த வானரவேந்தனும் நீலனும் சாம்பனும், அரக்கர்கோன் தம்பியைத் தஞ்சமாக ஏற்றுக்கொள்ளுதல் தகாதென்று எடுத்துரைத்த பின்னர், அநுமன் தன் கருத்தை அறிவிக்க எழுந்தான். நுணங்கிய கேள்வியனாப அநுமன், வணங்கிய சென்னியனாய் வாய்புதைத்து அவையடக்கங் கூறி அறிவுரை பகரலுற்றான். அடைக்கலம் புகுந்த அரக்கன் மனப்பான்மையைப் பலவாறு நுணுகி ஆராய்ந்த அநுமன்,

"வாலி விண்பெற அரசு இளைய வன்பெறக்
கோலிய வரிசிலை வலியும் கொற்றமும்

சீலமும் உணர்ந்து நிற்சேர்ந்து தெள்ளிதின்
மேலரசு எய்துவான் விரும்பி மேயினான் "

என்றுரைத்த மொழிகளில், இலங்கை அறிஞன் மனப் பான்மை இலைமறை காய்போல் இலங்குகின்றது. "ஐயனே, வானரவீரனான வாலியை ஓர் அம்பால் விண்ணுலகாள அனுப்பிய உன் வில்லின் வன்மையை யும், வாலிபுரந்த வளநாட்டை அவன் தம்பிக்கு வழங் கிய நின் கையின் வன்மையையும் நன்றாக அறிந்த இவ் வரக்கன், நின்னைச் சேர்ந்து மேலரசெய்தும் விருப் பால் மேயினான்" என்று மாருதி சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைத்தான். வரத்திலும் வலிமையிலும் நிக ரற்ற வாலியின் வலியழித்த வரிசிலை அரக்கர்கோன் ஆவி கவர்தல் ஒருதலை என்று வீடணன் ஐயமறத் தெளிந்தான். வாலியைவென்ற கோசலநாட்டு வள்ளல், சார்ந்தோர்க்கு நலம் விளைக்கும் சாந்தகுண சீலனென் றும் வீடணன் இனிதறிந்தான். தீயோரிடமிருந்து கவர்ந்த நாட்டை நல்லோரிடம் ஒப்புவிக்கும் மனநலம் அஞ்சனவண்ணன்பால் அமைந்திருந்தமை யறிந்து இலங்கை அரக்கன் அடைக்கலம் புகுந்தான் என்று அநுமன் கூறிய மாற்றம் அழகு வாய்ந்ததாகும்.

இன்னும் அறத்தாறறிந்த இலங்கை அறிஞன் என்ஞான்றும் அறம் வெல்லும் பாவம் தோற்கும் என் னும் அடிப்படையான உண்மையை அறிந்தவனாதலின்,

"செறிகழல் அரக்கர்தம் அரசு சீரியோர்
நெறியல தாகலின் நிலைக் கலாமையும்

எறிகடல் உலகெலாம் இளவற்கு ஈந்ததோர்
பிறிவரும் கருணையும் மெய்யும் பேணினன்"

என்று அநுமன் கூறும் குறிப்பு ஆராயத்தக்கதாகும். ஆழி சூழ்ந்த உலகமெல்லாம் பரதனே ஆளவேண்டு மென்று கேகய மங்கை விரும்பியபோது, "என் பின்னவன் பெற்ற செல்வம் அடியனேன் பெற்றதன்றோ!" என்று மனமார மகிழ்ந்துரைத்து, அன்றுமலர்ந்த செந்தாமரையை வென்ற முகத்தோடு கானகம் சென்ற கமலக்கண்ணன் கருணையை நன்கு அறிந்திருந்த வீடணன், அம்மனப்பான்மையைப் போற்றி மகிழ்ந்தான் என்று மாருதி குறித்த முறை ஈண்டு மிகப் பொருத்த முடையதாகும். மண்ணரசாளும் பொறுப்பை மற்றையோரிடம் ஒப்புவிக்கும் இயல்பமைந்த இராமன், இலங்கை அரசைத் தனக்களிப்பான் என்று வீடணன் கருதுதல் வியப்பாமோ? இவ்வாறு தன் மனக்கருத்தைத் திட்பமாகவும் நுட்பமாகவும் அறிவித்த அநுமன், சொல்லின் செல்வனாதலின், அடைக்கலம் புகுந்தோர் யாவரேயாயினும் அவர்க்கு அபயதான மளித்தலே அறநெறியாகும் என்னும் பொருள் குறித்துப் பரந்த சொற்களால் இறுதியில் விரிவுரை நிகழ்த்தி முடித்தான்.

அநுமன் சொல்லிய அமுதமொழிகளை ஆர்வமுறக் கேட்ட ஐயன், மாருதி வடித்துச்சொன்ன பெற்றியை மனமாரப் புகழ்ந்து,

"கருத்துற நோக்கிப் போந்த காலமும் நன்று காதல்
அருத்தியும் அரசின் மேற்றே அறிவினுக் கவதியில்லை"

என்று அழகுற மொழிந்தான். இதனாலேயே வீடணன் ஐயனது விரைமலர்த் தாள்களில் வீழ்ந்து வணங்கியபோது, அவ்வரக்க நண்பன் கருத்தினை நிறைவேற்றுவதாக இராமன் வாக்களித்தான்.

"ஆழியான் அவனை நோக்கி
அருள் சுரந்து உவகை தூண்ட
ஏழினோடு ஏழாய் நின்ற
உலகும் என்பெயரும் எந்நாள்
வாழுநாள் அன்று காறும்
வாள்எயிற்று அரக்கர் வைகும்
தாழ்கடல் இலங்கைச் செல்வம்
நின்னதே தந்தேன் என்றான்"

என்று கம்பர் கூறும்முறை ஆராய்ந் தறியத்தக்கதாகும். ஆர்வத்தனாக வந்து அடிபணிந்த அறிஞனை அஞ்சன வண்ணன் அமர்ந்து நோக்கிப் புன்முறுவல் பூத்து, "ஐயனே! இந்நிலவுலகும் என் நாமமும் நிலைத்துள்ள காலமளவும், இவ்விலங்கைச் செல்வத்தை நீயே ஆளக் கடவாய்" என்று வழங்கினான். இராவணனை வென்றழிப்பதன் முன்னமே இலங்கை அரசை வீடணனுக்கு வழங்கிய முறையும், அரக்கர்கோனை அழித்தபின் அவன் நாட்டைத் 'தருவேன்' என்று எதிர்காலத்தாற் கூறாது, 'தந்தேன்' என்று இறந்தகாலத்தாற் கூறிய கருத்தும், ஈண்டு உணரத்தக்கனவாம். அடைக்கலம் புக்க

அரக்கன் உள்ளக்கருத்தை அநுமன் வாய்மொழியால் தெள்ளிதின் அறிந்திருந்த அஞ்சனவண்ணான், அக் கருத்தை நிறைவேற்றுவதாக வாக்களித்து, வீடணன் மனத்தை மகிழ்விப்பானாயினான்.

இங்ஙனம் அருளிய வீரன் அப்பொழுதே அவ் வறிஞனை மணிமுடி மன்னனாகக் கருதி,

"தஞ்சநற் றுணைவனான
தவறிலாப் புகழோன் தன்னை
துஞ்சலில் நயனத்து ஐய,
சூட்டுதி மகுடம்"

என்று தன் தம்பியை நோக்கிக் கூறினான். இலங்கை மன்னனை வென்றபின் எய்தற்பாலதாய இலங்கை யரசின் திருமுடியை வீடணன் சென்னியிற்புனையுமாறு பணித்த பின்னரே, விநயம் வாய்ந்த இராமவீரன் அவனை உடன்பிறந்தார் வகையில் வைத்து உவப்பானாயினான். அகமும் முகமும் மலர்ந்து, 'உய்ந்தனன் அடியேன்' என்று உவகை பூத்து நின்ற அரக்க நண்பனை அமர்ந்து நோக்கி, "ஐய, முன்னம் நால்வராகத் தோன்றிய நாங்கள், கங்கையாற்றங் கரையிற் கண்ட குகனொடும் ஐவரானோம்; பின் வானர நாட்டில் வந்தடைந்த அருக்கன் மைந்தனொடு அறுவரானோம்; இப்போது இலங்கையில் வாழும் நின்னொடு எழுவரானோம்" என்று நேசமென்னும் பாசத்தால் அருளிய மொழிகள் இலங்கை அரசை வழங்கிய பின்னர், எழுந்த முறை ஊன்றி உணரத்தக்கதாகும். இங்ஙனம் இலங்கைச் செல்வம் எய்தி நின்ற

அரக்க அறிஞனை "இந்திரற்குரிய செல்வம் எய்தினன் இவன்" என்று பல்லோரும் ஏத்திப் பணிந்தனர். அந்நிலையில் அரக்க அறிஞனை வானரவீரர் சந்திர விமான மேற்றிப் பாசறையை வலம் வந்து விழாவெடுத்தனர். எம்மையும் தரும் பெருமை வாய்ந்த இராமன் பாதுகை யைச் சென்னியில் தாங்கி நின்ற அரக்கனை விமானத் திற் கண்ட வீரரும் பிறரும், வேறு வகையாற் புகழாது "இந்திரற்குரிய செல்வம் எய்தினன்" என்று வீடணன் இம்மையிற் பெற்ற பயனையே பாராட்டும் முறை மிகப் பொருத்தமுடையதாகத் தோன்றுகின்றது.

இவ்வாறு இலங்கை வீரராய மூவரும் ஏனைய அறிஞரும் கருதுமாறு, இலங்கேசனது எல்லையற்ற செல்வத்தை எய்தி இம்மையிற் செம்மையாக வாழ் தலே வீடணன் குறிக்கோளாயின், அவ்வறிஞன் தான் எய்திய பேற்றைத் தமையனான கும்பகர்னனுக்கு அளிக்க இசைவானோ என்னும் ஆசங்கை நிகழ்வ தாகும். குரைகழல் அணிந்து கூற்றுவன் வாயிற் குறுகி நின்ற கும்பகர்னனைக் குழைந்து நோக்கி, "ஐயனே, இருளுறு மனத்தனாய என்னையும் அருளினால் ஆண்டு கொண்ட இராமன் உன்னை அபயமளித்துக் காப்பதில் ஐயமொன்றில்லை. மருளுறு பிறவியை மாற்றுதற்கும் அவனே மருந்தாவான்" என்று அழியாச் செல்வம் தரவல்ல அப்பெருமான் பெருங்கருணைத் திறத்தினை இலங்கைநல்லான் வியந்துரைத்தான். அப்பால் அவன் அருளாற் பெற்ற இலங்கைச் செல்வத்தையும்

அரசையும் தானே மனமுவந்து தமையனுக்கு அளிக்க இசைந்து,

"எனக்கு அவன் தந்த செல்வத்து
இலங்கையும் அரசும் எல்லாம்
நினக்கு நான் தருவன் தந்துஉன்
ஏவலின் எளிதின் நிற்பேன்"

என்று வீடணன் உரைத்த மாற்றம் விளக்கமாக ஆராய்ந்து அறியத்தக்கதாகும். இலங்கை செல்வத்தில் ஊன்றிய ஆசையால், உற்றார் உறவினரையெல்லாம் ஒதுக்கி ஒன்னரோடு சேர்ந்த ஒருவன், அரிதிற் பெற்ற அச்செல்வத்தை மற்றொருவனுக்கு வழங்க இசைவானோ? இலங்கை அரசின்மேல் ஊன்றிய ஆசையினும் முன்னோன்பால் அமைந்த ஆர்வத்தால் அரசுரிமையை அளிக்க இசைந்தான், என்று எண்ணுதலாகுமோ? ஆயினும் பொன்னாசையும் மண்ணாசையுமே வீடணன் உள்ளத்தில் ஊன்றி நின்றன என்று கருதுவோர், அவ்வறிஞன் கும்பகர்னன் மனப்பான்மையைப் பன்னாள் நன்கறிந்தவனாதலின் இலங்கையின் வெறுக்கையை அவன் வெறுப்பது திண்ணம் எனத் தெரிந்து அதனை வழங்க இசைந்தான் என்று மாற்றம் உரைப்பர் போலும்!

இவ்வுலகில் நன்னெறி என்றும் தீநெறி என்றும் இருநெறியுண்டென்றும், நன்னெறி நன்மையையே நாடிச்செல்லும் என்றும், தீநெறி எப்பொழுதும் தீமையிற் படருமென்றும் நீதிநூல் கூறுகின்றது.

இவ்விருநெறியும் ஒன்றற்கொன்று முரணுக இருத்தலின், இரண்டும் இணங்கி நிற்றல் இயலாதென்பது இனிது விளங்கும். இவ்வாறு பிணங்கும் இருநெறிகளும் ஒன்றையொன்று வெல்ல முயலும்பொழுது மறநெறி முதலில் மேம்படுவதுபோல் தோன்றினும் இறுதியில் அறநெறியே வெல்லும் என்பது ஆன்றோர் அறிந்துணர்த்திய உண்மையாகும். அறம் வெல்லும், பாவம் தோல்வியுறும் என்பது முக்காலத்தும் மாருத மெய்ம்மையாகும். இத்தகைய அறநெறியின் நீர்மையை நன்கறிந்த வீடணன் மேகநாதனை நோக்கி,

> " அறத்தினைப் பாவம் வெல்லாது
> என்னும் அதறிந்து ஞானத்
> திறத்தின துறுமென் றெண்ணித்
> தேவர்க்கும் தேவைச் சேர்ந்தேன்.

என்று அறுதியிட்டுரைக்கும் முறை அறிந்து மகிழத்தக்கதாகும். அறத்தினைப் பாவம் வெல்லாது என்னும் அடிப்படையான உண்மையை அறிந்தே, மறநெறியில் முனைந்து நின்ற மன்னனைத் துறந்து, அறமே உருவாக அமைந்த அஞ்சனவண்ணனைச் சேர்ந்ததாக வீடணன் கூறும் வாய்மொழி அவன் மனச் செம்மையை அறிதற்கு ஒரு சிறந்த சான்றாகும்.

மாதரது அறநெறி என்று ஆன்றோரால் வியந்தோதப்படும் கற்புநெறி சிதைத்தோர்க்கு என்ஞான்றும் உய்வில்லை என்று வீடணன் கருதினான். இம்மையிற்

பெரும்பழியும் மறுமையில் மாறாத்துயரும் விளைக்க வல்ல பெரும் பாவங்களில் பிறனில் விழையும் பாவமே பெரிதென்பது அறத்தாறறிந்த இவ்வரக்கன் கருத்தாகும். ஆயிரம் மறைகள் அறிந்தோனாயினும், இணையற்ற வரம்பெற்ற இசையாளனாயினும், வீணைக்கொடியால் விண்ணும் மண்ணும் ஆண்ட விளங்கு புகழோனாயினும், பிறன் மனை நயந்த இலங்கைநாதனைத் துறத்தலே தக்கதென்று வீடணன் துணிந்தான். போர் முனையில் உற்றார் உறவினரைத் துறந்து பகைவரொடு சேர்ந்து சிறிய தந்தை சிறுமை யெய்தினான் என்று சீறி நின்ற மேகநாதனை நோக்கி,

> " மூவகை உலகும் ஏத்தும்
> முதலவன் எவர்க்கும் மூத்த
> தேவர்தம் தேவன் தேவி
> கற்பினிற் சிறந்துளாளை
> நோவன செய்தல் தீதென்
> றுரைப்ப நுந் தாதை சீறிப்
> போவெனப் போந்தேன் இன்று
> நரகத்திற் பொருந்து வேனோ "

என்று வீடணன் கூறும் விழுமிய மொழிகள் அவ்வறவோனது உள்ளப்பான்மையை நன்கு உணர்த்துவனவாம். மாசற்ற கற்பமைந்த மங்கையை, மும்மைசாலுலகுக் கெல்லாம் தலைவன் மனைவியைச் சிறைவைத்தல் ஆகாது என்று வீடணன் எடுத்துரைத்த விழுமிய உண்மையை வீசி எறிந்து தீநெறியில் முனைந்து நின்ற

இலங்கைவேந்தனை அன்றே தமையன் அல்லன் என்று துறந்த அறிஞன் மனப்பான்மை இக்கவியில் இலங்கக் காணலாம். தீநெறியில் தலையூன்றி நின்ற வேந்தனை தன் தமையன் என்று கூற இசையாது "நுந் தாதை" என்று மேகநாதனை நோக்கிக் கூறிய முறை ஆராய்ந் தறியத் தக்கதாகும்.

இன்னும் அறத்தினைத் தழுவி நிற்கும் அறிஞர் மறத்தினை மருவிநிற்றல் இயலாதென்னும் உண்மை வீடணன் வாய்மொழியால் இனிது விளங்கக்காணலாம். தீயவை செய்வோர் தாயராயினும் தந்தையராயினும், உற்றாராயினும் உறவினராயினும், அன்னாரைத் துறத் தலே நல்லதென்று கருதிய அரக்க அறிஞன்,

"தீயவை செய்வ ராகில் சிறந்தவர்
பிறந்த உற்றார்
தாயவை தந்தைமா ரென்றுணர்வரோ
தருமம் பார்ப்போர்
நீயவை அறிதியன்றே நினக்குநான்
உரைப்ப தென்னே
தூயவை துணிந்தபோது பழிவந்து
தொடர்வ துண்டோ"

என்று கும்பகர்னனை நோக்கிக் கூறினன். எஞ்ஞான்றும் அறத்தால் வருவது இன்பம் என்றும், மறத்தால் விளை வது மாயாப் பழி யென்றும் நன்கறிந்த இந்நல்லான் அறமே உறவினும் பெரிதென்று துணிந்தான். தாயும் தந்தையும், மாதரும் மக்களும், உற்றாரும் உறவினரும்

துறத்தற்குரிய ரென்று கருதி நீத்த துணிவுடையோர் அந்தமில் இன்பத்து அழியா வீடுபெறும் பான்மையை விளங்க வுரைத்தான். இன்னுந் தீநெறியில் தலைப்பட் டோர் எத்தகையராயினும் அவரை ஆதரித்தல் அடா தென்று வீடணன் விழுமிய சான்றுகளால் விளக்கிப் போந்தான்.

தாயிற் சிறந்தொரு கோயிலுமில்லை என்று தக் கோர் கூறுமாறு முன்னறி தெய்வமாக விளங்கும் அன்னை, அறநெறியாய கற்புநெறி துறந்து தன் கணவ னல்லாத மற்றொருவன் நிழலைக் கண்டு காதலுற்ற நிலை யறிந்த பரசுராமன், அம்மாதை மழுவால் எறிந்து கொன்ற மாண்பினை வீடணன் போற்றினன். தீவினை செய்தவள் தாயாயினும் அவளை ஒறுத்தல் தவறன்று என்று இவ்வறிஞன் கருதினன். ஆகவே எந்நன்றி செய்தோராயினும், எம்முறையில் அமைந்தோராயினும் தீநெறியிற் செல்வோரைத் துறப்பதும் ஒறுப்பதும் தக்கதேயாம் என்பது வீடணனது கொள்கையாக விளங்கித் தோன்றுகிறது.

இதுகாறுங் கூறியவாற்றால் அறநெறியாக நின்ற இராமனை அபயம் அடைந்து நிலமிசை-நீடுவாழும் விருப் பாலேயே நிருதநல்லான் தமையனைத் துறந்த தன்மை அவன் வாய்மொழியால் இனிது விளங்குவதாகும். வேத நாயகனாக விளங்கும் முழுமுதற்பொருளே கால் தரை தோயநின்று அல்லவை செய்த அரக்கரை அழிக்குமாறு இலங்கையிற் போந்தான் என்று விளங்கிய அறிவு வாய்ந்த வீடணன் நன்குணர்ந்தான். இருமையுந் தரும்

பெருமானைச் சரணடைந்து பிறவிப் பிணியை வேர றுக்குமாறு வீடணன் இலங்கைவேந்தனைத் துறந்தான். "எந்தையே சரணம் இராகவா சரணம்" என்ற சொல்லைத் திருச்செவியில் ஏற்று அஞ்சனவண்ணன் அபயதானம் அளித்தபோது வீடணன் அகமும் முகமும் குளிர்ந் தான். பரம்பொருளாய இராமன்பால் வைத்த பத்திமை யால் மெய்யரும்பி, விதிர்விதிர்த்து, கண்ணீர் ததும்பி, வெதும்பிநின்ற அன்பன் நிலையை அறிவிக்கப்போந்த கம்பர்,

3407

"சிங்க ஏறனையான் சொன்ன
வாசகம் செவிபு காமுன்
கங்குலின் நிறத்தி னூன்தன்
கண்மழைத் தாரை கான்ற
அங்கமும் மனம தென்னக்
குளிர்ந்தது அவ்வகத்தை மிக்குப்
பொங்கிய உவகை யென்னப்
பொடித்தன உரோமப் புள்ளி"

என்று அழகுற எழுதி அமைத்தார். அஞ்சனவண்ணன் அபயதானம் அளித்து ஆதரித்துத் தன்னை ஆண்டு கொண்டான், என்றறிந்தபோது வீடணன் அங்கமும் மனமும் குளிர்ந்து ஆனந்தக்கண்ணீர் சொரிந்த அழகி னைக் கம்பர் எழுதிக்காட்டுந் திறம் அருமை வாய்ந்த தாகும். அந்நிலையில் சிறியோர் செய்த சிறுமையைத் தன் பெருமையால் பொறுக்குந் தகைமைசான்ற இரா மன் பெருங்குணம், வீடணன் உள்ளத்தில் விளங்கித்

தோன்றிற்று. தன் தமையன் சிறுமையையும், அயோத்தி அண்ணல் பெருமையையும், சீர்தூக்கிச் சிந்தை குழைந்து கண்ணீர் சிந்தி, "பஞ்சின்மெல்லடிப் பாவையைப் பிரித்துப் பதறவைத்த பாவியின் தம்பி யாய என்னையும், பெருங்கருணையால் ஆதரித்துப் பெரு மான் அருள்செய்தானே? நஞ்சனைய என்னையும் தஞ் செனக் கருதினானே? ஆலமே அமுதாக உண்டு வான வரை வாழ்வித்த நீலகண்டனுக்கு நிகரான நீல மேனி நெடியோன் பெருமையை என்னென்று போற்றிப் புகழ்வேன்? இத்தகைய பெருமான் பாதம் பணிந்து உய்யுமாறு என்னைத் துரத்திய தமையன் கருணையை என்னென்பேன்!" என்று வியந்து புகழ்ந்தான். இங் ஙனம், அரக்கர் இயற்றிய பாவத்தால் இலங்கைமாநகரம் போந்த இறையவனடி பணிந்து ஈறிலா இன்பத்தில் இறுமாந்த அறிஞனை ஆழ்வாருள் ஒருவராக அமைத்து வைணவ உலகம் வாழ்த்தி வழிபடுகின்றது.

தென்னிலங்கைத் தெய்வம்.

கணவனே தெய்வமென்று கருதி ஒழுகிய கற்புடைய மாதருள் மண்டோதரி தலைசிறந்தவளாவள். தூய வெண்ணீறு துதைந்த மேனியும், சிவபெருமான் சேவடி மறவாச் சிந்தையும் வாய்ந்த அம்மங்கை சிவநெறி வழுவாது செம்மையாக வாழ்ந்து வந்தாள். தன் தலைவன் விதியின் விளைவால் மதிமயங்கி, நஞ்சுதோய்ந்த அமுதனைய சீதையை நயந்தான் என்றறிந்து மதிநலம் வாய்ந்த இம்மாது நடுங்கினாள். மாதர் நெடும்புலவியினும் வணங்காத பெருமைவாய்ந்த மன்னவன் சிறியனாய் எளியனாய்ச் சீதையின் முன்னே இரந்து இறைஞ்சிய தன்மையை அறிந்து ஏங்கினாள். சீதையால் நேர்ந்த நெடும்போரில் மேகநாதன் இறந்தழிந்த செயல் கேட்டுச் சிந்தை நைந்த நங்கை,

"தலையின்மேற் சுமந்த கையள்
தழலின்மேல் மிதிக்கின் றாள்போல்
நிலையின்மேல் மிதிக்குந் தாளள்
நேசத்தால் நிறைந்த நெஞ்சள்
கொலையின்மேற் குறித்த வேடன்
கூர்ங்கணை உயிரைக் கொள்ள
மலையின்மேல் மயில் வீழ்ந்தென்ன
மைந்தன்மேல் மறுகி வீழ்ந்தாள்."

மையறு மனத்தாளாய மண்டோதரி, தலையின்மேல் சுமந்த கையளாய், தழலின்மேல் மிதிப்பவள்போல்

அஞ்சி நடந்து சென்று மலைபோற் கிடந்த மைந்தன் மீது அம்பால் அடிபட்ட மயில்போல் விழுந்தாள்; மயங்கினாள்; புலம்பினாள். தன் மைந்தன் குழவிப் பருவத்தை நினைந்து குமுறிக் குமுறி நெஞ்சம் குழைந் தாள். "ஐயனே! வளர்மதிபோன்று நீ வளர்ந்து வருங் காலத்தில் உன் சிலையினால் அரியை வெல்லக் கண்டு வியந்தேனே! இப்போது உன் தலையிலா உடலைக் கண்டு கலங்கப் பாவியேன் என்ன வினைசெய்தேன்? இன்னும், நிலையற்ற இவ்வாழ்வை விரும்பி உயிர்வாழ்ந் திருப்பேனோ? ஐயனே! அழகனே! என் அரும்பெறல் அமிழ்தே! உலக மூன்றினும் ஒப்பற்ற வீரனே! நின் மலர்முகம் காணாது இம்மண்ணுலகில் வாழ்வேனோ?" என்று பலவாறாகப் பன்னிப் பதறி அழுதாள். அந்நிலையில் மதிநலம் சான்ற அம்மங்கை பின்நிகழ விருக்கும் பெருந் தீமையை நினைந்தாள். நெஞ்சமுருகி னாள். தேவரினும் மூவரினும் வலியனாய இலங்கை வேந்தனும், இராமன் அம்பால் இறக்கப் போகின்றானே என்று எண்ணினாள். எண்ணிய கருத்தைச் சொல்ல நாவெழாது தரைமீது கிடந்த தன் மைந்தனது உடலை நோக்கி, "அந்தோ, இலங்கை வேந்தனும் நாளை இத் தகையனன்றோ?" என்று இயம்பும் முறை அம்மங்கை யின் மதிநலத்தையும், கற்பின் பெருமையையும் இனிது உணர்த்துகின்றது.

"பஞ்செரி யுற்ற தென்ன
அரக்கர்தம் பரவை யெல்லாம்
வெஞ்சின மனிதர் கொல்ல
விளிந்ததே மீண்ட தில்லை

அஞ்சினேன் அஞ்சினேன்
இச் சீதையென்று அமுதாற்செய்த
நஞ்சினால் இலங்கை வேந்தன்
நாளை இத்தகையன் அன்றோ?"

என்று மண்டோதரி புலம்பும் மொழிகள் கற்போர் மனத்தைக் கரைப்பனவாம். கண்டோர் கருத்தைக் கவரும் பேரழகுவாய்ந்த சீதை, காதலித்த ஆடவரை அழிக்கும் கற்புவாய்ந்தவளாதலின் அத் திருமகளை "அமுதாற் செய்த நஞ்சு" என்று அரக்கமாதேவி கருதினாள். சீதையின் அழகெனும் அமுதை மாந்திய அரசன் அக்கட்டழகினுள் அமைந்த கற்பெனும் நஞ்சால் அழிவது திண்ணம் என்றறிந்த மண்டோதரி அக்கருத்தை வெளியிடும் மொழிகளில் சோகம் பொங்கித் ததும்புகின்றது. அப்பால் ஆவியிழந்த தலைவன் மேனியைக்கண்டு,

"பின்னேயோ விழுந்ததுவும் முடித்தலையோ
படித்தலைய முகம் காட்டாயோ
என்னேயோ என்னேயோ இராவணனார்
முடிந்தபரிசு இதுவோ பாவம்"

என்று மண்டோதரி இரங்கிக் கூறும்பொழுது உயிரிழந்த காதலனை "இராவணனார்" என்று சிறப்பித்துரைக்கும் செம்மை அம்மங்கையின் நிறையமைந்த நீர்மையை உணர்த்துகின்றது.

இத்தகைய உவமையிலா மதிநலம்பெற்று விளங்கிய மண்டோதரி, நாயகன் புண்ணுற்ற மேனியைக்

கண்டு புலம்பிய நிலையில், உணர்வரிய மெய்ஞ்ஞானம் பெற்றாள். அந்நிலையில் உதித்த அரிய ஞானத்தால் கால் தரைதோய நின்று கண்ணுக்கும் எளியனாய வீரன், பாலாழியிற் பள்ளிகொள்ளும் பெருமானே என்று அறிந்தாள். "ஆரா அமுதாய் அலைகடலிற் கண்வளரும் நாராயணன் என்றிருப்பேன் இராமனை நான்" என்று மெய்ம்மை யுணர்ந்து மங்கை ஆவி துறந்தாள். தலையாய கற்புநெறி வழுவாது தலைவனுடன் சென்ற மண்டோதரி, இறைவன் இணையடி அடைந்து பேரின்பப் பெருவாழ் வெய்தினாள். இங்ஙனம் ஈசனிடம் இடையறாப் பேரன்புவாய்ந்து இன்பப்பேறெய்திய மண்டோதரியின் பெருமையை,

"ஏர்தருமே ழுலகேத்த
எவ்வுருவும் தன்னுருவாய்
ஆர்கலிசூழ் தென்னிலங்கை
அழகமர் மண்டோதரிக்கு
பேரருள் இன்பமளித்த
பெருந்துறை மேயபிரானைச்
சீரியவாயாற் குயிலே
தென்பாண்டி நாடனைக்கூவாய்"

என்று மணிவாசகப் பெருமான் திருவாசகத்தில் போற்றிப் புகழ்ந்தனர். வரத்தாலும் வலிமையாலும் சிறந்து விளங்கிய இராவணன் மனைவியாயமைந்து, தேவர்கோனையும் வென்று சிறையிட்ட மேகநாதன் அன்னையாகத் திகழ்ந்த, சிவனடிமறவாச் செம்மையில்

தலைநின்று, கணவன் இறந்த நிலையில் உயிரிழந்து, ஞானத்தால் வீடுபெற்ற நங்கையைப் பஞ்சகன்னியருள் ஒரு கன்னியாக அமைத்துப் பண்பறிந்தோர் பாராட்டுகின்றார்கள்.

இலங்கை அணங்கு.

கார்மேகத்தின் இடையே இலங்குங் கதிரொளி போன்று, இரக்கமற்ற அரக்கர் வாழ்ந்த இலங்கை மாநகரில் திரிசடை யென்னும் நல்லாள் தோன்றினாள். அம்மங்கை இளமையிலேயே விபீஷணன் தனயை என்னும் தகைமைக்கேற்ற அறிவும் சீலமும் வாய்ந்து விளங்கினாள். மதுக்குடம் மலிந்த இலங்கை மாநகரில் மயக்குங் கள்ளைக் கண்ணெடுத்தும் பாராத கன்னியாக அமைந்தாள். ஊனைத்தின்று ஊனைப் பெருக்கும் அரக்கர் நிறைந்த நகரில் புலால் உணவை அறவே ஒழித்த புனிதவதியாக இலங்கினாள். இத்தகைய நல்லொழுக்கம் வாய்ந்த நல்லாள், அழகிலும் சிறந்து நாளொரு மேனியாக வளர்ந்துவந்தாள்.

இலங்கை வேந்தன், சீதையை வஞ்சனையாற் கவர்ந்து, அசோகவனத்தில் சிறைவைத்துப் பல்லாயிரம் அரக்கியரைக் காவலாக அமைத்தான். அக்கருமனத் தரக்கியர் இடையே, புலிக்குழாத்தினடுவே அகப்பட்ட புல்வாய்போற் சீதை மயங்கினாள். கறுத்துப் பருத்த மேனியும், வளைந்து இதழுதுக்கும் எயிறுகளும், உடைய அரக்கியரைக் கண்டு சீதை அஞ்சி நடுங்கினாள். இடிமுழக்கம் போன்ற அவர் குரலைக் கேட்டு ஏக்கமுற்று வாடினாள். தலைவனைப் பிரிந்து அருந்துயரில் ஆழ்ந்த திருமகள், அரக்கியர் கொடுமையால் ஆற்றொணாத்

துயரடைந்து வெந்தபுண்ணில் வேல் புகுந்தாற்போல் மனம் நொந்து வருந்தினுள்.

இத்தகைய துன்பத்தால் நலிந்த மங்கைக்குத் திரிசடை உயிர்த்தோழியாக அமைந்தாள். சீதையை மனத்தளியி லமைத்த இலங்கைமன்னன், அம்மங்கை யின் மென்மைக்கும் செம்மைக்கும் ஏற்ற முறையில் நல்லியல் வாய்ந்த ஒரு நங்கையைத் தோழியாக அமைக் கக் கருதி அப்பணியைத் திரிசடைக்கு அளித்தான். நற்குணங்க ளெல்லாம் ஒருங்கே அமைந்த சீதைபால் திரிசடை தலையாய நேசம்பூண்டு ஒழுகினுள். நாதனைப் பிரிந்த நங்கைக்கு நல்ல உயிர்த்துணையாக அமைந்தாள். தலைவனை நினைந்து தளர்வுற்ற தலைமகளைத் தக்க மொழி களால் ஊக்கி உயிர்ப்பித்தாள். அரக்கன் கொடுமையை எண்ணிச் சீதை நடுங்கியபோது, அந்நங்கையை நல் லுரைகளால் தேற்றினுள். கணவனைப் பிரிந்த துயரத் தால் கண்ணிமையாத தலைமகளோடு, தானுந் துயி லாது கண்விழித்திருந்தாள். இத்தகைய தோழியைத் திருமகள் தன் அன்னையாகவே கருதி அவள்பால் தலையாய அன்பு செலுத்தினுள். நேசம் என்னும் பாசத்தால் பிணிப்புற்ற இருவரும் ஒருவருக்கொருவர் உயிர்த்துணையாயினர்.

மையல் நோயால் நையலுற்ற இலங்கைநாதன் தன் கற்பினுக்குத் தீங்கு செய்வானே என்று அஞ்சி அயர்ந்த சீதையின் மயக்கம் தீர்க்கக்கருதி மலரோன் சாப வலிமையைத் திரிசடை எடுத்துரைத்தாள்.

முறையாக மணம்புரிந்த மங்கையரை யன்றி மற்றைய மாதரை இலங்கை வேந்தன் தீண்டுவானாயின், அவன் தலை வெடிக்கும் என்று முன்னமே அயன் அருளிய சாபத்தைத் திரிசடை நன்றாக அறிந்திருந்தாள். அச் சாபத்தின் வரலாற்றையும், வலிமையையும் சீதையிடம் எடுத்துரைத்து அம்மங்கையின் மனத்துயரை மாற்றி னாள். இத்தகைய சாபத்திற்கு அஞ்சியே, அரக்கன் தன் மெய்தொடாது தானிருந்த நிலத்தை அகழ்ந் தெடுத்து அசோகவனத்தில் வைத்தான் என்னும் உண் மையைச் சீதை அறிந்து மகிழ்ந்தாள். இவ்வாறு தனக்கு உயிர் அளித்த தோழியின் கருணையை,

"அன்னசாபம் உளதென ஆண்மையான்
மின்னுமௌலியன் மெய்மையன் வீடணன்
கன்னிஎன்வயின் வைத்த கருணையால்
சொன்னதுண்டு துணுக்கம் அகற்றுவாள்"

என்று சீதை மனமாரப் புகழ்ந்து போற்றினாள்.

"காலத்தினாற்செய்த நன்றிசிறிதெனினும்
ஞாலத்தின் மாணப்பெரிது"

என்று வள்ளுவர் உரைத்த உண்மைக்குத் திரிசடையே தலைசிறந்த சான்றாய் அமைந்தாள். சஞ்சலத்தால் நைந்த சீதையின் நெஞ்சினைத்தேற்றி அம்மங்கைக்குப் புத்துயிரளித்த பெருமை திரிசடைக்கே உரியதென் னும் உண்மையை அசோகவனத்தில் அறிந்த அநுமன் அளவிறந்த ஆனந்தமுற்றான்.

இன்பமும் துன்பமும் கலந்த இவ்வுலக வாழ்க்கையில் துன்பம் உற்றார் உறவினருடன் பேசுந்தோறும் குறையுமென்றும், இன்பம் அவரொடு பேசுந்தோறும் நிறையுமென்றும் அறிந்தோர் கூறுவர். ஆகவே துன்பத்தைக் குறைத்தற்குத் துணைவர் வேண்டும் என்றும், எவரிடமும் எடுத்துரையாது மனத்தகத்தே அடைத்து வைத்த துன்பம் இதயத்தைப் பிளக்கும் ஆற்றல் வாய்ந்ததென்றும் கற்றறிந்தோர் கூறுவர். பொறுக்கலாற்றாத பெருந்துயர் அடைந்த சீதை அத்துன்பத்தைத் தன் தோழியிடம் சொல்லி ஆற்றிய தன்மையாலேயே ஆவி தாங்கியிருந்தாள் என்பது இனிதறியப்படும்.

இரவும் பகலும் இராமனையே எண்ணி ஏங்கிய சீதை ஒருநாள் சில மெய்க்குறிகள் கண்டு மயங்கினாள். தன் இடக்கண்ணும் தோளும் புருவமும் துடிக்கக் கண்ட திருமகள் தலைவனுக்கு என்ன நேருமோ என்றஞ்சி அன்னைபோல் விளங்கிய தோழியை அன்போடு நோக்கி, "அம்மையே! முன்னாள் முனிவரொடும் தம்பியோடும் என் காதலன் மிதிலைமாநகரில் வந்தபோது என் இடப்புருவமும் தோளும் கண்ணும் துடித்தன; அப்பால் என் ஆவிநாயகன், நாடு துறந்து காடு புகுந்த நாளில் எனது வலக்கண்ணும், தோளும் புருவமும் துடித்தன; இன்னும் நஞ்சனைய இலங்கை அரக்கன் என்னை வஞ்சனையால் கவர்ந்த நாளிலும் வலம் துடித்தது; இப்போது வலப்புறம் துடியாது இடப்புறம் துடிக்கின்றது;

இதனால் என்ன நேருமோ என்று அஞ்சுகின்றேன்; இதன் உண்மையை ஆராய்ந்து சொல்வாய்" என்று விநயமாக வினவினாள். திருமகள் கூறிய சொற்களை அமையக்கேட்ட தோழி அகமகிழ்ந்து, "அருமருந்தே! உன் அருமை நாயகன், இங்கு விரைவில் வருவான் என்பதை இக்குறிகள் அறிவிக்கின்றன. நான் கண்ட கனவும் உனக்கு நற்காலம் விரைவில் வருமென்று நன்குணர்த்துகின்றது. எங்நாளும் துயிலுறாத யான் நேற்றுச் சிறிது கண்ணயர்ந்திருக்கையில் கனவொன்று கண்டேன். இலங்கைவேந்தன் சிவந்த ஆடையணிந்து, தலையில் எண்ணெய் பூசி, பேய்பூண்ட தேர்மேலேறி, தென்திசை நோக்கிச் சென்றான். அவ்வேந்தன் மக்களும் சுற்றமும், மற்றைய அரக்கரும் அங்ஙனமே தென்திசை நோக்கிச் சென்றார்கள். அரக்கர்கோன் ஆதரித்து வளர்த்த அசோகவனம் அழகிழந்து அழிந்தது. 'பொன் கொண்டிழைத்து மணியைக்கொடு பொதிந்த' மன்னன் மாளிகை இடியுண்டு பொடியாய் விழுந்தது. பிடிகள் மதம் பொழிந்தன. பேரிகைகள் அடிப்பாரின்றியே இடிபோல் முழங்கின. கருமேகங்கள் வெடிபட அதிர்ந்தன. விண்மீன்கள் உதிர்ந்தன. ஆதவன் பிளந்து எரிந்தது. கல்லெனத் திரண்ட இலங்கை வீரர் புயங்களில் விளங்கிய கற்பகமாலை நறுமணங் கமழாது புலால் நாற்றங் கான்றது. இலங்கை மாநகரம் எரிந்தது. வாடாவிளக்குகள் அவிந்து அந்தகாரத்தில் ஆழ்ந்தன. தோரண கும்பங்கள் ஒடிந்தன. பூர்ண கும்பங்கள் மதுக்குடம்போற் பொங்கின. வேழங்களின்

வலிய கொம்புகள் முறிந்து விழுந்தன. மதியினைப் பிளந்து மின்னொளி யெழுந்தது. கடு மேகங்கள் குருதிமழை பொழிந்தன. அரக்க மங்கையர் கழுத்தி லமைந்த மங்கலநாண்கள் அறுந்து விழுந்தன. மயன்மகளாய மண்டோதரியின் அழகிய கூந்தல் அவிழ்ந்து அருகேயிருந்த விளக்கில் வீழ்ந்து எரிந்து கருகிற்று. புலிக்குழாத்தின் நடுவே வந்த இரண்டு அரிகள் இலங்கையின் மதக்கரிகளை வளைந்து போர் செய்து கொன்றன. இந்நகரினின்றும் ஓர் அழகிய மயில் வெளியே சென்றது. ஒளியமைந்த திருமகள் கையில் மணிவிளக்கேந்தி இலங்கைநாதன் மாளிகையி னின்றும் போந்து என் தந்தையின் மாளிகை புகுந் தாள். அந்நிலையில் என்னை நீ எழுப்பிவிட்டாய்" என்று தான் கண்ட கனவை விரிவாக எடுத்துரைத்து வணங்கி நின்றாள். இவ்விதம் கண்ட கனவினால் இலங் கைமாநகரம் அழியும் என்றும், அரக்கரெல்லாம் இறந்தொழிவர் என்றும், சீதை சிறையினின்றும் மீள்வாள் என்றும், திரிசடையின் தந்தை இலங்கைக்கு மன்னன் ஆவான் என்றும் தெளிந்து இருவரும் மன மகிழ்ந்தார்கள். அரக்கியர் கொடுமையால் ஆற்றெணுத் துயர் அடைந்த மங்கைக்கு இக்கனவே அருமருந்தாக அமைந்தது. நாயகனைக் காணலாமென்னும் காதலால் நங்கை அரக்கர் புன்மை எல்லாம் பொறுத்து ஆவி காத்து அமைந்தாள்.

திருமகளைத் தன் தீய கருத்துக்கு இசைவிக்கக் கருதிய இலங்கைவேந்தன் நயத்தால் தன் கருத்து

முற்றுப் பெறுமென்றறிந்து, பயத்தால் அம்மங்கையை இசைவிக்க எண்ணினான். அயோத்திமாநகரில் அருந்தவம் புரியும் பரதனையும், மிதிலைமாநகரில் அரசுபுரியும் மன்னனையும் வென்று வேரறுப்பதாக வஞ்சினம் கூறினான். மாயையால் ஓர் அரக்கனை மிதிலை அரசன்போல் ஆக்கி, அவனைப் பாசத்தாற் பிணித்துச் சீதையின் கண்ணெதிரே கொண்டுவருமாறு ஆணையிட்டான். அரக்கன் மாயத்தை அறியாத சீதை, மாயத்தந்தையை உண்மைத் தந்தை என்றெண்ணி மயங்கி அழுதாள். கைகளை நெரித்தாள்; கண்ணை மோதினாள்; நெருப்பில் விழுந்த மலர்போல் வாடிச் சுருண்டாள்; ஏங்கினாள்; நடுங்கினாள்; "ஐயோ! தந்தாய்! என்னால் உனக்கும் இத் துன்பம் வந்ததோ! மன்னர் மன்னரால் மதிக்கப்பெற்ற நீ, அரக்கன் பாசத்தில் அகப்பட்டு மானமிழந்து உயிர் வாழ்தல் முறையோ! பெண்ணைப் பெற்ற பாவத்தால் இப்பெரும் பழியைப் பெற்றாய். இக்கடுஞ்சிறை நீக்குவார் எவரையும் காண்கிலேனே!" என்று மயங்கி அழுதாள். இவ்வாறு தன் தந்தையின் துயர் கண்டும் சீதை மனம் திரியாத திண்மையைக் கண்ட அரக்கர்கோன் அம்மாயா மன்னனைச் சிறையிடப் பணித்தான். தன் தந்தையென வந்த மாயோனும் இரக்கமற்ற அரக்கனும் மறைந்த பின்னர், சீதை அருந்துயரில் ஆழ்ந்தாள். தந்தைக்கு நேர்ந்த மானத்தை எண்ணி மனங்குழைந்தாள். தலைவனும் தந்தையும் தன்னால் அடைந்த பகையையும் பழியையும் நினைந்து நைந்தாள். அந்நிலையில்

திரிசடை திருமகளை அருளொடு நோக்கி இசையினு மினிய சொல்லால், "அன்னமே! உன்னெதிரே சற்று முன் வந்தவன் உன் தந்தை அல்லன்; இங்குள்ள அரக்க ரெல்லாம் மாயையில் மிகவல்லார்; அவ்வரக்கருள் ஒருவனாகிய மருத்தன் என்பவனே மாயையால் உருவம் மாற்றி மிதிலை மன்னனாக வந்தான்; ஆதலால் உன் தந்தை மானமழிந்தான் என்று மனம் வருந்தாதே" என்று கூறி மயக்கம் தெளிவித்தாள். இதனை,

"உந்தை யென்று உனக்கெதிர் உருவமாற்றியே
வந்தவன் மருத்தனென்றுளன் ஓர்மாயையான்
அந்தமில் கொடுந்தொழில் அரக்கனெனச்
சிந்தையில்உணர்த்தினள் அமுதின்செம்மையாள்"

என்று கம்பர் அழகுறக் கூறியுள்ளார். திரிசடை கூறிய சொற்களால் மனந்தேறி, மங்கை ஒருவாறு துயரம் தீர்ந்தாள்.

இவ்வாறிருக்கையில் இலங்கைவேந்தன் சேனைக்கும், இராமவீரன் சேனைக்கும், இலங்கைமாநகரிற் கடும் போர் நிகழ்ந்தது. வில்லின் செல்வனாகிய மேகநாதன் விண்ணிலே மறைந்து நின்று வெம்மையும் கொடுமையும் நிறைந்த மலரோன் படையை மாற்றார் மீது ஏவினான். அப்படைவலியால் இலக்குவன் முதலிய எல்லா வீரரும் அடியுண்டு மண்மேல் விழுந்தார்கள். வீரர் அனைவரும் மடிந்துகிடக்கக் கண்ட இராமனும், மனங்கலங்கி மயங்கி முடிசாய்ந்தான். பகைவர் அனைவரும் தன் படைக்கலத்தாற் பாழாயினர் என்று அறிந்து மகிழ்ந்த மேகநாதன்

நிகழ்ந்த செயல்களை இலங்கை வேந்தனிடம் எடுத்துரைத்தான். அப்போது மன்னனும் மனமிக மகிழ்ந்து, மதுக்கடலை மாந்திக்களித்து, எல்லையற்ற இன்பமுற்றான். அமர்க்களத்தில் இறந்துகிடந்த இராமனைச் சீதை தன் கண்களாற் காணின் இனி உய்யும் வழி இல்லையென்றறிந்து தன்னைக் கணவனாக ஏற்றுக்கொள்வாள் என்று எண்ணிய இலங்கைவேந்தன் அத்திருமகளை அழைத்துப் போந்து அமர்க்களத்தைக் காட்டுமாறு அரக்கியருக்கு ஆணைசெய்தான். அங்ஙனமே சீதையை ஒரு விமானத்திலேற்றி இராமன் மயங்கிக் கிடந்த இடத்திற்கு இரக்கமற்ற அரக்கியர் கொண்டு சென்றார்கள். திரிசடையும் திருமகளுடன் விமானத்திற் சென்றாள். மயங்கிக்கிடந்த நாயகனையும் மற்றைய வீரரையும் கண்ட சீதை அனைவரும் இறந்தார் என்று எண்ணி நஞ்சுண்டவள் போல் நடுங்கி அழுதாள். கல்லும் புல்லும் கரைந்துருகத் திருமகள் அழுதபோது,

"மங்கை யழலும் வானாட்டுமயில்கள்
அழுதார் மழவிடையோன்
பங்கிலுறையுங் குயிலழுதாள் பதுமமலர்
மேன் மாதழுதாள்
கங்கையழுதாள் நாமடந்தை யழுதாள்
கமலத் தடங்கண்ணன்
தங்கையழுதாள் இரங்காத அரக்கிமாரும்
தளர்ந் தழுதார்"

என்று கவி கூறுமாறு விண்ணுலக மாதரும், மண்ணுலக மாதரும் இரங்கி அழுதார்கள். தலைவன்

இறந்தபின் உயிர்வாழ இசையாத சீதை அந்நிலையே நாயகன்மீது விழுந்து ஆவி துறக்கத் துணிந்தெழுந்தாள். அப்போது அருகே நின்ற திரிசடை அம்மங்கையைத் தழுவிப்பற்றி, மற்றைய அரக்கியரை எல்லாம் விலக்கி, அருந்துயரில் ஆழ்ந்த திருமகளை நோக்கி, "அம்மா, இதுவும் அரக்கர் மாயமென்றறிவாய். முன்னமே மாயமான் விடுத்ததுவும், மிதிலை மன்னனை வகுத்ததுவும் மாயம் என்று அறிந்தாய் அல்லையோ?

"மாயமான் விடுத்தவாறும் சனகனை வகுத்தவாறும்
போயமா நாகபாசம் பிணித்தது போனவாறும்
நீயமா நினைவாய் மாளநினைதியோ நெறியிலாரால்
ஆயமா மாயமொன்றும் அறிந்திலை அன்னமன்னாய்"

"அன்றியும் நாம்கண்ட கனவும், நன்னிமித்தமும் பழுதாகுமோ? அறம் வெல்லும், பாவம் தோற்கும் என்னும் அறவுரையும் பொய்க்குமோ? அண்டர் நாயகனை இராமனது வீரத்தன்மையை அயர்க்கலாமோ? அழியாப் பொருளாய அப்பெருமானுக்கும் அழிவு நேருமோ? வீரன் இறப்பானாயின் அண்டகோளம் பிளக்கும் அன்றோ? ஆதவனும் நிலைகுலையுமன்றோ? மலரோன் படைவலியால் வீரர் அனைவரும் மயங்கினரே யல்லால் மாண்டாரல்லர். இம்மயக்கம் தீர்ந்து இன்னும் இறைப்பொழுதில் எழுவார்கள். ஆதலால் மனம் வருந்தாதே" என்று திருமகளைத் தேற்றினாள். அப்பொழுது சீதையும் சிறிது சிந்தித்து, அன்பு நிறைந்த தோழியை அமர்ந்து நோக்கி,

"அன்னைநீ உரைத்த தொன்றும்
அழிந்தில தாதலானே
உன்னையே தெய்வமாக் கொண்டு
இத்தனை காலம் உய்ந்தேன்
இன்னம் இவ்விரவுமுற்று மிருக்கின்றேன்
இறத்தல் என்பால்
முன்னமே முடிந்ததன்றே"

என்று மாற்றமுரைத்து ஒருவாறு மயக்கம் தீர்ந்தாள். அந்நிலையில் சோகத்தாளாய சீதையை மீண்டும் விமானம் ஏற்றி அசோகவனத்திற் கொண்டு சேர்த்தார்கள்.

அப்பால் அநுமன் மருத்துமாமலை எடுத்துவந்த போது மறையோன் படையால் மயங்கிய வீரர் எல்லாம் முன்போல் எழுந்து ஆரவாரித்தனர். அப்பேரொலியைக் கேட்ட நிலையில் கதிரவன் வரவுகண்ட கமலம் போன்று திருமகள் அகமும் முகமும் மலர்ந்தாள். பகைவரெல்லாம் சிதைந்து ஒழிந்தனர் என்று செம்மாந்து, மதுவினை மாந்தி மயங்கிய இலங்கை மன்னனும் மற்றைய அரக்கரும் காலைக் குமுதம் போற் கூம்பினார்கள். முன்போலவே இப்பொழுதும் கன்னியின் சொல் அழியாமை கண்டு சீதை மனங் களித்து நாயகனைக் காணலாம் என்னும் காதலால் ஆவி காத்து அமைந்தாள். இவ்வாறு தனக்குத் தோழியாயமைந்த கன்னியை அன்னையாகவும் காக்கும் தெய்வமாகவும் கொண்டு சீதை புனையா ஓவியம் போல் இலங்கையில் உயிர்வாழ்ந்தாள்.

இலங்கைப்போரில் அளவிறந்த அரக்கரும், மேகநாதனும் இராவணனும், மடிந்த பின்னர் சீதையைச் சிறையினின்றும் அழைத்துவருமாறு இராமன் அநுமனை அனுப்பினன். செந்தீயில் மூழ்கி எழுந்த சீதை மாசற்ற கற்பின் பெருமையை உலகெலாம் அறிய விளக்கி, அஞ்சனவண்ணனுய ஆருயிர் நாயகனோடு அயோத்திமாநகரம் செல்லப் புறப்பட்டபோது இலங்கைக் கன்னியாய தோழியை இனிது நோக்கி, "அன்னையே! இந்நகரில் இணையற்ற அணங்காக எந்நாளும் மன்னி வாழ்வாயாக" என்று மையறு மனத்தால் வாழ்த்திப் பிரியாவிடைபெற்றுப் போயினள்.

பல்வகைச் செல்வமும் பல்கியோங்கிய இலங்கை மாநகரில் தந்தையாய விபீஷணன் மன்னனுக விளங்கக் கனிந்த மனம்வாய்ந்த கன்னி, செம்மை சான்ற சீதையைச் சிந்தையிலமைத்து, ஒரு சடையளாய்த் தவஞ் செய்த திருமகளைக் காத்த திரிசடை என்று உலகோர் போற்ற இலங்கை அணங்காக எந்நாளும் இனிது வாழ்ந்தாள்.

தமையனுக்கு நஞ்சாய தங்கை

இலங்கைமா நகரம் ஒரு மங்கையால் அழிந்த தென்று யாவரும் அறிகுவர். கற்பிற்சிறந்த சீதையைச் சிறைசெய்த தீமையால் பேரழகு வாய்ந்த இலங்கையை ஆண்ட இராவணன் அழிந்தான் என்று இராமகதை அறிந்தார் கூறுவர். ஆயினும் இலங் கேசன் தங்கையாகத் தோன்றிய மங்கையே தமை யனுக்குக் கூற்றுக அமைந்தாள் என்று கூறுதல் மிகை யாகாது.

அரக்கர்கோன் தங்கையாய சூர்ப்பநகை தன் மனத்துக் கிசைந்த ஓர் அரக்கனை மணந்து இலங்கா புரியில் இனிது வாழ்ந்தாள். விதியின் விளைவால் இராவணன் அவ்வரக்கனை அமர்க்களத்தில் வாளால் எறிந்து கொன்றான். கணவனை இழந்த காரிகை அமர்க்களம் போந்து மண்மீது கிடந்த தன் மணா ளனைக் கண்டு அலறி அழுதாள். கொல்லாத மைத் துனனைக் கொன்ற பொல்லாத தமையன்மீது தள் ளரிய சிற்றங்கொண்டு,

"முன்னமே தான்என்னை
முறைமையாலே கொடுத்துப்
பின்எனைநூல் இழப்பித்த
இராவணனும் என் தமையன்

தன்னைமுழு வுலகாள
யான்கண்டு தார்அவுணர்
மன்னனே! உடல்சுமந்து
வாழ்வேனோ, வாழ்வேனோ"

என்று வாய்விட்டு அரற்றினாள். தரைமீது கிடந்த தன் காதலனை நோக்கி, "ஐயனே! என் தமையன் செய்த தீமையை மறப்பேனோ? அவன் உலகாள நான் ஒளியிழந்து உடல்சுமந்து வாழ்வேனோ?" என்று அரக்கர்கோன் தங்கை அலறிய மொழிகளில் பழிக்குப் பழி வாங்கக் கருதிய அப்பாவையின் உள்ளம் பளிங்கு போல் விளங்கக் காணலாம். இவ்வாறு கன்றிய மனத்தினளாய்க் கதறிய சூர்ப்பநகை, போர்வேந்தன் வீற்றிருந்த பொன்மனையிற் புகுந்து தன் குறையை முறையிட்டாள். விரித்த குழலோடும் வெறுங்கழுத்தோடும் பொடியிற் கிடந்து புரண்டு அழுத தங்கையைப் பல வாறு தேற்றி, தண்டகவனத்திற் சென்று வாழத் தசமுகன் பணித்தான்.

தமையன் ஆணையை மேற்கொண்டு தண்டகவனம் சென்ற மங்கை, அவன் இழைத்த தீமையை இறையளவும் மறந்தாளல்லள். தன் கணவனைக் கொன்ற தசக்கிரீவனது பத்துத் தலைகளையும் அறுத்துப் பழி வாங்கக் கருதியிருந்தாள். பிறர் செய்த நன்மை தீமைகளை மறக்கும் மனப்பான்மை பெரும்பாலும் அரக்கரிடமில்லை. பிறர் செய்த நன்றியை ஒருநாளும் மறவாது போற்றுவர்; அவ்வாறே பிறர் செய்த தீமையையும்

எந்நாளும் மறவாது பழிக்குப் பழி வாங்க முனைந்து நிற்பர். தவறிழைத்தோர் உற்றாராயினும் உறவினராயினும் தீமையை மறக்கும் மனப்பான்மை அரக்கர்பால் இல்லை. இத்தகைய குல ஒழுக்கம் ஆடவர் மாதரென்னும் இரு பாலாரிடத்தும் அமைந்து விளங்கிற்று.

கறுவிய மனத்தோடு கானகத்திற் சூர்ப்பநகை வாழ்ந்து வருகையில் கல்லெனத் திரண்ட தோளில் கார்முகந் தாங்கிய வீரன் பஞ்சவடி என்னும் பருவச் சோலையில் வந்து சேர்ந்தான். அவ்வஞ்சன வண்ணனைக் கண்ட அரக்கியைக் கல்வியிற் பெரிய கம்பர் குறிக்கும் முறை அறியத்தக்கதாகும்.

"நீலமா மணிநிற
நிருதர் வேந்தனை
மூலநாசம் பெற
முடிக்கும் மொய்ம்பினள்
மேலைநாள் உயிரொடும்
பிறந்து தான்வினை
காலமோர்ந் துடனுறை
கடிய நோயனாள்"

அப்பூஞ்சோலையில் இராமனைக் கண்டாள் என்று கவிஞர் கூறுகின்றார். உடன் பிறந்தே கொல்லும் நோய்போல் இலங்கைவேந்தன் உடன் பிறந்து அவனைக் கொல்வித்த தங்கையின் கொடுமையைக் கவிஞர் ஓர் அழகிய உவமையால் அருளிப்போந்தார். நிருதர் குலத்தை வேரறுக்கும் வலிமைசான்ற மங்கை எழுதரிய எழில்

நலம் புனைந்து இராமன் கண்ணெதிரே தோன்றிய கோலத்தை,

"பஞ்சியொளிர் விஞ்சுகுளிர்
பல்லவ மனுங்கச்
செஞ்செவிய கஞ்சநிமிர்
சீறடிய ளாகி
அஞ்சொலிள மஞ்ஞையென
அன்னமென மின்னும்
வஞ்சியென நஞ்சமென
வஞ்சமகள் வந்தாள்"

என்று மெல்லிசை வண்ணமாகக் கவிஞர் எழுதிப் போந்தார். மூவுலகையும் ஒருகுடைக்கீ ழாண்ட முன்னவனையும், அடல்கடந்த அரக்கர் குலத்தையும் வேரோடு அழிக்கவல்ல அரக்கியை உலகை விழுங்கும் நஞ்சுக்கு உவமைகூறிய முறை சால அமைவுடையதாகும். இங்ஙனம் எழில்போர்த்துவந்த மங்கை இராமனைக்கண்டு மையலுற்று மானபங்கமடைந்து இராவணன் வீற்றிருந்த இலங்கைமாநகரம் போந்து, மாரன் போன்ற இராமன் மனையாளாய சீதையின் பேரழகினை மணிமொழிகளால் இசைத்தாள். இயற்கையிலேயே காதல் வெறிகொண்ட இலங்கேசன், தங்கையின் வாயிலாக அறிந்த மங்கையின் அங்கநலங்களையே நினைந்து நினைந்து வாடினன். மாயத்தால் அம்மங்கையைக் கவர்ந்து தன் மணிநகரிற் சிறைவைத்தான். பின்னர் காதலித்துக் கவர்ந்துவந்த காரிகையின் கற்பழலால் முக்கோடி வாழ்நாளும் முடிந்து உயிர்துறந்தான்.

இவ்வாறு இலங்கேசன் உள்ளத்தில் காதலென்னுங் கடுநெருப்பை வளர்த்து இராமன் அம்பால் அம்மன்னனைக்கொல்வித்த அரும்பணி அரக்கர் குலத்துதித்த மங்கைக்கே உரியதாயிற்று. தன் கணவனைக் கொன்ற தமையன் உயிரைக் கவர்வதாக வஞ்சினம் பூண்ட தங்கையின் வஞ்சமனத்தினை, விளங்கிய அறிவு வாய்ந்த விபீஷணன் ஐயந்திரிபற அறிந்திருந்தான்.

"கொல்லாத மைத்துனனைக்
கொன்றாய் என்றதுகுறித்துக்
கொடுமை சூழ்ந்து
பல்லாலே இதழதுக்கும்
கொடும்பாவி நெடும்பாரப்
பழி தீர்ந்தாளே."

என்று இலங்கு நூல் கற்ற இலங்கை அறிஞன், இறந்து கிடந்த இலங்கேசனை நோக்கிப் புலம்பும் மொழிகளில் மங்கையின் மனப்பான்மை நன்கு விளங்கக் காணலாம். இலங்கேசன் தனக்கு இழைத்த கொடுமையை மறவாது மனத்தில்வைத்து அவன் உயிருக்கு உலைவைத்த அரக்கியைக் 'கொடும்பாவி' யென்று கலையறிந்த நல்லான் கூறினான். வெஞ்சினம் பூண்ட அரக்கனை அழிப்பதாக வஞ்சினம் பூண்ட அரக்கியை "பல்லாலே இதழதுக்கும் கொடும்பாவி" என்று குறித்தான். தமையனைக் கொல்லுமளவும் கறுவிய மனத்தோடு வாய்மடித்துப் பழிவாங்கக் கருதிய பாவை இலங்கேசன் இறந்த நாளில் நெடும்பழி தீர்ந்தாள் என்று மெய்யுணர்ந்து உரைத்தான்.

இவ்வாறு இலங்கை அறிஞன் மெய்யுணர்வால் அறிந்து கூறிய உண்மையை மாசற்ற கற்பமைந்த மண்டோதரி மெல்லிய முறையில் உணர்த்தும் திறம் ஆராய்ந்து அறியத்தக்கதாகும். நாடாளப் பிறந்த இராமன் கானாள நிலமகளைக் கைவிட்டுச் சென்றதும்; கற்பினுக்கணியாய சீதை, பருந்தின் வழிச்செல்லும் நிழல்போல் கணவன் பின்னே சென்று கானகம் போந்ததும், வஞ்சமகளாய சூர்ப்பநகை பஞ்சவடிச் சாலையில் அஞ்சன வண்ணனைக் காதலித்து மானபங்க முற்றதும், மூக்கிழந்த மங்கையின் மொழிகேட்டுக் கற்பின் கனலியாய சீதையைக் காவலன் கவர்ந்து சிறைசெய்ததும், புரந்தரன் முதலிய புலவர் இயற்றிய பெருந்தவத்தின் பயனாக நிகழ்ந்தனவென்று மாசற உணர்ந்த மண்டோதரி,

"காந்தையருக் கணியனைய
சானகியார் பேரழகும்
அவர்தங் கற்பும்
ஏந்துபுயத் திராவணனார்
காதலும் அச்சூர்ப்பநகை
இழந்த மூக்கும்
வேந்தர்பிரான் தயரதனார்
பணியினால் வெங்கானில்
விரதம் பூண்டு
போந்ததுவும் கடைமுறையே
புரந்தரனார் பெருந்தவமாய்ப்
போயிற் றம்மா."

என்று சோகத்தாற் கூறும் சொற்கள் பொருள் நயம் வாய்ந்து விளங்கக் காணலாம். அழகின் வரம்பாகவும் கற்பின் கொழுந்தாகவும் விளங்கிய சீதையை 'சானகி யார்' என்று மண்டோதரி சிறப்பித்தாள். இறந்து கிடந்த இலங்கேசனை 'இராவணனார்' என்று ஏத்தி னாள். கோசலநாட்டைக் குற்றமறப் புரந்த கொற்ற வனை 'தயரதனார்' என்று குறித்தாள். பெருந்தவ மியற்றிய வானவர் தலைவனை 'புரந்தரனார்' என்று புகழ்ந்தாள். இவ்வாறு பெருமைக்குரியாரை யெல் லாம் பெருமைசான்ற முறையிற் குறித்த மண் டோதரி தன் கணவனது தங்கையைக் குறிக்கும் பொழுது "அச்சூர்ப்பநகை" என்று சுட்டி உரைக் கும் முறை உய்த்து உணரத்தக்கதாகும். பல பல நினைந்து சில சிலவே சொல்லும் சீலம் வாய்ந்த மண் டோதரி தமையனைக் கொல்லத் தலையெடுத்த தங்கை யின் கொடுமையை நினைந்து நெஞ்சங் கறுத்து வருந் தினாள் என்று கூறுதல் மிகையாகாது. ஆகவே மூவுலகும் வென்று முட்டின்றி முறைசெய்த காவல னும், அவன் மணிநகரும் அழிவதற்கு அவ்வேந்தன் தங்கையே கருவியாக அமைந்தாள் என்னும் உண்மை, ஆராய்ந்து அறிவார்க்கு இனிது விளங்கும்.

அறமும் மறமும்.

வீரமா நகராய இலங்கையிற் கடுங் காற்றுச் சுழன்று வீசுவதில்லை; கதிரவன் வெம்மை சென்று சேர்வதில்லை; காலன்கொடுமை நிகழ்வதில்லை; வானவர் பகைமை வருவதில்லை; அழியாத்தன்மை வாய்ந்த அறமும் புகுவதில்லை, என்று கவிஞர் அழகுறத் தொகுத்துரைத்தார்.

"கறங்கு கால் புகா கதிரவன் ஒளி புகா மறலி
மறம்புகாது இனி வானவர் புகார் என்கை வம்பே
திறம்புகாலத்துள் யாவையுஞ் சிதையினுஞ் சிதையா
அறம்புகாதந்த அணிமதிற்புறத்து நின்றுஅகத்தின்"

என்று கம்பர் அருளிப் போந்த கற்பனையிலமைந்த கருத்து அறிந்து போற்றத்தக்கதாகும்.

அந்நகரில் மஞ்சுதோய உயர்ந்த மதில்களும் விண்ணளாவிய மாடங்களும் அமைந்திருந்தமையால் கடுங் காற்றின் வேகம் முறிந்து தடையுற்றது. கோட்டையமைந்த நகரங்களில் காற்றின் வேகம் குறைந்திருத்தலும் நாட்டுப்புறங்களில் நெடுங் காற்றுச் சுழன்றடித்தலும் இவ்வுண்மையை இனிது விளக்குவனவாகும். ஆகவே மன்னர் மன்னனாய இராவணன் அரசுபுரிந்த மணிநகரில் மெல்லிய தென்றல் தவழ்ந்ததே யல்லால் வேகமாகக் காற்று வீசியதில்லை என்னும் உண்மையைக் கம்பர் நயம்பட எடுத்துரைத்தார்.

இன்னும் நீர்வளம் நிலவளம் மிகுந்திருந்த அந்நகரில் எங்கும் நீங்காது நிழல் விரித்த நெடிய சோலைகளும் சாலைகளும் நிறைந்திருந்தமையால் கதிரவன் வெம்மை அங்கு செல்லாதாயிற்று. மந்தியு மறியா மரங்கள் செறிந்த மணிப்பூஞ்சோலைகளும், பசுந்தேன் துளிக்கும் பருவச் சோலைகளும், காலையும் மாலையு மில்லாக் கற்பகச்சோலைகளும் எம்மருங்கும் பாசிலைப் பந்தர் விரித்தாற்போன்று பரந்திருந்த செம்மையைக் கவிஞர் இங்ஙனம உணர்த்திப் போந்தார்.

இத்தகைய வளமார்ந்த தலைநகரில் வாழ்ந்த மக்கள் அனைவரும் வயிறுற உணவருந்திக் கவலை என்னுங் கடும்பிணியை வேரறுத்து, பசியும் நோயும் இன்றிப் பண்புற வாழ்ந்துவந்தார்கள். இவ்வியல்பு வாய்ந்த மக்கள் வாழ்ந்த நாட்டில் இளமையில் முதுமையும் இளமையில் இறப்பும் இல்லை என்பது வியப்பாமோ? மூவாப்பருவத்திற் சாவாத்தன்மை அந்நகரில் அமைந்திருந்தமையாலேயே மறலியின்மறம் அம்மணிநகரிற் புகாதென்று கம்பர் புகழ்ந்துரைத்தார். அரும்பும் மலரும், காயும் கனியும் நிறைந்த பூஞ்சோலையில், காற்றின் கொடுமையால், கனிகளே யன்றிக் காய்களும், மலர்களே யன்றி முகைகளும் உதிர்ந்து விழுவதுண்டு. அங்ஙனமே பசிநோயும் நச்சு நோய்களும் நடமாடும் நாடு நகரங்களில், பாலரும் பருவமாந்தரும், ஒருங்கே காலன்வாய்ப் புகுதலைக் கண்கூடாகக் காண்கின்றோம். இத்தகைய பசியும் பிணியுமின்றி இலங்கைமா நகரில்

மக்கள் மெய்த்திண்மையும் மனத்திண்மையும் உடைய ராகத் திகழ்ந்தமையால், அந்நகரில் காலன் கொடுமை செல்லாதாயிற்று.

இங்ஙனம் காற்றின் வேகமும், கதிரவன் வெம்மையும், காலன் கொடுமையும் செல்லாத வீரமாநகரில் வானவர் வலிமை செல்லாதாயிற்றென்று சொல்லவும் வேண்டுமோ? இலங்கையில் வாழ்ந்த அரக்கரை வானவர் மனம் புழுங்கி வெறுத்தாரேனும் அவர் உடல் வலியும் படைவலியுங் கண்டு அஞ்சி அயர்வாராயினர். வீரவாழ்க்கையை மேற்கொண்ட அரக்கர் முன்னே, போக வாழ்க்கையைப் பெரிதென்று கொண்ட அமரர், வெயிலிலுற்ற வெண்ணெய்போல் மெலிந்து தேய்ந்தார். இத்தகைய தேவர் எளிமையை "வானவர் புகார் என்கை வம்பே" என்று கவிஞர் சுருங்கச் சொல்லி விளங்கவைத்தார்.

இனி எவ்வகைப் பகையுமின்றி வீரமாதின் நிலயமாக இலங்கிய இலங்கைமாநகரில், அழியாத்தன்மை வாய்ந்த அறமும் செல்லாதாயிற்றென்று கவிஞர் அறிவிக்கும் முறை அழகுவாய்ந்ததாகும். அறத்தின் வலிமை கூறப்போந்த ஆசிரியர் வள்ளுவனார்,

"அன்றுஅறிவாம் என்னாது அறஞ்செய்க, மற்றது
பொன்றுங்காற் பொன்றாத்துணை"

என்று அறிவுறுத்துவாராயினர். அழியுந் தன்மை வாய்ந்த இவ்வுலகில் என்றும் அழியாது நிற்பது அறம் ஒன்றேயாகுமென்று அறநூலுடையார் நன்கு

அறிவுறுத்திப் போந்தார். இத்தகைய பெருமை வாய்ந்த அறம் இலங்கைமாநகரினுள்ளே புகுந்த தில்லை யென்று கம்பர் கூறும் முறை கருதத்தக்க தாகும். அறம் பொருள் இன்பம் என்று ஆன்றோர் போற்றும் முப்பொருள்களில் தலைசிறந்த அறம் அந் நகரில் இல்லாமையாலேயே,

"இரக்கம் என்றொரு பொருள் இலாத நெஞ்சினர்
அரக்கரென் றுளர்சிலர் அறத்தின் நீங்கினார்"

என்று ஈரமற்ற அரக்கர் நீர்மையைக் கவிஞர் எழுதி யமைப்பாராயினர். பொருளல்லவற்றைப் பொரு ளென்று போற்றிய மருள்மலிந்த அரக்கர், அழியாப் பொருளாய அறத்தினைப் போற்றாது புறக்கணித்தார் கள். அறத்தாற்றில் வந்த பொருளும், அறத்தின் வழியமைந்த இன்பமுமே இம்மண்ணுலகில் வாழும் மாந்தர்க்கு உறுதி பயக்குமென்று ஆன்றோர் கூறிப் போந்தார். அறநெறிக்கு மாறாக அடையும் பொரு ளும் இன்பமும் பெருகி வளர்வனபோல் தோன்றி னும், சின்னாளிற் பொன்றி ஒழியுமென்று ஆன்றோர் அருளிய வாய்மைக்கு இலங்கைமாநகரே இணையற்ற சான்றாகும். சுற்றிய கடலாலும் முற்றிய திருவாலும் பகைவர் கொற்றத்தைப் பழித்த வீரமாநகரம், ஈர மற்ற இடமாயிருந்தமையால் இராமன் அம்புக்கு இரையாயிற்று.

அறநெறி திறம்பாத அரசன் ஆட்சியில் மாத வர் நோன்பும், மடவார் கற்பும் தலைசிறந்தோங்கு

மென்றும், மறம் வாடித் தளருமென்றும் அறநூல் கூறுகின்றது. மறநெறியை மேற்கொண்ட இலங்கை மன்னன் மாதவர் நோன்பையும் மங்கையர் கற்பையும் அழிக்க முயன்றமையாலேயே. முக்கோடி வாழ்நாளும் முயன்றுபெற்ற பெருவரமும் முறிந்து முடியலுற்றான். எப்பகையினும் அறப்பகையே கொடிதென்னும் உண்மை அரக்கர் அழிவுற்ற கதையால் இனிதறியப்படும்.

முற்றிற்று.

கவிகளின் பொழிப்புரை.

1. அரக்கர்கோன் அருந்தவம்.

1. "அண்டத்தளவும் ... பாரித்தான்"
(கம்பர் - மாயாசனகப் படலம்).

இத்தன்மை வாய்ந்த சொற்களைச் சொல்லி அண்ட முழுதும் அழுகையொலி பரப்பி இராவணன் பழமை யான தன் பெயரின் காரணத்தைப் பல்லோர்க்கும் அறிவித்தான்.

2. "மண்ணுலகில் ... ... செய்தார்"
(பெரியபுராணம் - திருஞானசம்பந்தர் புராணம்.)

மண்ணுலகில் வாழ்பவர்கள் பிழை செய்தாலும் பின் வந்தடைந்தால் கண்ணுதல் கடவுளின் பெருங் கருணை அவரைக் கைக்கொள்ளும் என்று காட்டுதற் பொருட்டு, எண்ணமற்ற வலிய இராவணன் கைலயங் கிரி யெடுத்து, தலையும் தோளும் நெரிந்து, பின்பு அன்பினால் அருமறை பாடிய பொழுது பெருமான் அவனுக்கு அருள்புரிந்த சிறப்பினைப் பதிகந்தோறும் (திருஞானசம்பந்தர்) அருளிச்செய்தார்.

3. " ஈசனை ... ... அமைவதானான் "
(கம்பர் - தேரேறு படலம்.)

இருமைச் செல்வம் தருபவனும், இமையாத முக்கண்களை யுடையவனுமான சிவபெருமானைக் குறித்து, இராவணன் இம்மை மறுமைக்கு ஏற்ற பூசனையை முறையாகச் செய்து, திருமறை கூறும் தானங்களை மிகுதியாய்க் கொடுத்து, பின்னும் விரும்பியவர்க்கு விரும்பிய பொருள்களைக் குற்றமற வழங்கி தளர்விலாப் போர்த்தொழிலை மேற்கொண்டான்.

2. வீணைக்கொடியோன்.

1. " சேனுயர் ... ... வார்க்கவே "
(கம்பர் - மாரீசன் வதைப் படலம்.)

மேலுலகத்தில் இயற்றும் உயர்ந்த ஒழுங்கு முறை தவிராமல் குற்றமற்ற இசைப்பாட்டின் இடையிடையே, கைகள் தாளங்கொட்ட, வீணையின் நரம்பினின்றும் எழுப்பிய இனிய வேதத்தின் ஒலியை நாரத முனிவன் நாமகள்போல, இராவணன் செவிகளில் வார்க்கவே.

2. "பளிக்கு ... ... காணேன்"
(கம்பர் - ஊர்தேடு படலம்)

பளிங்குக் கற்களாலமைந்த மாளிகைகளிலும் மற்றைய இடங்களிலும், பசுந்தேனைத் துளிக்கும் கற்பக மரங்கள் நிறைந்த குளிர்ந்த சோலைகளிலும் ஏவலாளர் கொணர்ந்து கொடுக்கும் மதுவைக் குடித்து ஆடிப்பாடிக் களிக்கும் அரக்கர்களையல்லால் கவலையோ டிருக்கும் அரக்கர் ஒருவரையும் காண்கின்றேனில்லை.

3. "குழலும் ... ... மகளிர்"
(கம்பர் - ஊர்தேடு படலம்)

குழலும் வீணையும் யாழும் மற்றுமுள்ள இன் னிசைக் கருவிகளும் தோற்கும்படி மென்மை சான்ற மழலை மொழிகளைக் கிளிகளுக்கு அன்போடு கற்றுக் கொடுக்கின்ற மாதர்.

---

3. அயோத்தி அமைச்சரும் இலங்கை அமைச்சரும்

---

1. "நெல்லும் ... ... உலகம்"
(புறநானூறு)

நெல்லும் உயிரன்று; நீரும் உயிரன்று. மன்ன னையே மாநிலம் உயிராக உடையது.

2. "அறி ... ... கடன்"

(திருக்குறள் - அமைச்சு)

அறிந்து சொல்லியாரது அறிவையும் அழித்து அரசன் தானும் அறியானே யாயினும், அவனுக்கு உறுதி பயக்கும் மொழிகளைக் கூறுதல் அமைச்சன் கடமையாகும்.

3. "தம்முயிர் ... ... நீரார்"

(கம்பர் - மந்திரப் படலம்)

தம்முயிர்க்கு உறுதியை எண்ணமாட்டார். அரசன் கோபித்தபோதும், அக் கோபத்தைப் பொறுத்து நீதியை விடாது எடுத்துரைக்கும் வீரராய் விளங்குவர். அறநெறி திறம்பாத தெளிவினையுடையார். தெளிதற்குரிய முக்காலத்தையும் முறையாக அறிய வல்லார். ஒருதலையாச் சொல்லும் நீர்மையுடையார்.

4. "இடிக்கும் ... ... அவர்"

(திருக்குறள் - பெரியாரைத் துணைக்கோடல்)

தீயன கண்டால் நெருங்கிச் சொல்லும் தன்மை யுடையாரை துணையாகக் கொள்ளும் அரசரைக் கெடுக்கும் பெருமை வாய்ந்த பகைவர் உலகத்தில் யாவர் (எவருமில்லை).

5. "இடிப்பாரை ... ... கெடும்"
(திருக்குறள் - பெரியாரைத் துணைக்கோடல்)

இடித்துரைக்கும் தன்மை வாய்ந்தவரைத் துணைக் கொள்ளாத அரசன் பகையாய்க் கெடுப்பா ரில்லையாயி னும் தானே கெடுவான்.

6. "அரசர் ... ... உறுதியே"
(கலிங்கத்துப்பரணி)

அரசர் சீற்றமுற்றவிடத்தும் அடியவர்கள் உறுதி மொழிகளைச் சொல்லாதொழியார்கள்.

7. "கடிக்கும் ... ... உண்டோ"
(கம்பர் - நிந்தனைப் படலம்)

கடிக்கும் கொடிய நாகமும் மந்திரத்தில் அடங்கி நிற்கும். கள்ளுண்டு களிக்கும் நினக்கு அடுக்கும் நெறி யிது; அடாத நெறி யிது வென்று சிறந்த ஏதுக் களோடு எடுத்துரைத்து நன்னெறி காட்டும் மந்திரத் தலைவர்கள் நின் சபையில் எவருமில்லை. நினக்குத் துணைவரா யுள்ளவர்கள், நீ எண்ணியவாறே எண்ணி முடிக்கின்று ரென்றால், அழிவன்றி உனக்கு மற்றொன் றுண்டோ?

8. "செவி ... ... உலகு"
(திருக்குறள் - இறைமாட்சி)

இடித்துக் கூறும் தன்மை வாய்ந்தவர் வன்சொற் கள் செவிக்குக் கடுமையாயினும், அவற்றைப் பயன் நோக்கிப் பொறுக்கும் பண்புடைய அரசனது குடை யின்கீழ் உலகம் அமைந்து நிற்கும்.

9. "இடுக்கண் ... ... கூறினான்"

(கம்பர் - இராவணன் மந்திரப் படலம்)

"துன்பம் நேர்ந்ததென்று சொல்வதிற் பயனில்லை; இப்போது என்னை அனுப்புவாயானால் குரங்கினத்தை வேரோடு அழித்து, வெல்லுதற்கு அரியர் என்று எண்ணப்படுகின்ற மனிதரையுங் கொன்று உன் பகையை யானே முடிக்கின்றேன்" என்று கூறி முடித்தான்.

---

4. இலங்கைவேந்தனும் கழுகின் வேந்தனும்

1. "இறக்க ... ... நீங்கினான்"

(கம்பர் - சடாயுகாண் படலம்)

(தசரதன்) மரணமடைந்தான் என்னும் காரணத்தால் சடாயு துன்பமடைந்தவனாய் தூக்கமடைந்தவன் போல மயக்கமுற்றான்.

2. "மருவினிய ... ... என்றான்"

(கம்பர் - சடாயுகாண் படலம்)

இனியகுணம் பொருந்திய இராமலக்ஷ்மணர்களை, இருசிறகாலும் நன்றாகத் தழுவி, "என் மக்களே! தீவினையேனாகிய எனக்கும் இறுதிக் கடன்களைச் செய்வீராக; இரண்டு உடம்பிலும் ஓருயிராய் நின்ற தசரதன் பிரிந்து

போகவும், நீங்காமல் இனிதிருக்கும் உடற்பாரமாகிய துன்பத்தைப் பாராமல் இப்பொழுதே நெருப்பில் இறங்கி இறவாதிருப்பேனாயின், இத்துன்பத்தை மறக்க மாட்டேன்" என்று சடாயு சொன்னான்.

3. "கோதா ... ... தெளிவாய்"
(கம்பர் - சடாயு உயிர்நீத்த படலம்.)

கோதாவிரி நதியே! நீ குளிர்ந்து நிற்பாய்! வாட்டங்கொள்வாய்! தாயைப் போல்வாய்! மனம் தெளிவாய்!

4. "சஞ்சலம் ... ... ஆண்மையே"
(கம்பர் - கார்முகப் படலம்.)

சஞ்சலமுற்ற காலத்தில் மாதர் உய்யுமாறு வந்து அஞ்சாதே என்று சொல்லாத ஆண்மையானது என்ன ஆண்மை!

5. "அல்லல் ... ... ஏங்கினார்"
(கம்பர் - சடாயு உயிர்நீத்த படலம்.)

"விரைவாக வந்து, துன்பமடைந்த என்னை, அஞ்சாதே என்று கூறிய இந்நல்லவன் தோல்வியடைதல் நியாயமோ! நரகத்திற்குரிய இப்பாதகன் வெல்வது முறையாகுமோ! பாவந்தான் வெற்றி பெறுவதோ! வேதமும் பொய்க்குமோ! இவ்வுலகில் தருமமும் இல்லையோ!" என்று துக்கித்து அழுதாள்.

6. "சரண் ... ... வழக்கன்றாமோ"
(கம்பர் - விபீஷணன் அடைக்கலப் படலம்)

எனக்கு அபயமளிப்பார் யார் என்று சீதை அழுது மயங்க, மாதே, அஞ்சாதே; நான் உன்னைக் காப்பேன் என்று அருளோடு போந்து, பெரும் போர் புரிந்து, வலிமையுடைய கொடியவனால் (இராவணனால்) கொல்லப்பட்டு, தெய்வமரணம் எய்திய என் தந்தையாகிய சடாயுவின் செய்கை எனக்குரியதன்றாகுமோ?

5. வாரணம் பொருத மார்பன்.

1. "தோடு ... ... தானை"
(கம்பர் - ஊர்தேடு படலம்)

இராவணன் அணிந்திருந்த மாலை மலர்களில் ஊர்ந்து சென்ற மாலை வண்டுகளும், திசையானைகளின் மதத்தில் தோய்ந்த வண்டுகளும் தம்முட் சுற்றவும், மன்னன் மார்பில் கோடுகோடாகப் பூசிய நறுஞ்சந்தனம், வலிய யானைகளின் மத்தகத்திலமைந்த சிந்தூரத் திலகத்தை மாற்றிக்கொள்ளவும் அவ்யானைகளின் கொம்புகளால் கிளரப்பெற்ற மார்பையுடையவனும், கொலைசெய்யும் கூரிய வேலாயுதத்தின் வெற்றிக்கு

அஞ்சிக் கால்களில் விழுந்து வணங்கிய பகையரசரது மகுடங்கள் தோய்தலாலாய தழும்புகள் பொருந்திய கால்களை யுடையவனுமான இராவணனை.

2. "திக்கின் ... ... கன்னி"
(கம்பர் – சூர்ப்பநகைப் படலம்)

திக்கஜங்களை யெல்லாம் வென்று கைலாச மலையைப் பெயர்த்தெடுத்து மூவுலகையும் காவல் செய்யும் இராவணன் தங்கை; காமவல்லி என்று சொல்லப்படுகின்ற கன்னி.

3. "திசை ... ... இராவணவோ"
(கம்பர் - சூர்ப்பநகைப் படலம்)

திக்கஜங்களின் வேகம் ஒடுங்க, போர் புரிந்து அவற்றின் கொம்புகளை ஒடித்த புகழால் பூரித்த தோள்களையுடைய இராவணனே, இராவணனே!

4. "எடுக்க ... ... சார்ந்தான்"
(கம்பர் - முதற்போர்ப் படலம்.)

இலக்குவனுடைய உடம்பை எடுக்கப்போந்த இராவணன் அதனைத் தூக்குவதற்குப் போதிய வலிமையில்லாமையால் வெம்மையாகப் பெருமூச்செறிந்தான். ஒரு மூலையிலிருந்து அதைக்கண்ட அநுமன், அவ்விடம் புகுந்து இலக்குவனைக் கையில் ஏந்தி எடுத்து தடுக்கமுடியாத வேகத்தோடு எழுந்து அப்பாற் சென்று சேர்ந்தான்.

5. “வாரணம் ... ... புக்கான்”
(கம்பர் - கும்பகருணன் வதைப் படலம்.)

இக்கஜங்களோடு போர் செய்த மார்பும், கைலயங் கிரியைப் பெயர்த்தெடுத்த தோளும், நாரத முனிவனும் விரும்புமாறு வேத கீதம் பாடிய நாவும், மாலை யணிந்த பத்து மகுடங்களும், சிவபெருமான் கொடுத்த வாளும், தனது வீரமும் போர்க்களத்தே போட்டு வெறுங் கையோடு இராவணன் இலங்கைமாநகரினுள்ளே புகுந்தான்.

6. சிறையிருந்த செல்வி.

1. “கண் ... ... கென்று”.
(கம்பர் – கும்பகருணன் வதைப் படலம்.)

பெண்ணாகப் பிறந்த எனக்கே அவனைக் கண்ட கண்கள் வேறு பொருள்களிற் செல்லமாட்டா; மனமும் அப்படியே; என் நிலை இவ்வாருயின், அவனைக் காணும் ஆடவர் கண்ணும் மனமும் என்ன பாடு படும் என்றாள்.

2. “மயிலுடை ... ... வைத்தான்”
(கம்பர் – மாரீசன் வதைப் படலம்.)

நெடிய மதிலையுடைய இலங்கை நாதன் மயிலின் சாய லமைந்த சீதையை வஞ்சனையாற் கவர்ந்து

அசோக வனத்திற் சிறை வைப்பதற்கு முன்னே தன் மனமாகிய சிறைச்சாலையில் அம் மங்கையை வைத்தான்.

3. "வஞ்சனை ... ... கொள்ளுமோ"
(கம்பர் – உருக்காட்டு படலம்.)

மாய மானின் பின்னே நாயகனுகிய இராமனை அனுப்பிவிட்டு, என் மைந்தன் போன்ற இலக்குவனைக் கடுஞ்சொற் கூறிக் கணவன் சென்ற இடத்துக்குச் செல்லும்படி அனுப்பிவிட்டு, நஞ்சுபோன்ற இராவணனது மனையிலும் மனத்திலும் புகுந்த பெண்ணுகிய யான் உயிரோடிருத்தலை உலகம் ஏற்குமோ.

4. "வெள் ... ... வாளி"
(கம்பர் – இராவணன் வதைப் படலம்.)

ஒப்பற்ற இராமன் விடுத்த அம்பு வெள்ளெருக்கம் பூவை யணிந்த சடை முடியோடு விளங்கும் சிவ பெருமானது கயிலை மலையைத் தூக்கிய இராவணனுடைய அழகிய உடலின் மேலும் கீழும் எள்ளிருத்தற்கும் இடமின்றித் துளைத்தது உயிரிருக்கும் இடத்தைத் தேடியோ? அன்றித் தேன் பொருந்திய மலரணிந்த கூந்தலாளாகிய சீதையை மனச் சிறையில் இராவணனுர் ஒளித்துவைத்த காதல் உள்ளே யிருக்கும் என்று கருதி உடல் முழுதும் புகுந்து தடவியதோ?

7. அரக்கர் பேராண்மை.

" காயத்தால் ... ... அளவற்ருர் "

(கம்பர் - ஊர்தேடு படலம்.)

உருவத்திற் பெரியர், கணக்கிறந்த வீரமுடைய வர்; உலகத்தைப் பறிப்பதற்குச் சித்தமாயிருப்பவர். வரத்தின் கலங்கள் அளவிறந்தன வுடையார்.

2. " நானிலம் ... ... சிந்தையர் "

(கம்பர் — கிங்கரர்வதைப் படலம்).

இந் நிலவுலகத்தில் எங்கேனும் போர் நிகழ்கின்றது என்று சொன்னவளவில், அச் சொல் மதுவைவிட மிக்க களிப்பைச் செய்கின்ற மனத்தை யுடையவர்கள்.

3. "என்னென்ருர் ... முடுகுகின்ருர்"

(கம்பர் - கிங்கரர்வதைப் படலம்.)

என்ன நேர்ந்ததென்று வினவியார்க்கு என்ன நேர்ந்தது என்று மாற்றம் சொல்பவர்களாய், எய்திய தறியாமல் முன்னணியிலுள்ளார் முதுகு தீயும்படி பின் னணியிலுள்ளார் முடுகிச் சென்ருர்.

4. "வானவர் ... ... தோளர்"
(கம்பர் - கிங்கரர்வதைப் படலம்.)

தேவர்கள் எறிந்த தெய்வத்தன்மை வாய்ந்த படைக்கலங்களால் உண்டாய தழும்புகளும், மற்றைய அசுரர்கள் பிரயோகித்த ஆயுதங்களின் தழும்புகளும் விளங்குகின்ற தோள்களை யுடையவர்கள்.

5. "சலம் ... ... அஞ்சினாலர்"
(கம்பர் - கிங்கரர்வதைப் படலம்.)

கோபம் தலைக்கேறப் பெற்றவராய கிங்கரர் தங்கள் கடமையை மறந்தாரல்லர். போர்க்களத்தில் அஞ்சி யோடினாரல்லர்.

8. அரக்கர் வாழ்வும் அமரர் தாழ்வும்.

1. "சித்திர ... ... ஓடுவார்"
(கம்பர் – ஊர்தேடு படலம்)

சித்திரப் பொம்மைகளின் வரிசைபோலச் சென்றவராய தேவர் பொழுது சென்றதை உணர்ந்து இவ்வளவு தாமசம் செய்துவிட்டோமே: இராவணன் கோபிப்பானே: என்றெண்ணி தங்கள் முத்தாரங்களும் முடியிற் சூடிய மாலைகளும், உத்தரீயங்களும் நிலைகுலைய ஓடினார்கள்.

2. "தெண்டிரை ... ... பெற்றி"
(கம்பர் - சடாயு உயிர்நீத்த படலம்.)

தெள்ளிய திரையையுடைய கடலாற் சூழப்பட்ட உலகத்தில், பகைவரிடம் பணிவிடை செய்து பெண்களைப்போல் வாழ்கின்றார்கள். தேவர்களின் தன்மை இதுவன்றோ?

3. "நீரிடு ... ... தேவர்"
(கம்பர் - பொழிலிறுத்த படலம்)

இலங்கையிலமைந்த பெருஞ் சோலையைப் பாது காக்கும் பருவத் தேவர்கள், உடுத்த ஆடைகளில் அச்சத்தால் நீர்விட்டவர்களாய், அச்சமாகிய நெருப்பு மூளப்பெற்ற மனத்தை யுடையவர்களாய், பிளந்து இரத்தம் வடிகின்ற உடம்பை யுடையவர்களாய், பின்னி இடறுகின்ற கால்களை யுடையவர்களாய், வாய்திறந்து பேரொலிசெய்து ஊளையிடுபவர்களாய், ஓடி இராவணனிடம் சேர்ந்தார்கள்.

4. "விரைவின் ... ... அறிந்தான்"
(கம்பர் - கிங்கரர்வதைப் படலம்)

இராவணன் எதிரில் விரைவாக வந்து சேர்ந்தார்கள். ஆனால் ஏக்கங்கொண்டு ஒரு வார்த்தையும் கூற மாட்டாதவராய் நிகழ்ந்த செயல்களை யெல்லாம் கைகளின் சைகைகளால் நடித்துக் காட்டி, நிலத்திற் பொருந்தி நிற்கமாட்டாமல், திசைதோறும் நோக்கி

நடுங்கினார்கள். அதுகண்ட இராவணன் அவர் படு கின்ற துயரமே தனக்கு நேர்ந்த தோல்வியை உணர்த்த நிகழ்ந்ததை அறிந்தான்.

5. "புக்கார் ... ... என்றார்"
(கம்பர் - சம்புமாலி வதைப் படலம்.)

பொன்னாலாய மாலையணிந்த இராவணனது ஒப் பற்ற பெரிய மாளிகையினுள்ளே, தேவர் புகுந்தார். ஆனால் நிகழ்ந்த செய்தியைச் சொல்லுதற்கு அச்சத் தால் வாயெழாமல் விக்கிக்கொண்டு நின்றார். அஞ்சி யேங்கினார். அதுகண்ட இராவணன் சிரித்து, நடுங் காதீர், சொல்லுங்கள் என்றான். அப்போது அவனை நோக்கி, 'ஐயனே, நம்மவர் எல்லோரும் இறந்தொழிந் தார்கள். சம்புமாலியும் இறந்து பட்டான். இவ்வள வும் செய்த குரங்கு ஒன்றே' என்றார்.

6. "தாவரும் ... ... சிந்தையார்"
(கம்பர் - அட்சகுமாரன் வதைப் படலம்)

குற்றமற்ற அழகிய இலங்கைமாநகரில், மாதர் முதலிய எல்லோரும், இராவணன் பாதத்தில் விழுந்து இரங்கி அழுதார்கள். சோலையைப் பாதுகாத்த பரு வத்தேவரும் இராவணனுக்கு நேர்ந்த தோல்வியால் மகிழ்ந்த மனமுடையாராயினும், மற்றையவர்களைப் போல் அவன் தாள்களில் விழுந்து அழுதார்கள்.

9. வீரமும் மானமும்.

1. " ஊன் ... ... வரத்தினன் "
(கம்பர் - கும்பகருணன் வதைப் படலம்.)

இவன்மிக்க உடல் வலிமை படைத்தவன்: மிக மேம்பட்ட மன உறுதியையுடையவன்: பெருந்தவம் செய்து மிகச் சிறந்த வரங்களைப் பெற்றவன்:

2. " மறங்கிளர் ... ... உளதோ"
(கம்பர் - கும்பகருணன் வதைப் படலம்.)

ஐயனே! வீரம் மிகுந்த உலகங்களை யெல்லாம் வென்று வாழ்ந்தாயல்லை; பூமியில் இறங்கி இன்றளவும் இளமைப்பருவமும் வீணேகழிய உறங்கினாயே யல்லது நீ பெற்ற நன்மை ஒன்றேனும் உண்டோ. அறங் கெடும்படி உயிரை விட்டு மேற்கொள்ளுமாறு நீ அமைந்தது என் கருதி.

3. " ஆனதோ ... ... காலமே"
(கம்பர் - கும்பகருணன் வதைப் படலம்)

கொடிய போர் வந்தெய்தியதோ; குற்றமற்ற கற்பையுடைய சீதையின் சிறைவாசத்துயரம் இன்னும் நீங்கியதில்லையோ; வானத்திலும் வையத்திலும் வளர்ந்த உன் பெரும்புகழ் போய் ஒழிந்ததோ; அழியும் காலமும் அடுத்ததோ? "

4. "நன்றி ... ... எய்தினன்"
(கம்பர் - கும்பகருணன் வதைப் படலம்)

பிறன் மனைவியைக் கவர்ந்து சிறைவைத்திருக்கும் செயல் நமக்கு நன்றன்று என்று பொருந்திய நீதியைக் கும்பகர்னன் எடுத்துரைத்தான். அவ்வுரையை இராவணன் ஏற்றுக்கொள்ளாமையால், இன்று காலன் முன்னே வந்தான்.

5. "கும்பிட்டு ... ... கொண்டேன்"
(கம்பர் - கும்பகருணன் வதைப் படலம்)

செம்புகொண்டு செய்த மதில்களையுடைய இலங்கை மாநகரின் செல்வத்தை விரும்பி, மணங்கமழும் மாலையணிந்த என் தமையனது உயிரைக் கவர்ந்த பகைவனை வாழ்த்திக்கொண்டு, அம்பால் துளைக்கப்பட்டுப் புண்ணுற்ற நெஞ்சோடு, ஐயனே, காலனையும் வென்ற யான் கும்பிட்டு வாழ்வதற்கு இசைய மாட்டேன்.

---

10. வில்லின் செல்வன்

1. "சந்தவில்லி ... ... இல்லையே"
(உத்தரகாண்டம் - திக்குவிசயப் படலம்)

அழகிய வில்லினுடைய முப்புரத்தவரும் தீப்பட்டு அழியுமாறு அம்பு தொடுத்த அரனும், அரக்கரும் தானவரும் அழியுமாறு வில்லெடுத்த அரியுமல்லாமல் இந்த வில்லியை ஒக்கும் வில்லி எவ்வுலகத்தும் இல்லை, இல்லை.

2. "மண் ... ... விட்டான்"

(கம்பர் - பாசப்படலம்).

பூமி நடுங்கவும், எட்டுத் திசைகளும் நடுங்கவும், மதியினையுடைய மேலுலகம் நடுங்கவும், மேருமலை நடுங்கவும் அம்பினை விடுத்தான்.

3. "ஆதலால் ... ... வென்றான்"

(கம்பர் - இந்திரசித்து வதைப் படலம்.)

இவ்வாறு சொன்னமையால் நான் அஞ்சினேன் என்று நினைத்து அருளலாகாது. அச்சீதையினிடத்து வைத்துள்ள ஆசையை விடுவாயாயின் அவ்வீரர் கோபம் தீர்வர்: இலங்கையை விட்டு மீண்டு செல்வர்: நீ செய்த தீமையெலாம் பொறுப்பர். உன்பால்வைத்துள்ள அன்பினால் இங்ஙனம் கூறினேன், என்று உலகையெல்லாம் கலக்கிவென்ற வீரனாய இந்திரசித்தன் இராவணனிடம் கூறினான்.

4. "கொடை ... ... போனான்"

(கம்பர் - இந்திரசித்து வதைப் படலம்).

கொடைத்தொழிலில் வேண்டியார்க் கெல்லாம் வேண்டியன கொடுத்துப் பின்பு கொடியோனான இராவணனைக் கடைக்கண்ணால் நோக்கி நோக்கிக் கண்ணீர் சொரிந்து இந்திரசித்தன் போர்க்களம் சென்றான்.

5. "வன்தலை ... ... எடுப்பேன்"
(கம்பர் - இந்திரசித்து வதைப் படலம்.)

வானரேசனே: இந்திரசித்தனது வலிய தலையை நீ கையிற்கொண்டு முன்னே வருதலால், இதுவரை கவிழ்ந்திருந்த என் தலையை நிமிர்க்கலானேன்: இனி என் வெண்கொற்றக்குடையையும் எடுப்பேன்.

6. "கம்ப ... ... குளிர்ந்தேன்."
(கம்பர் - இந்திரசித்து வதைப் படலம்.)

தறியிற் கட்டப்படும் மதயானைப் படையாலாய காவலையுடைய சனகன் பெற்றெடுத்த பூங்கொம்பும் இனி என்பால் வந்து சேர்ந்தாள் என்று மனங் குளிர்ந்தேன்.

---

11. இலங்கை அறிஞன்.

---

1. "சுட்டது ... ... உடல்"
(கம்பர் - இராவணன் மந்திரப் படலம்.)

நெருப்புச் சூறையாடும்படி குரங்கு தீக்கொளுவியது. கொடிகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட எனது நகரம் அழிந்தது. எனது கிளைஞரும் நண்பரும் இறந்தொழிந்தனர். பரிபவச் செய்தி எங்கும் பரவிற்று. இச்சிங்காதனத்தில் என்னுடல் அமர்ந்துள்ளது.

2. "தீயிடை ... ... தோன்றினன்"

(கம்பர் - இராவணன் மந்திரப் படலம்.)

நெருப்பில் இறங்கி உயிர்துறந்த அத்தெய்வக் கற்பு வாய்ந்த வேதவதி தன் வாயால் இட்ட சாபத்தை நாம் தடுக்க வல்லமோ? உனக்கு யான் துன்பம் விளைப் பேன் என்று அவள் கூறியுள்ளாள். அவளே பாற் கடலில் தோன்றிய திருமகளின் அம்சமான சீதை யாவாள்.

3. "ஆடவர் ... ... விளம்பி"

(கம்பர் - இந்திரசித்து வதைப் படலம்.)

ஆடவரிற் சிறந்த இலக்குவனே! இப்போது கிடைத்த வெற்றி உன்னாலன்று. வலிமை சான்ற அநுமன் என்னும் சேடனாலன்று. வேறொரு தெய் வத்தின் சிறப்பினாலுமன்று. விபீஷணன் தந்த வெற் றியே யாகும் இது என்று சொல்லி,

4 "உண்டிலென் ... பிழையிற்றுமோ"

(கம்பர் - நிகும்பலை வேள்விப் படலம்.)

நான் மதுவைப் பருகியதில்லை. பொய் பேசிய தில்லை. வலிந்து எப்பொருளையும் கவர்ந்ததில்லை.

மாய வஞ்சனையை மனத்தால் எண்ணியதில்லை. எவரும் என்னிடம் தீவினை கண்டதில்லை. நீரும் என்னை நன்றாய் அறிவீரன்றோ? என்பால் தீமை உளதோ? மாதர் பொருட்டு முறை தவறி நடந்தவரைத்துறந்தது பிழையாகுமோ?

5. " நிந்தனை ... ... தாமரோ "
(கம்பர் - விபீஷணன் அடைக்கலப் படலம்.)

நிந்திக்கத் தக்க கள்ளும், நெறியுடையோர்க்குத் தகாத ஊன்களும், விபீஷணன் மனையிற் பார்த்தேனில்லை. தருமதானமும், வழிபாட்டிற்குரிய இடமும், ஒழுக்கமும், பிற நலங்களும் சிறப்புற அமைந்து அந்தணர் இல்லம்போல் அவ்வீடு விளங்கிற்று.

6. " அன்னை ... ... உய்ந்தேன் "
(கம்பர் - பிராட்டி களங்காண் படலம்.)

அன்னையே! நீ சொல்லியது எதுவும் இதுவரை பழுதுபட்டதில்லை. ஆதலால் உன்னையே தெய்வமாகக் கருதி இத்தனை காலம் உயிர்வாழ்ந்தேன்.

7. " தக்கார் ... ... படும் "
(திருக்குறள் - நடுவுநிலைமை)

இவர் நடுவுநிலைமை யுடையவர், இவர் நடுவு நிலைமை யில்லாதவர் என்பது அவரவருடைய மக்களால் அறியப்படும்.

8. " நல்லாய் ... ... ஒழிக"
(உத்தரகாண்டம் - இராவணன் பிறப்புப் படலம்.)

நல்லோனே! பொல்லாத துன்பங்கள் வந்தாலும் நான் அறத்தைக் கைவிட்டுத் தீயன செய்யாது ஒழிக.

9. " பாழி ... ... வற்றுகுமோ"
(கம்பர் - விபீஷணன் அடைக்கலப் படலம்.)

வலிமைசான்ற இரணியன் மைந்தனன பிரகலாதன் தன்மைபோல், நீ கருதிய காரியம் முடிந்து நான் இராமனுக்குத் தோற்றபின் ஏழையாகிய நீ என் பெருஞ் செல்வத்தை அடைந்து வாழவோ கருதினாய்! அக்கருத்து நிறைவேறக் கூடியதாகுமோ?

10. " கண்ணின ... ... வேண்டுமோ"
(கம்பர் - விபீஷணன் அடைக்கலப் படலம்.)

எனக்குப் பகையாய் வந்த மனிதரோடு உறவு பூண்டாய். இனிச் செய்யவேண்டிய காரியத்தை நன்றாய் எண்ணித் துணிந்தாய். என்னை வெல்லுதற்குரிய உபாயம் சூழ்ந்தாய்; இலங்கை அரசின்மேல் ஆசையை ஊன்றினாய்; உன் செயல் மிகத் துணிவானது. உன்னை யல்லால், வேறு பகைவர் எனக்கு வேண்டுமோ?

11. " வாலி ... ... மேயினான்"
(கம்பர் - விபீஷணன் அடைக்கலப் படலம்.)

வாலி விண்ணுலக மடைதற்பொருட்டும், அவன் அரசைத் தம்பி அடையும் பொருட்டும் தொழில் செய்த

உமது கட்டமைந்த வில்லின் வலிமையையும் வெற்றியையும், உமது சீலத்தையும் அறிந்து, உம்மைச் சேர்ந்து மேலான அரசைப் பெறுதற்கு விரும்பி வந்தான்.

12. "செறி ... ... பேணினன்"
(கம்பர் - விபீஷணன் அடைக்கலப் படலம்.)

வீரக்கழ லணிந்த அரக்கரது ஆட்சி மேலோர் நெறிக்கு மாறுபட்டதாதலால் நிலைக்கமாட்டாதென்று அறிந்தும் அலைகடல்சூழ் உலகமெல்லாம் பரதனுக்கு ஈந்த ஒப்பற்ற உமது அருளையும் உண்மையையும் அறிந்து விரும்பி வந்தான்.

13. "கருத்துற ... ... இல்லை"
(கம்பர் – விபீஷணன் அடைக்கலப் படலம்.)

மனத்தினுல் நன்ருக ஆராய்ந்து, விபீஷணன் வந்தடைந்த காலமும் தக்கதேயாகும். இவனது மனமார்ந்த விருப்பமும் அரசின் மேல் உள்ளதாகும். இவன் அறிவிற்கு ஓரெல்லையில்லை.

14. "ஆழியான் ... ... என்ருன்"
(கம்பர் - விபீஷணன் அடைக்கலப் படலம்.)

ஆழியையுடைய திருமாலின் அம்சமான இராமன் விபீஷணனை நோக்கி, அருள் சுரந்து, மகிழ்ச்சி தூண்ட, பதினன்கு உலகங்களும் என் பெயரும் எவ்வளவு காலம் நிலைநிற்குமோ அவ்வளவு காலம் வாள் போற் கூரிய பற்களையுடைய அரக்கர் வாழும் இலங்கையின் செல்வம் உன்னுடையதே, தந்தேன், என்ருன்.

15 "தஞ்ச ... ... மகுடம்"
(கம்பர் விபீஷணன் அடைக்கலப் படலம்.)

அடைக்கலமாக வந்து நல்ல துணைவனான குற்ற மற்ற புகழையுடைய விபீஷணனுக்கு, தூங்காத கண்களையுடைய இலக்குவா! மகுடம் சூட்டுவாயாக.

16. "எனக்கு ... ... நிற்பேன்"
(கம்பர் - கும்பகருணன் வதைப் படலம்.)

எனக்கு அவ்விராமன் தந்த செல்வம் நிறைந்த இலங்கையையும், அதன் அரசுரிமையையும், எல்லா வற்றையும் உனக்கு நான் கொடுப்பேன். கொடுத்து உன் ஏவலின் வழியே எளியனாய் நடப்பேன்.

17. "அறத்தினை ... ... சேர்ந்தேன்"
(கம்பர் - நிகும்பலை வேள்விப் படலம்.)

அறத்தைப் பாவம் வெல்லாது என்னும் உண் மையை அறிந்து, இராமனைச் சார்தலே ஞானத்தின் பாற்படும் என்று கருதி, தேவதேவனான இராமனைச் சேர்ந்தேன்.

18. "மூவகை ... ... பொருந்துவேனோ"
(கம்பர் - நிகும்பலை வேள்விப் படலம்.)

மூவகை யுலகமும் போற்றும் முதல்வனும், எவர்க்கும் முற்பட்ட தேவதேவனுமான திருமாலின்

தேவியை, கற்பிற் சிறந்த மங்கையை, மனம் நோகச் செய்தல் தீது என்று நான் சொல்ல, உன் தந்தை சீற்றங் கொண்டு போவென்று சொன்னமையால் அவனை விட்டு வந்தேன். இதனால் நரகத்திற் சென்று சேர்வேனோ?

19. "தீயவை ... ... உண்டோ"

(கம்பர் - கும்பகருணன் வதைப் படலம்.)

தருமத்தைப் பார்ப்பவர்கள், தீத் தொழில் செய்வோரை அன்பிற் சிறந்தவர் என்றும், உடன் பிறந்த உற்றார் என்றும், தாய் என்றும் தந்தை யென்றும் பார்ப்பரோ? நீ அவற்றை அறிவா யன்றோ? உனக்கு யான் சொல்வதும் உளதோ? தூய செயல்களை உறுதியோடு செய்யும்போது பழி வந்து தொடர்வதுண்டோ?

20. "சிங்க ... ... புள்ளி"

(கம்பர் - வீபீஷணன் அடைக்கலப் படலம்.)

ஆண்சிங்கம் போன்ற சுக்கிரீவன் சொன்ன வாசகம் செவியில் நுழைவதற்கு முன்னே இருளின் நிறம் வாய்ந்த விபீஷணன் கண்கள் ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிந்தன. அவன் உடம்பும் மனம்போல் குளிர்ந்தது. அம் மனத்தைவிட அதிகமாய்க் களிப்புப் பெருகிற் றென்று கூறும்படி மயிர்க் கூச்செறிதலால் ஆய புள்ளிகள் உடம்பெங்கும் நிறைந்தன.

2. "காலத்திஞல் ... ... பெரிது"

(திருக்குறள் - செய்ந்நன்றியறிதல்.)

ஒருவனுக்கு இறுதி வந்தவிடத்து ஒருவன் செய்த உபகாரம் சிறிதாயினும், அக்காலத்தை நோக்க நிலவுலகினும் மிகப்பெரிது.

3. "உந்தை ... ... செம்மையாள்"

(கம்பர் - மாயாசனகப் படலம்.)

உன் தந்தை யென்று சொல்லி உன்னெதிரே தன்னியற்கைமாற்றி வந்தவன் மருத்தன் என்னும் பெயருடையவன். மாயம் விளைத்தலில் ஒப்பற்றவன். எல்லையற்ற கொடுந்தொழில் புரிபவன் என்று அமுதின் செம்மை வாய்ந்த திரிசடை சீதையின் உள்ளங் கொள்ள உணர்த்திஞள்.

4. "மங்கை ... ... அழுதார்"

(கம்பர் - பிராட்டி களங்காண் படலம்.)

சீதை அழுதபோது வாஞுலகிலுள்ள மயிலனைய மாதர் அழுதார். இளங்காளையை வாகனமாகவுடைய ஈசன் பாகத்திஞுறையும் குயில்போன்ற பார்வதி யழுதாள். செந்தாமரைமேல் வீற்றிருக்கும் திருமகள் அழுதாள். கங்காதேவி அழுதாள். பிரமனது நாவிலுறையும் கலைமகள் அழுதாள். கமலம் போன்ற பெரிய கண்களையுடைய திருமாலின் உடன் பிறந்த துர்க்கை அழுதாள். எதற்கும் இரங்காத அரக்கியரும் மனந் தளர்ந்து அழுதார்கள்.

5. "மாயமான் ... ... அன்றாய்"
(கம்பர் - பிராட்டி களங்காண் படலம்.)

மாய மானை அனுப்பிய வகையும், மாயாசனகனை வகுத்த விதமும் இராமசேனையைப் போய்ப் பிணித்த பெரிய நாகபாசம் இற்றொழிந்தவாறும், அம்மா! நினைத் துப்பார். உயிர் விடவோ நினைக்கின்றாய்: தாயே! சன்மார்க்கத்திற் செல்லாத அரக்கர் இயற்றும் மாய வினையைச் சிறிதும் அறியாதவள் போல்கின்றாய்!

6. "அன்னை ... ... அன்றே"
(கம்பர் - பிராட்டி களங்காண் படலம்.)

என் தாயே! நீ சொல்லியது எதுவும் இதுவரையும் பழுதுபட்டதில்லை. ஆதலால் உன்னையே தெய்வமாக நினைத்து இத்தனை காலம் உயிர் வாழ்ந்தேன். இன்னும் இவ்விரவு முடியுமளவும் உயிர் தரித்திருக்கின்றேன். இறத்தலென்பது எனக்கு முன்னமே முடிந்ததன்றோ?

14. தமையனுக்கு நஞ்சாய தங்கை.

1. "முன்னமே ... ... வாழ்வேனோ"
(உத்தரகாண்டம் - திக்குவிசயப் படலம்.)

முன்னமே என்னை முறையாக மணஞ்செய்து கொடுத்து பின்னே என் மங்கல நாணை அறுத்த

இராவணனாகிய என் தமையன் மூவுலகும் ஆள, யான் அதைக் கண்டு உடல்சுமந்து வாழ்வேனோ? மாலை யணிந்த அவுணர் மன்னனே!

2. "நீலமாமணி ... ... நோயனாள்"

(கம்பர் - சூர்ப்பநகைப் படலம்.)

ஆதியில் உயிரோடு பிறந்து கேடுசெய்தற்குரிய காலத்தை நோக்கி, உடலில் உயிருடன் வசிக்கின்ற கொடிய நோய் போன்றவளும், நீலமாமணி போன்ற நிறத்தினையுடைய நிருதர் வேந்தனாய இராவணனை அடியோடு அழிக்கும் வலிமையுடையவளும் ஆகிய சூர்ப்பநகை.

3. "பஞ்சி ... ... வந்தாள்"

(கம்பர் - சூர்ப்பநகைப் படலம்.)

ஒளி மிகுந்த செம்பஞ்சும், குளிர் மிகுந்த தளிர்களும், ஒப்பாக மாட்டாமையால் வருந்த, சிவந்த தாமரை போலுயர்ந்த சிறிய பாதங்களை யுடையவளாகி, அழகிய மொழிபேசும் இள மயில் போலவும், அன்னம் போலவும், மின்னுங் கொடி போலவும், நஞ்சு போலவும் வஞ்சனைவடம் புனைந்த சூர்ப்பநகை வந்தாள்.

4. "கொல்லாத ... ... தீர்ந்தாளே"

(கம்பர் - இராவணன் வதைப் படலம்.)

கொல்லுதற்கரிய மைத்துனனைக் கொன்றாய் என்று மனத்திற் குறித்து கொடுந்தொழில் புரியச்

சூழ்ச்சி செய்துகொண்டு, பல்லாலே உதட்டைக் கடிக்கும் கொடும்பாவியாகிய சூர்ப்பநகை நெடும்பாரமாய பழியைத் தீர்த்துக் கொண்டாளோ?

5. "கார்தை ... ... அம்மா"
(கம்பர் - இராவணன் வதைப் படலம்.)

மாதர்க்கு அணிபோல் விளங்கும் ஜானகியாரது பேரழகும், அவருடைய கற்பும், உயர்ந்த புயங்களோடு விளங்கிய இராவணனர் காதலும், அந்தச் சூர்ப்பநகை இழந்த மூக்கும், மன்னர் மன்னனுய தசரதன் ஆணையால் வெங்கானகத்தில் விரத வொழுக்கத்தை மேற்கொண்டு இராமன் போந்ததும், முடிவாக இந்திரன் இயற்றிய தவப்பயனுக முடிந்ததம்மா!

15. அறமும் மறமும்.

1. "கறங்கு ... ... அகத்தின்"

சுழல்காற்றுப் புகமாட்டா; சூரியன் கொடுங்கதிர்கள் புகமாட்டா; கூற்றுவன் கொடுமை செல்லாது. இவ்வளவு சொல்லிய பின்னர் வானவர் புகமாட்டார் என்று கூறுதல் வீணுகும். வரம்பழிகின்ற ஊழிக்காலத்து, எல்லாம் அழிந்தாலும் தான் அழியாத அறமும் அம்மதிற் புறத்தினின்றும் நகரினுள்ளே செல்லாது.

2. "அன்று ... ... துணை"

(திருக்குறள் - அறன்வலியுறுத்தல்.)

பிற்காலத்திற் செய்வோம் என்று எண்ணாது அறத்தினை நாள்தோறும் செய்க. அவ்வாறு செய்த அறம் இவ்வுடம்பினின்றும் உயிர் போகுங் காலத்து அதற்கு அழிவில்லாத துணையாகும்.

3. "இரக்கம் ... ... நீங்கினார்"

(கம்பர் - அகத்தியப் படலம்.)

இரக்கம் என்று சொல்லப்பட்ட ஒப்பற்ற பொருள் இல்லாத நெஞ்சையுடையவர்கள், அரக்கர் என்னும் பெயரோடு சிலர் இருக்கின்றார்கள். அவர் அறநெறியினின்றும் நீங்கினார்கள்.

ஹிலால் பிரஸ், திருநெல்வேலி.—5-'35.